

KIOKAN

Klíč odvahy

MIRA
ROBERTSOVÁ

Zoe McCourtová potkala v šestnácti chlapce, který *mohl změnit její život*.. Vyrostla v horách Západní Virginii jako nejstarší ze čtyř sourozenců. Když jí bylo dvanáct otec od nich utekl s manželkou někoho jiného.

Zoe to tehdy nepovažovala za velkou ztrátu. Otec byl zlostný, náladový chlap, který se víc zajímal o pivo, kamarády i sousedovu manželku než o vlastní ženu. I tak ale nastalo těžké období, protože většinou domů nosil alespoň výplatní šek.

Matka, hubená, nervózní žena, která příliš kouřila, si manželův odchod nahrazovala celkem pravidelným střídáním milenců podobného ražení, jako byl Bobby Lee McCourt. Zažívala s nimi krátké pocity štěstí a dlouhá období smutku, přesto bez muže nevydržela déle než jeden měsíc.

Crystal McCourtová vychovávala děti ve dvojitém přívěsu na místě zvaném parkoviště Hillside. Když tenkrát manžel utekl, silně se opila, starost o domácnost nechala na Zoe, skočila do staříckého camara a dala se do pronásledování „toho nevěrného parchanta a jeho prokleté čubky“, jak je nazvala.

Zmizela na tři dny. Bobbyho nenašla, ale aspoň vystřízlivěla. Marná honička ji připravila o část sebeúcty, a hlavně o práci v salonu krásy u Debbie.

Debbiin salon sice připomínal spíš chajdu, ztráta stálého příjmu však byla pro rodinu citelná. Tato zkušenost Crystal zocelila. Posadila si děti ke stolu a vysvětlila jim, že nastanou tvrdé časy, ale že to nějak zvládnou.

Sehnala si licenci na kadeřnické služby a v kuchyni přívěsu otevřela vlastní kadeřnický salon. Stříhat a česat uměla výborně a nadto nasadila nižší ceny než Debbie.

A tak se nějak protloukali. Obytný přívěs páchl peroxidem, trvalou a kouřem z cigaret, ale aspoň bylo z čeho žít.

Zoe myla ženám hlavu, zametala ostříhané vlasy a starala se o tři sourozence. Když se začala projevovat její zručnost, směla dámy česat a později i stříhat.

Přitom snila o lepším, snila o světě mimo jejich parkoviště.

Ve škole dobře prospívala, zvláště v matematice. Díky tomu dostala brzy na starost matčiny účty a daně.

Ve čtrnácti se chovala jako dospělá, přestože uvnitř zůstávala dítětem, co spřádá nenaplněné sny.

Nebylo tedy divu, že ji James Marshall tak oslnil.

Tolik se lišil od chlapců, které znala. Nejen proto, že byl o něco starší - o čtyři roky proti jejím šestnácti - ale hlavně proto, že toho mnohem víc viděl a zažil. A k tomu měl tak krásnou tvář. Docela jako pohádkový princ.

Jeho pradědeček sice kopal uhlí v místních dolech, ale na Jamesovi už žádný uhelný prach neulpěl. Předchozí generace ho dokázala smést a vyčistit do dokonalého lesku.

Jeho rodina měla peníze, aspoň dost na to, aby jí zajistily zdání luxusu, vzdělání a výlety do Evropy. Jejich dům, bílý a výstavní jako svatební šaty, byl největší ve městě. James i jeho mladší sestra navštěvovali soukromé školy.

Marshallovi rádi pořádali okázalé večírky s živou hudbou a vybraným pohoštěním. Paní Marshallová si vždycky povolala Crystal do domu, aby ji na slavnost učesala, a někdy chodívala s ní, aby dámě udělala manikúru.

Zoe pak o tom domě často snívala, tak čistém a plném květín a hezkých věcí. Těšilo ji vědomí, že i takhle mohou lidé žít. Že se každý nemusí tísnit v přívěsu páchnoucím chemikáliemi.

Slíbila si, že jednoho dne také bude bydlet v domě. Ne nutně v tak velkém a honosném, ale ve skutečném domě s malým dvorkem.

A také se podívá na všechna ta místa, o nichž paní Marshallová vyprávěla - do New Yorku, Paříže, do Říma.

Šetřila na to každý cent spropitného nebo ze mzdy za různé jiné dočasné práce. Tedy jen to, čím nepřispívala matce ve zlých časech.

S penězi to vždycky uměla. V šestnácti už měla na tajném spořicímu účtě našetřeno přes čtyři sta dolarů.

V dubnu po šestnáctých narozeninách si ještě přivydělala obsluhou na jednom z večírků u Marshallových. Chovala se příkladně a pracovala pilně.

Tehdy nosila dlouhé vlasy, široký černý proud rovných vlasů na zádech. Byla odjakživa štíhlá, ale vyspěla tak, že se kolem ní začínali stahovat kluci. Neměla na ně ovšem čas.

Její zlatohnědé oči s těžkými víčky pozorně sledovaly svět a žasly. Široká, plná ústa se plaše usmívala. Její výrazné, exotické rysy stály v protikladu k vrozené stydlivosti.

Dělala, co se jí řeklo, a úkoly plnila dobře. Přitom si své názory nechávala pro sebe.

Možná právě plachost, zasněné oči a tichá výkonnost začaly Jamese přitahovat. Toho jarního večera s ní flirtoval, lichotil jí, až celá zčervenala ve tváři. Pak ji pozval na rande.

Sešli se tajně, což bylo o to vzrušivější. Romantika dvoření někoho takového jako James měla pro Zoe příliš velkou přitažlivost. Naslouchal jí, a tak se brzy osmělila a vyprávěla mu o svých snech a touhách.

Byl k ní tak něžný. Kdykoli si našla chvíli mezi prací, vyrazili spolu na dlouhé projíždky nebo jen sedávali pod hvězdami a rozmlouvali.

Samozřejmě že se od hovoru brzy posunuli dál.

Tvrdil, že ji miluje a že ji potřebuje.

Jedné vlhké červnové noci mu tedy na dece uprostřed lesa dala svoji nevinnost s dychtivostí svého mládí.

Choval se stále tak jemně a pozorně a sliboval, že se nikdy nerozejdou. Nejspíš tomu v tu chvíli opravdu věřil.

Jenže za naivitu mládí se vždycky platí. Zaplatila ona, ale když o tom uvažovala, o hodně přišel i on. Dnes věděla, že o mnohem víc.

Protože ona sice ztratila nevinnost, ale James daleko větší poklad.

Ohlédla se teď na toho, koho měla na mysli. Na svého synka.

Jestli jí James změnil život, pak ho Simon dal zase do pořádku. Jiným způsobem a na novém místě. James jí dal poprvé pocítit, co je to být ženou. Díky Simonovi se jí ale skutečně stala.

Dnes vlastnila dům - svůj malý domek s malým dvorkem - a vydělala si na něj sama. Možná se nikdy nepodívala na všechna ta úžasná místa, o kterých kdysi snila. Všechny divy světa však mohla spatřit v očích svého dítěte.

A teď, téměř deset let po tom, co ho poprvé držela v náruči a slíbila mu, že ho nikdy nezklame, zase pokročila o něco dál. Postarala se o to, aby byl Simon lépe zajištěný.

Zoe McCourtová, plachá dívka z kopců Západní Virginie, bude otvírat vlastní podnik v hezkém městečku Pleasant Valley v Pensylvánii, a to se dvěma ženami, z nichž se během krátkých dvou měsíců staly nejen její přítelkyně, ale téměř sestry.

Požitky. To jméno se jí moc líbilo. Přesně to měli zákazníci v jejich podniku najít. Čekala je ještě spousta práce, tvrdé práce, ale i ta jim přinášela požitky, protože přesně o takovém zaměstnání všechny tři snily.

Umělecká galerie Malory Priceové bude zabírat jednu stranu přízemí hezkého domu, knihkupectví Dany Steelové druhou a pro její kosmetický salon zbývá celé horní patro.

Ještě několik málo týdnů, uvažovala. Pár týdnů zařizování, stěhování a doladování a budou moci otevřít.

Žaludek se jí při tom pomyšlení sevřel, ale nejen strachy. Část té slabosti způsobilo čiré vzrušení.

Věděla přesně, jak bude salon vypadat po dokončení. Světlá hlavní místnost plná výrazných barev a vzadu pokoje pro samotné procedury v uklidňujících tónech. Všude rozestaví svíčky

pro atmosféru, na stěny pověsí zajímavé obrázky. Správné osvětlení musí místo ozvláštnit i zpříjemnit.

Požitky. Pro mysl, tělo i duši. Svým zákaznicím chtěla nabídnout tak trochu od každého.

Tenhle večer ale vyrazila z Valley, kde měla domov i práci, nahoru do kopců. Vstříc osudu. Simon zamyšleně zíral z okna. Nebyl právě šťastný, že ho donutila navléknout se do obleku.

Ale když jste pozvaní do paláce, jako je Válečníkův vrch, nezbyvá než se slavnostně vystrojit. Bezděčně se zatahala za šaty, které sehnala za slušnou cenu ve výprodeji, a doufala, že se tmavě fialový úplet pro tu příležitost hodí.

Možná si měla obléct něco černého, usmála se, aby působila důstojněji. Ale barvy měla ráda a pro dnešní událost potřebovala zvednout sebedůvěru. Tenhle večer znamenal důležitou chvíli v jejím životě, proč by si tedy neoblékla něco, v čem se cítí dobře.

Stiskla rty. Její myšlenky se totiž stočily k tomu, čemu se zatím vyhýbala.

Proboha, jak má vysvětlit devítiletému klukovi, do čeho se pustila a co ji tenhle měsíc čeká?

„Asi bychom si měli promluvit o tom, proč tam vlastně dneska jedeme na večeři," začala.

„Vsadím se, že nikdo jiný oblek mít nebude," zahučel.

„To bys teda prohrál."

Natočil se k ní a přimhouřil oči. „Tak o dolar." „Dobře." přikývla.

Byl jí tolik podobný, napadlo ji. Čas od času si to radostně a majetnický uvědomila. Není to zvláštní, že se v jeho obličejí neodráží ani stopa po Jamesovi? Tohle jsou přece její oči, její rty, nos, brada, vlasy, všechno jen mírně posunuté do podoby Simona.

„Takže." Odkáslala si. „Pamatuješ, jak jsem před několika měsíci dostala pozvánku do toho domu? Právě tam jsem potkala Malory a Danu."

„Jasně, že si to pamatuju. Druhej den jsi mi koupila Playstation dvojku, a přitom jsem neměl narozeniny."

„Takové dárky jsou přece nejlepší." Aspoň mohla Simonovi dopřát, co tolik chtěl. Díky pětadvacetitisícové záloze za to, že kývla na... na tak fantastické věci.

„Mal a Danu už znáš dobře. A taky Flynn, Jordana a Bradleyho."

„Jo, poslední dobou jsme s nima pořád. Jsou dobrý. Na tak starý lidi," dodal s úsměvem, aby mamku rozesmál. Ale nezasmála se.

„Stalo se jim něco?" zeptal se rychle.

„Ne. Ne, jsou v pořádku." Skousla si spodní ret, jak v mysli lovila ta správná slova. „Hm, někdy jsou lidi propojení, i když to ani netuší. Třeba Dana a Flynn jsou sourozenci, tedy nevlastní sourozenci. Pak se Dana seznámí s Malory, Malory tak potká Flynn a najednou se Mal a Flynn do sebe zamilují."

„To má bejt uvzdychaná love story? Aby se mi neudělalo zle."

Tak až to přijde, nezapomeň se vyklonit z okýnka. Flynn, Jordan a Brad jsou staří kamarádi, a když byli mladí Jordan a Dana spolu... prostě chodili." To byl nejlepší výraz, který ji jako matku napadl. „Pak se Jordan i Bradley na čas odstěhovali, ale vrátili se, částečně i kvůli tomu spojení, o kterém mluvím. Jordán s Danou se zase dali dohromady a..."

„A teď se chtějí vzít, stejně jako Flynn a Malory. Je to jak nějaká epidemie." Teď se k ní natočil s bolestným výrazem otráveného pubertáka. „Jestli na ty svatby půjdeme, budeš mi zase nutit oblek, jako když se vdávala teta Joleen?"

„Ano, v tomhle tvém mučení se totiž tajně vyžívám. Snažím se dostat k tomu, že jsou všichni tihle lidi nějak propojení. Mezi sebou a ještě s něčím jiným. Nevyprávěla jsem ti toho moc o lidech, co žijí na Válečnickově vrchu..."

„To jsou kouzelníci."

Zoe škusla rukou na volant, pak raději zpomalila a na chvíli zastavila na krajnici klikaté silnice v kopcích. „Jak myslíš to .kouzelníci?"

„Páni, mámo, vždyť vás slyším pokaždé, když se někde sejdete. Jsou to snad čarodějové, nebo co?"

„Ne. Ano. Já vlastně nevím." Jak měla děcku vysvětlit starověké bohy? „Věříš na kouzla, Simone? Nemyslím karetní triky, ale taková, o kterých čteš v knížkách. Třeba v *Harrym Potterovi* nebo v *Hobitovi*."

„Kdyby se to nikdy nestalo, proč by se o tom psalo tolik knih a točilo tolik filmů?"

„Taky si myslím," řekla po chvíli. „Rowena a Pitte, ti co bydlí na Válečnickově vrchu a za kterými dneska jedeme, jsou opravdu kouzelníci. Pocházejí z daleka a jsou tady proto, že potřebují naši pomoc."

„S čím?"

Věděla, že si teď získala jeho plnou pozornost. Zájem, jaký jevil o *Akta X* nebo o výpravné fantasy videohry.

„Povím ti to. Bude to sice znít jako pohádka, ale není. Jen přitom musím řídit, protože bychom jinak přijeli pozdě."

„Fajn."

Zhluboka se nadechla a vyrazila zpět na silnici. „Před dávnými časy, ale před hodně dávnými časy žil za Op-

„Něco jako Apollón?"

„Tak asi. Jenže ne řecký ale keltský bůh. Byl to syn krále. A když dospěl, navštívil náš svět a zamiloval se tu do jedné dívky."

Simon se zase ušklíbl. „Proč se to pořád opakuje?"

O tom si promluvíme někdy jindy. Tnou snů nebo taky Oponou moci, jak tomu říkají, mladý bůh..." tlačí nás čas. Takže se zamilovali. A přestože se to tehdy nesmělo, jeho rodiče svolili, aby ji přivedl domů a oženil se s ní. Některým bohům to nevadila ale jiným zas ano. A začalo se válčit..." „Super."

„Svět se rozdělil na dvě Království. V jednom vládl dobrý bůh se svou lidskou ženou" a ve druhém zlý čaroděj." „To je ještě lepší."

Mladý král měl s královnou tři dcery. Byly to polobohyně, napůl lidi. Každá z nich měla zvláštní talent. První pro hudbu a umění, druhá pro psaní a vědomosti a třetí byla odvážná a statečná."

Při tom pomyšlení jí trochu vyschlo v ústech, ale polkla a pokračovala. „Ta třetí byla něco jako bojovnice. Sestry se měly moc rády, jak to má být, a rodiče je taky milovali. Aby byly v bezpečí, než se to kolem uklidní, dali jim jako strážce válečníka a učitelku. Jenže pak - snaž se to vydržet - se válečník s učitelkou do sebe zamilovali."

Nechal hlavu spadnout na sedadlo a zíral nahoru. „Já to věděl."

„Na rozdíl od cynických malých kluků jim to ty tři sestry moc přály, a dokonce je kryly, když ti dva chtěli být chvíli o samotě. Jenže pak ty dívky neměly tak dobrou ochranu, jak měly mít. Toho využil čaroděj, pronikl k nim a vyslovil kletbu. Kouzlem je okradl o duše, které pak uvěznil ve skleněné schránce se třemi zámky pro tři klíče."

„Chudinky malý."

„Rozhodně. Duše jsou ve vězení, v té schránce, a nemůžou ven, dokud ji neodemknou postupně tři ruce smrtelníků, teda lidí."

Konečky prstů ji zasvědily, a tak si je otřela do šatů. „Víš, právě proto, že sestry byly napůl smrtelné, to ten čaroděj zařídil tak, že je může zachránit jen někdo z našeho světa. Protože on nevěří, že je to možné. Učitelka dostala na starost ty klíče, ale nesmí je použít. Pak byli ona i válečník vyhnáni do našeho světa. Dostali za úkol najít v každé generaci tři lidi, jediné tři, kteří by klíči otočili, a požádat je o hledání klíčů. Ty jsou dobře schované, protože to je součást té kletby a kouzla. A každý z těch tří vyvolených lidí má měsíc na to, aby klíč našel a vsunul do zámku."

„Jů a ty jsi jedna z těch vyvolených? Proč zrovna ty?"

Zoe si vydechla. Má opravdu chytré a přemýšlivé dítě. „Já ani nevím. Mal, Dana a já jsme těm třem sestrám podobné. Říká se jim sestry ze skla. Rowena je umělkyně a má v domě

jejich obraz, co namalovala. To jsou ty spojitosti, Simone. Něco nás spojuje s ostatními, s klíči i třemi sestrami. Snad se tomu říká osud."

„A když klíč nenajdeš, zůstanou ve schránce třet navždycky?"

„Jen jejich duše. Jejich těla leží ve skleněných rakvích, asi jako ležela Sněhurka, a čekají."

„Rowena a Pitte jsou teda učitelka a válečník." Simon chápavě přikývl. „A ty s Danou a Malory musíte najít klíče a všechno napravit."

„Tak nějak. Malory a Dana už svůj úkol splnily a klíče našly. Teď jsem na řadě já."

„Ty to dokážeš." Vážně se na ni zadíval. „Vždycky jsi dokázala najít, co jsem ztratil."

Kéž by to bylo tak snadné jako najít zašantročenou figurku akčního hrdiny, pomyslela si. „Udělám, co budu moci. Ale musím říct, Simone, že ten čaroděj - jmenuje se Kane se nás už snažil zastavit. A postaví se i proti mně. Je to strašidelné, ale i tak to musím zkusit." „Ty mu nakopeš zadek."

Smích jí uvolnil pár uzlů v žaludku. „Chystám se na to. Nechtěla jsem ti to vůbec vyprávět, ale asi by to nebylo fér."

„Protože jsme tým, vid'?"

„Jo, jsme skvělý tým."

Před branou na Válečníkův vrch přibrzdila.

Na kamenných sloupech se tyčily sochy dvou bojovníků. Zdáli se jí tak děsiví a strašidelní. Spojitost? Jaká spojitost by mohla existovat mezi ní a válečníky nad branou?

Přesto se zhluboka nadechla a vjela dovnitř.

„Ježkovy voči!" vydechl Simon vedle ní.

„Taky bych řekla."

Jeho reakci při pohledu na dům dobře chápala. Sama poprvé žasla stejně.

I když slovo „dům" se k Válečnickovu vrchu příliš nehodilo. Byl to spíš zámek nebo pevnost. Tyčil se na vršku nad městem a doslova panoval okolním kopcům. Měl spoustu věží a výčelníků z černého kamene. Na okapech Chrliče v podobě strašidelných tvorů, kteří jako by se chystali skočit dolů na každou kořist. Masivní palác obklopovaly travnaté plochy, končící na hranici lesa, z něhož se večer plížily stíny.

Na nejvyšší věžičce vlál bílý praporek s emblémem zlatého klíče.

Slunce už zapadalo a na nebeském plátně se dramaticky rozlévaly rudé a zlaté šmouhy.

To nebe brzy docela zčerná, pomyslela si Zoe. Pak se objeví jen nejtenčí možný srpek měsíce. Zítra je první noc po novém měsíci, začátek její lhůty a pátrání.

„A vevnitř je to stejně působivé. Něco takového jsi viděl jen ve filmech. Ale na nic tam nesahej."

„Mami."

„Jsem nervózní, nech mě chvíli." Dojela před hlavní vchod. „Opravdu se tam ničeho nedotýkej."

Zastavila a pevně věřila, že nedorazili první ani poslední. Ještě vytáhla rtěnku, aby opravila, co z nervozity cestou poničila. Bezděčně přejela rukou po rovně zastřižených vlasech, které teď nosila o něco kratší než její syn.

„Vypadáš dobře, mužem už jít?"

„Chci, aby jsme vypadali skvěle." Chytila ho za bradu a přečísla mu vlasy, zatímco na ni zběsile šilhal. „Když se ti nebude zdát, co dostaneš k večeři, prostě předstírej, že jíš. Nechci slyšet žádné řeči nebo to tvoje odporné krkání. Až se vrátíme domů, uvařím ti něco jiného."

„Nemůžeme se stavět u McDonalda?"

„Uvidíme. Tak, jsme v pohodě. Vypadáme dobře. Jdeme na to." Vhodila hřeben zpět do kabelky a začala odhodlaně vystupovat.

Starý sluha, který tu vítal hosty a staral se o jejich auta, jí ale přidržel dveře. Vždycky znova se ho lekla. „O, děkuji."

„Je mi ctí, madam. Přeji dobrý večer." Simon se na něho dlouze zadíval. „Ahoj." „Zdravím vás, mladý pane."

Simona oslovení potěšilo a s úsměvem přišel k muži blíž. „Vy jste jeden z těch kouzelníků?" Vrásky na starcově tváři se prohloubily a protáhly do širokého úsměvu. „Možná ano. Co si o tom myslíte?"

„Je to super. Ale jak to že jste tak starej?"

„Simone."

„To je dobrá otázka, madam," odpověděl muž na Zoeino zděšené syknutí. „Jsem tak starý, protože mi bylo dopřáno potěšení tak dlouho žít. A přeji vám to samé, pane." Pomalu se sehnul, až mu kosti zapraštěly, a měl tvář na úrovni Šimonovy. „Chcete znát tajemství?"

„Jo."

„My všichni jsme tak trochu kouzelníci, jen někdo o tom ví a někdo ne."

Znovu se napřímil. „Postarám se o vůz, madam. Přeji hezký večer."

„Děkuji." Vzala syna za ruku a stoupala s ním po schodech ke dvoukřídlovým dveřím. Ty se jako na povel otevřely a v nich stanula Rowena.

Ohnivě zbarvené vlasy jí vznešeně splývaly po ramenou. Oblékla si temně zelené šaty, na nichž vynikal dlouhý náhrdelník s průzračným kamenem. Její krása měla jako vždy účinek elektrického šoku.

Na uvítanou vztáhla ruku k Zoe, ale její oči - sytější, výraznější zelené než látka šatů - už byly upřené jen na Simona.

„Vítejte." V jejím hlase zazněl cizokrajný přízvuk, jenž Zoe připomínal všechny ty vzdálené země, které toužila navštívit. „Ráda vás zase vidím a jsem šťastná, že se můžu seznámit i s tebou, Simone." „Simone, to je madam Rowena." „Jen Rowena, prosím. Doufám, že se hned skamarádíme. Pojd'te dál." Nepouštěla Zoeinu ruku a volnou paží se dotkla Simonová ramene. „Snad nejdeme pozdě."

„Vůbec ne." Rowena je vedla přes mozaikovou podlahu obří haly. „Někteří tu už jsou, jen Malory s Flynnem ještě nedorazili. Sedíme v salonu. Pověz, Simone, máš rád telecí játra a růžičkovou kapustu?"

Vydal nevábny zvuk, než si stihl uvědomit, že to má zakázané, a Zoe se začervenala. Rowenin smích naplnil prostor. „Mám na to stejný názor a nic takového dnes naštěstí jíst nebudeme. Naši další hosté," oznámila, když vešli do salonu. „Pitte, pojd' přivítat mladého pana McCourta."

Simon se po straně koukl na matku a šťouchl do ní loktem. „Mladý pán," zašeptal s velkým uspokojením.

Rowenin partner se jí mohl vzhledem směle rovnat. Elegantní tmavý oblek ještě podtrhoval mohutnost bojovníka.

Hustou hřívu tmavých vlasů si sčesal z tváře, pod ní se rýsovaly silné kosti. Jasně modrýma očima si prohlédl Simona, pak povytáhl obočí a vztáhl ruku. „Dobrý večer, pane McCourte. Co vám můžu nabídnout k pití?" „Můžu dostat kolu?" „Jistě."

„Prosím, udělejte si pohodlí," pokynula jim Rowena Dana vstala a přecházela místnost. „Ahoj, Simone, jak se vede?"

„Dobře. Jen jsem prohrál dolar, protože ten pán i **Hi.nl** mají obleky." „Smůla."

„Půjdu si povídat s Bradem, jo, mamí?"

„Fajn, ale..." Povzdechla si, protože už odběhl. „Hlavně na nic nesahej," dodala šeptem.

„Nedělej si starosti. A jak je tobě?"

„Nevím." Zadívala se na přítelkyni, které dávno plně důvěřovala. Tmavohnědé oči se do ní vpíjely s pochopením, které mohla najít už jen u jediné další dívky. „Asi jsem trochu napjatá. Ještě na to nechci myslet. Moc ti to sluší."

Byla to naprostá pravda. Husté hnědé vlasy tvořily na Danině hlavě hladký zvonek a končily pár centimetrů pod bradou. Tenhle střih jí přesně vyhovoval a Zoe, která byla jeho autorkou, to dobře věděla. Ulevilo se jí, že si Dana místo obvyklého černého saka oblékla cihlově červené. „Vlastně nejen to.“ dodala Zoe, „vypadáš štěstě.“

Vzala ji za ruku a obdivně pohlédla na zasnubní prsten

s rubínem. „Jordán má dobrý vkus co se týče šperků i snoubenek.“

„To musím souhlasit.“ Dana se ohlédlá k pohovce, kde si Jordan cosi sděloval s Pittem.

Vypadali jako ti dva válečníci na kamenné bráně. „Pořádila jsem si velkého, hezkého chlapa.“

A báječně se k němu hodí, pomyslela si Zoe. Sexy amazonka Dana a vysoký, svalnatý Jordan.

Ať se mezi nimi stalo cokoli, Zoe byla ráda, že se opět sešli.

„Myslím, že vám šampaňské přijde vhod.“ Rowena k nim přistoupila s broušenou křišťálovou sklenicí plnou bublinek.

„Děkuji.“

„Váš syn je moc krásný.“

Nervozita ustoupila mateřské hrdosti. „Ano. Nejkrásnější věc v mém životě.“

„Tak to jste skutečně bohatá žena.“ Rowena se s úsměvem dotkla její paže. „Vypadá to, že se s Bradleyem rychle skamarádili.“

„Už to tak bude,“ přikývla Zoe.

Stále nevěděla, co si o tom myslet, jak jí to přišlo nepravděpodobné. A přece se ti dva skláněli na gauči k sobě v nějakém důvěrném rozhovoru. Muž v elegantním šedém obleku a chlapec v hnědém, který mu byl - ach bože - příliš malý.

Nechápala, že se její syn tak dobře cítí v přítomnosti člověka, ze kterého je ona vždycky nejistá. Ona a Simon přece byli jeden tým.

Pak Brad zvedl hlavu a jeho oči, skoro stejně šedé jako jeho oblek, se na ni upřely.

No ano, uvědomila si, tohle je ten důvod. On je totiž jediný ze společných známých, kdo jí jediným pohledem dokázal v žaludku vyplašit hejno netopýrů.

Byl příliš pohledný, příliš bohatý, prostě příliš všechno. Až moc vzdálený jejímu světu. To už si jednou prožila.

Vedle Bradleyho Charlese Vanea IV. by James Marshall navíc působil jako obyčejný kašpárek. Bohatství rodiny Vaneů, založené na obchodech se stavebním dřevem a celostátní síti uznávaných obchodů HomeMakers, dělalo z Brada mocného a vysoce postaveného člověka.

Jeho vzhled - tmavě blond vlasy, šedé oči a vykrojené rty - byl podle jejího názoru zase příliš nebezpečný. Jeho vypracovaná figura se hodila jen do značkových obleků. A jeho dlouhé nohy by podle jejích domněnek rychle utíkaly pryč.

A nadto jí připadal nevypočitatelný. Jednu chvíli chladně arogantní, vzápětí přísně velitelský a zničehonic překvapivě roztomilý.

Nemohla věřit muži, kterého neuměla odhadnout.

Ale Simona mu klidně svěřovala na starost, to byla další záhada. Chlapci by nikdy neublížil, o tom nepochybovala. A nepopírala, že se k němu choval hezky a uměl to s ním!

A přesto, když se teď Brad postavil a vyrazil za ní, každý sval v jejím těle ztuhl.

„Jsi v pohodě?“

„Jsem.“

„Takže už jsi Simonovi všechno vysvětlila?“ „Měl na to právo. Já...“

„Než se po mně zase začneš vozit, radši dodám, že s tím souhlasím. Nejen že na to má právo, on je taky moc chytrý, takže se s tím rychle vyrovná.“

„Aha.“ Zírala na skleničku s vínem. „Promiň, jsem přece jen dost nervózní.“

„Snad ti pomůže připomenutí, že v tom nebudeš sama.“

Vtom se z haly ozval lomoz a hned nato do salonu vběhl Moe, Flynnův velký černý, neohrabaný pes. Radostně štěkl a hnál se k tácu s jednohubkami na nízkém stolku.

Flynn s Malory spěchali za ním se smějící se Rowenou za zády. Následovaly výkřiky, další štekot a jedno nešťastné křupnutí skla.

„Spíš bych řekl," dodal Brad při pohledu na vzniklý zmatek, „že s touhle bandou budeš stěží hledat pár minut o samotě."

2

Ukázalo se, že ne Simon, ale Zoe musí předstírat, že jí. Na jídlo si nemohla stěžovat, pouze se nedokázala uvolnit. Je přece těžké polykat, když se žaludek změní najeden tvrdý uzel.

V téhle jídelně s vysokým stropem a praskajícím ohněm v krbu už večeřela víckrát. Věděla, jak se tu všechno třeptá v záři křišťálových lustrů a ve svitu svíček.

Jenže tentokrát nebylo pochyb o tom, jak večer skončí. Už nešlo o žádnou loterii. Dnes nebude záležet na tom, která z nich tří si z vyřezávané krabičky vytáhne destičku s emblémem klíče.

Malory i Dana už svůj úkol úspěšně zvládly a podle Zoeina názoru překonaly neuvěřitelné překážky. Našly klíče, zvítězily a otevřely dva ze tří zámků.

Pomáhala jim. Těšila ji představa, že jim přispěla nápady, radami i útěchou. Ale přesto všechno věděla, že po tu dobu ležela hlavní tíha jen na jedné z nich. A na konci musely obě kamarádky sáhnout hluboko do svého nitra, aby nahmataly a uchopily klíč.

Ted se odpovědnost a riziko přesouvají na ni. Dostává svou šanci.

Musí být statečná, dostatečně chytrá a silná, nebo pokazí všechno, čeho ty dvě před ní dosáhly.

Stěží polykala i báječně upravené grilované vepřové, protože jí každé sousto vázlo v krku.

Konverzace u stolu hladce plynula, jako by šlo o běžnou večeři v kruhu přátel. Malory s Flynnem seděli přesně naproti Zoe. Mal si vyčesala vlasy nahoru a její kadeře z páleného zlata tak nechávaly tvář příjemné dívky od vedle nezakrytou. Ve velkých modrých očích se jí zračilo nadšení, když se smíchem vyprávěla, kolik práce v Požitcích stihly udělat.

Flynn se čas od času dotkl její ruky, jako by říkal, dobře že tě mám, což Zoe zahřálo u srdce.

Aby se ubránila tíživým myšlenkám, přemýšlela, že Flynnu přesvědčí, aby si od ní nechal zastříhnout vlasy. Měl husté, tmavohnědé kadeře, ale několika zásahy by dokázala výsledný dojem ještě vylepšit. Přitom by mu stále zůstal lehce neupravený vzhled, který tolik slušel jeho štíhlé tváři a tmavozeleným očím.

Nechala se unést a postupně v duchu ostříhala a upravila všechny hlavy kolem stolu.

Trhla sebou, až když ji Brad pod stolem mírně nakopl. „Co?"

„Potřebujeme tě na téhle planetě." „Jen jsem se zamyslela." „Ale nejlíš," podotkl.

Otráveně napíchla kousek masa. „Ale jím."

Byla ztuhlá a měla přiškrcený hlas. Brad však věděl, jak ji trochu uvolnit. „Vypadá to, že si tady Simon užívá jako nikdy."

Zadívala se na synka. Rowena ho posadila vedle sebe a právě byli zabráni do důležitého, snad dokonce intimního rozhovoru. Talíř před sebou už téměř vyprázdnil.

Nebude tedy třeba stavovat se u McDonalda, usmála se Zoe.

„Snadno se skamarádí. Dokonce i s kouzelníky." „S kouzelníky?" opakoval Brad. „Tak nějak je vidí. Všechno, co o nich slyšel, mu připadá super."

„No jasně. Co může být pro dítě víc super než boj mezi dobrem a zlem. Problematictější je to pro tebe."

Nabodla na vidličku další sousto, ale posunovala ho sem tam po talíři. „Malory s Danou to dokázaly. Tak proč ne já?"

„Taky si myslím." Pokračoval v jídle, i když se na něj zamračila. „Tak co, už jsi objednala nová okna za ty, co je třeba v Požitkách vyměnit?"

„Včera."

Přikývl, jako by to pro něho byla novinka. Nemělo cenu jí vysvětlovat, že svým lidem nařídil, aby mu okamžitě oznámili, kdyby se v HomeMakers objevila nebo poslala objednávku. „U některých se musí vyměnit i obložení. Můžu se stavit a pomoci vám s tím.”

„Není třeba, zvládnou to sama.”

„Já rád pracuju se dřevem, když je příležitost.” Snažil se nenucené a přátelsky usmívat. „Mám to v krvi. A co osvětlení? Už ses rozhodla?”

Dokázal odvést její pozornost, uvědomil si. Možná z konverzace s ním nebyla nadšená, ale aspoň chvíli nemyslela na klíč. A dala se do jídla.

Byl do ní blázen. Nebo prostě jen blázen. Protože tahle žena mu nedávala žádné naděje. Od první chvíle, co se před dvěma měsíci potkali, se k němu chovala chladně a odměřeně. Kromě jediného okamžiku, kdy ji zastihl nepřipravenou a políbil ji.

V tom nebylo nic chladného a odměřeného, zavzpomínal a doufal, že ji to tehdy překvapilo a vzrušilo stejně jako jeho.

I teď, kdyby si to dovolil, mohl začít fantazírovat, jak dělá víc, než ji líbá na ten něžný, štíhlý krk.

A pak tu byl její syn. Simon pro něj představoval takový bonus k balíčku pyrotechniky. Veselý, chytrý, zajímavý klučina, naprosté potěšení. I kdyby ho Zoe nepřitahovala, rád by se vídal alespoň se Simonem.

Bohužel, Simon s ním při plánování společných chvil spolupracoval mnohem lépe než jeho maminka. Zatím. Ale Bradley Charles Vane IV. nebyl zvyklý vzdávat se bez boje.

Cítil, že v tomto případě musí svést ještě nejednu bitvu. Rozhodl se stát po jejím boku a pomáhat jí, tak by si na to měla zvyknout. Rozhodl se, že ji získá.

Náhle svrátila obočí a přestala mluvit o elektrických kabelech a lustrech. „Proč se na mě tak díváš?”

„Jak?”

Naklonila se k němu, asi jen proto, aby ji zvědavý Simon nemohl zaslechnout. „Jako by ses chtěl zakousnout do mě místo do těch opečených brambor.”

Nahnul se k ní ještě blíž až sebou škubla. „Přesně na to se chystám. Zoe, jen ne teď a ne tady.”

„Už tak mám spoustu problémů, ještě abych si dělala starosti s tebou.”

„Budeš mě do toho muset započítat.” Položil ruku na její, než ji stačila odtáhnout. „Ale jedno si uvědom - Flynn byl součástí Maloryina hledání, Jordan zas Danina. Stačí jednoduché počty a vyjde ti, kdo zbývá.”

„Počítat umím dobře.” Uvolnila ruku, protože ji jeho dotyk znejišťoval. „A vychází mi, že zbývá jen já.”

„Myslím, že se brzo ukáže, kdo tady umí lip sčítat a odčítat.”

Nechal to být a raději dopil víno.

Ocitli se opět v salonu, kde na ně kromě kávy čekaly řezy jablečného koláče tak silné, že Simonovi vypadly oči z důlků. Malory pohládla Zoe po zádech. „Jsi připravená?” „Měla bych být, že?” „Máš nás tu všechny, jsme dobrý tým.” „Ten nejlepší. Jen nevím, jestli jsem opravdu připravená, i když jsem na to měla nejvíc času. Netušila jsem, že se budu tolik bát.”

„Já jsem to z vás měla nejlehčí.”

„Jak to můžeš říct?” Zoe zmateně zavrtěla hlavou. „Vůbec jsi nevěděla, do čeho jdeš.”

„Právě. Kdežto tobě se teď honí hlavou všechno, co jsme se za ty dva měsíce dověděly a zažily.” Se soucitným úsměvem stiskla Zoeinu ruku. „Mnohé z toho je děsivé. Ale na začátku jsme do toho taky nebyly tak vtažené. Neznaly jsme se tak dobře navzájem, neznaly jsme Pitta s Rowenou a nebyly jsme spojeny se sestrami ze skla. Teď na všem záleží mnohem víc.”

Zoe si traslavě vydechla. „To mi tedy moc nepomůže.”

„O to se ani nesnažím. Máš velkou zodpovědnost, Zoe, a chvílemi bude ležet opravdu jen na tobě, i kdybychom se ti snažili sebevíc ulehčit.”

Malory vzhlédla a zaradovala se, že vidí přicházet Danu.

„Co se děje?“ zeptala se jich.

„Jen ji trochu povzbuzuji před startem.“ Malory vzala Zoe opět za ruku. „Kane ti bude chtít ublížit. Bude tě chtít oklamat. Hodně jsem o tom přemýšlela. Jde o poslední kolo, v němž můžeme vyhrát, nebo ztratit všechno, takže tě zkusí zastavit za každou cenu.“

Dana ji uchopila za druhou ruku. „To tě fakt povzbudí, co?“

„Taky jsem na to myslela. Bojím se ho.“ Zoe se přesto narovнала v zádech. „Asi mi chcete říct, že bych se měla bát. Že pokud mám být opravdu připravená, měla bych se i bát.“

„Přesně tak.“

„Tak to jsem nejspíš připravená, jak nejlíp to jde. Než přejdeme do pokoje s obrazem, musím si promluvit s Rowenou. Mám přece jen jednu podmínku.“

Zadávala se k Roweně a našťavaně sykla, když viděla, že je zabraná do hovoru s Bradem. „Proč je ten chlap vždycky tam. kam jdu já?“

„Dobrá otázka.“ Dana ji krátce plácla po rameni. Malory ji nechala odejít. „Dano, já mám taky strach.“ „No, tak to už jsme tři.“

Zoe si stoupla před Rowenu a odkašlala si. „Promiňte, že ruším, ale potřebuji s vámi na okamžik mluvit, ještě než... než pokročíme dál.“

„Jistě. Myslím, že půjde o totéž, co právě probíráme s Bradem.“

„To bych neřekla. Jde mi o Simona.“

„Ano.“ Rowena plácla na místo vedle sebe a vyzvala ji tím, aby usedla. „Bradley trvá na tom, abychom pro Simona udělali něco speciálního a závazného.“

„Kane se ho nesmí ani dotknout.“ V Bradově hlasu zazněla ledová nezdolnost. „Jeho nesmí zneužívat. Chlapec z toho musí být vyloučený, bez diskuze.“

„A vy teď určujete pravidla pro Zoe a jejího syna?“ zeptala se Rowena.

„Ne,“ ozvala se rychle Zoe. „Dokážu mluvit sama za sebe, ale děkuju,“ pohlédla na Brada, „žes na něj myslel.“

„Nejenom myslel, chci, aby to bylo naprosto jasné. Vy a Pitte chcete třetí klíč,“ řekl Roweně.

„Chcete, aby Zoe uspěla. Kane stojí proti ní. Říkali jste, že podle pravidel nesměl ubližovat lidem, prolévat jejich krev a ohrožovat je na životě. Minule ta pravidla porušil, a kdyby dostal šanci, byl by Danu s Jordanem zabil. Teď určitě nezačne bojovat férově. Spíš můžeme věřit, že vyzkouší ještě špinavější metody.“

Zoeino srdce se sevřelo, až zatajila dech. „Nesmí se k mému chlapci přiblížit. Slibte mi to. Chci záruky, nebo jdu od toho.“

„Takže nové podmínky?“ povytáhla Rowena obočí. „Ultimátum?“

„Řekněme to jinak,“ Brad zpražil Zoe pohledem. „Jestli se nepostaráte, aby byl Simon z té věci vyloučen a nezajistíte mu ochranu před Kanem, může ho využít proti Zoe a ona pak prohraje. Jste už blízko cíle, Roweno. Příliš blízko, abyste kvůli téhle podmínce o všechno přišli.“

„Jdete na to dobře. Bradley.“ Rowena ho plácla do kolene. „Simon ve vás má silného zastánce. Ve vás taky, samozřejmě,“ obrátila se k Zoe, „ale tohle už je zařízení.“

„Jak to?“ Zadávala se z dálky na Simona, který tajně podstrkoval psovi kousek koláče.

„Je pod tou nejsilnější ochranou, jaké jsem schopna. Zajistila jsem mu ji tu noc, kdy spal, zatímco Dana hledala druhý klíč. Mamko,“ dotkla se Zoeiny tváře, „nežádala bych. abyste riskovala život svého dítěte. Ani kvůli dcerám našeho krále.“

„Je tedy v bezpečí?“ Přivřela oči, v nichž ji pálily slzy. „Kane mu nemůže ublížit“

„Jak jen to jde. Kane by se k němu dostal jedině prese mě a Pitta, a to by ho přišlo moc draho.“ „A kdyby to i přesto dokázal...?“ „Pak by narazil na nás,“ dodal Brad. „Na nás šest a na velkého psa. Už jsem o tom mluvil s Flynnem. Měli byste si Moea vzít k sobě jako předtím Dana. Je to dobrý varovný systém.“

„Vzít si Moea? Domů?“ Velký, nemotorný hafan v jejím útulném domečku? „Takové rozhodnutí jste měli nejdřív probrat se mnou.“

„To je návrh, ne rozhodnutí.“ Naklonil hlavu ke straně, mluvil mírným tónem, ale tvářil se neoblomně. „Jen rozumný a praktický návrh. A kromě toho by kluk Simonová věku měl nějakého psa mít.“

„Až budu myslet, že je na psa připravený...“

„Ale no tak,“ Rowena je se smíchem plácla do kolen. „Není zbytečné hádat se, když oba chcete pro Simona jen to nejlepší?“

„Nemůžeme už přejít k věci a hledání oficiálně zahájit? Jsem z toho čekání až moc napjatá.“

„Samozřejmě. Možná by se teď Simon mohl s Moem proběhnout venku. Bude pod dozorem,“ ujistila Rowena Zoe. „Nic se mu nestane.“

„Dobře.“

„Zařídím to. Pak se přesuneme do vedlejší místnosti.“

Zoe zůstala vedle Brada sama, bez Roweny jako prostředníka. Sepjala ruce v klíně, zatímco klidně popíjel kávu.

„Promiň, jestli myslíš, že jsem nevděčná a hrubá,“ ozvala se. „Nejsem nevděčná.“ „Jen hrubá?“

„Možná.“ Začervenala se. „Ale nechtěla jsem, aby to tak vyznělo. Jen nejsem zvyklá, že...“

„Ti někdo pomáhá?“ přispěchal. „Stará se o tebe a o Simona?“

Znělo to kousavě, aby si uvědomila svoji ubohost. Zadívala se mu tedy zpříma do očí. „Přesně tak. Nikdo mi nepomáhal vychovávat ho, starat se o něj, milovat ho. Sama jsem mu zajistila i střechu nad hlavou. Všechno zvládám dobře.“

„Nejen to,“ opravil ji. „Zvládáš to výborně. A co? Proto musíš chňapat po každé pomocné ruce jak pes?“

„Ne, to nechci. Ty mě prostě hrozně mateš.“

„To je o něco lepší.“ Vzal ji za ruku a políbil ji, než stihla protestovat. „Pro štěstí.“

„Hm, tak dík.“ Rychle vstala, protože do místnosti opět vešla Rowena.

„Jste-li připraveni,“ oznámila, „nové hledání zahájíme tradičně ve vedlejších pokojích.“

Brad ze Zoe nespouštěl oči. Trochu pobledla, ale držela se. Když procházeli halou, Malory s Danou jí stanuly po boku jako strážkyně.

Za poslední dva měsíce se z nich stal tým. Silná trojka, něco jako rodina. A nic to nemohlo změnit. Na to, co přijde, potřebovaly být jednotné.

Srdce Bradovi poskočilo, když vešli do místnosti, které dominoval velký obraz.

Sestry ze skla zachycené chvíli před tím, než byly okradeny o duše. Držely se v hloučku stejně jako tři živé ženy, které měly tytéž tváře jako tragické postavy z obrazu.

Venora, s Maloryinými modrými očima, seděla s harfičkou na klíně a usmívala se. Niniane měla Daniny výrazné rysy i husté vlasy a v rukou držela pero s pergamenem. Poblíž pak stála Kyna s mečem po boku a štěnětem v náruči a dívala se z obrazu přímo na něj.

Vlasy měla delší, působily jako proud černého inkoustu, na rozdíl od Zoeina sexy krátkého účesu, ale ty oči, široké zlatavé oči, byly naprosto stejné.

Přitahovaly ho, jako by se háčkem zasekly přímo do jeho srdce.

Ze sester na obraze vyzařovaly krása, radost a nevinnost, jako z barevného a zářivého světa kolem nich. Až při bližším pohledu mohl člověk rozeznat temné náznaky.

V hustém lese se ve stínech skrývala postava muže. Na ozářenou dlažbu se plížil had.

V horním rohu se na obloze sbírala bouře, již si sestry ještě nebyly vědomy. A milenci v pozadí se příliš zabývali jeden druhým, aby vycítili nebezpečí, které hrozí jejich svěřenkyním. Při podrobnějším studiu šlo v obraze najít tři skryté klíče. Jeden v podobě ptáka, letícího k modré obloze. Další zakrytý listím stromů. A třetí se odrážel ve vodě za dívkami, které si užívaly poslední chvílky míru a nevinnosti.

Brad dobře věděl, jak vypadaly po kletbě. Bílé a smrtelně nehybné v křišťálových rakvích. Tak je na jiném obraze spodobnila Rowena.

Ten obraz koupil pár měsíců před tím, než se vrátil do rodného města a doslechl se, jaký úkol na sebe tři živé ženy vzaly. Ke koupi ho přiměl právě Zoein obličej. Byl zamilovaný, fascinovaný nebo možná posedlý její tváří.

„Dva klíče jsou nalezeny," promluvila Rowena, „dva zámky odemčeny. Zbývá jediný." Přešla pod obraz nad krbem, v němž šlehaly zlatorudé plameny.

„Přijaly jste závazek klíče hledat, jednak ze zvědavosti, jednak proto, že se vaše životy nacházely v nejistém a neuspokojivém bodě. A také kvůli penězům," dodala. „Ale pokračovaly jste, protože jste silné a opravdové. Za tři tisíce let se ještě nikdo nedostal tak daleko."

„Pochopily jste sílu umění," pokračoval Pitte a postavil se vedle Roweny. „A taky sílu pravdy. První dvě cesty vás dovedly ke třetí."

„Máte jedna druhou," promluvila Rowena k dívkám, „máte rovněž své muže. Společně tvoříte pevný řetěz. Nedovolte mu přetrhnout ho." Vykročila k Zoe a mluvila na ni, jako by v místnosti osaměly. „Teď je řada na vás. Dokončit úkol bylo vždycky na vás."

„Na mně?" Panika jí svírala hrdlo. „Proč jsme tedy o pořadí musely losovat?"

„Vždycky musí existovat volba. Osud je jako brána, kterou můžete, nebo nemusíte vstoupit. Vejdete do ní?"

Zoe zvedla oči k obrazu a přikývla.

„Pak vám nabídnu indicii, jakousi mapu na cestě za klíčem, a budu doufat, že vás k němu dovede." Zašla pro svitek papíru.

„Krása a pravda," četla, „jsou ztraceny bez odvahy, která je podrží. Avšak jeden pár rukou může svírat příliš silně a poklad vyklouzne z prstů. Ztráta a bolest, smutek a vůle osvítlí krušnou cestu lesem. Na této cestě zůstává krev, smrt nevinnosti a přízraky toho, co mohlo být.

Jakmile se cesta rozdvojí, víra zvolí správnou stezku, ale pochybnosti ji zatarasí. Přijde zoufalství, nebo radost? Existuje naplnění bez rizika ztráty? Bude to konec, anebo začátek? Vyjdete na světlo, nebo se vrátíte do temnoty?

Na každé straně stojí jeden s otevřenou náručí. Vyberete si, nebo v pěsti na prach rozdrtíte to, co už jste získala?

Strach je lovec a jeho šípky zasahují srdce, mysl i tělo. Bez léčby se rány zanítí a jizvy zatvrdnou do podoby štítu, který brání očím prohlédnout.

Kde stojí bohyně s mečem v ruce, připravená na každou bitvu? A stejně ochotná složit zbraň, když nastal čas míru. Najděte ji, poznejte její moc, víru a nezdolné srdce. Protože až se na ni konečně zadíváte, získáte klíč k její svobodě. Naleznete ho na cestě, kde před vámi žádné dveře nezůstanou zavřeny."

„Ach bože," Zoe si přitiskla dlaň na žaludek. „Můžu si ten papír nechat, že jo? Tohle všechno bych si nikdy nezapamatovala."

„Jistě."

„Fajn." Jen těžko udržela hlas klidný. „Znělo to dost..." „Divoce," doplnila Dana.

„Jo." Zoe se mírně ulevilo, když ucítila Daninu ruku na rameni. „Ale na rozdíl od předchozích indicií je ta moje samá otázka."

Rowena jí podávala svitek. „Odpovězte na ně."

Když později osaměli, Pitte stanul pod obrazem vedle Roweny.

„Začne ji pronásledovat velmi brzy, vid'?" zeptala se Rowena.

„Ano. Měl víc času, aby se s ní seznámil, poznal její slabá místa, strachy a touhy. Použije je proti ní."

„Chlapec je v bezpečí. A musí to tak zůstat, ať nás to stojí cokoli, Pitte. Je to moc sladké dítě."

Všiml si bolestné touhy v jejím hlase a přitáhl ji blíž k sobě. „Bude v bezpečí. Ať to stojí, co to stojí.“ Políbil ji na temeno hlavy. „On mu nesmí ublížit.“

Přikývla, obrátila se a chvíli sledovala plameny v krbu. „Jestlipak najde sílu důvěřovat, jako já důvěřuji tobě? Je to vůbec možné, potom co prožila a co by dala v sázku?“

„Všechno teď bude záviset na odvaze jediné ženy.“ Nadzvedl její tvář a přejel jí palcem pod bradou. „Kdyby měla jen špetku té tvé, zvítězili bychom.“

„Ona neměla tebe. Neměla nikoho. Tolik mě všechny chytly za srdce, Pitte. Vůbec jsem nečekala, že by mě...“ dotkla se prsty středu hrudi, „...takhle zasáhly. Ale ona, statečná maminka, se mě dotýká nejvíc.“

„Potom jí věř, jí i její armádě. Jsou vynalézaví a chytří. Na smrtelníky.“

Rozesmál ji tím a zvedl jí náladu. „I po třech tisících letech jsou pro tebe stále záhadou.“

„Možná. Ale na rozdíl od Kanea jsem se je naučil respektovat a ženy nikdy nepodceňuji. Pojd’.“ Zvedl ji v náručí. „Jdeme do postele.“

Ještě dlouho potom, co Simona uložila, si Zoe hledala různou práci po domě. Dlouho potom, co přestal šeptat na psa a co zaslechla jeho přidušený smích, když se Moe hrabal k němu na postel, se snažila něčím zaměstnat ruce i mysl.

Lhůta jí začínala za svítání a Zoe se obávala, že ji nový den zastihne ještě bdící.

Zažila už hodně bezesných nocí, připomněla si. Sotva by je spočítala. Třeba když byl Simon nemocný nebo jako malý špatně spal. Nebo když se trápila nad nezaplacenými účty. Občas po nocích doháněla povinností, které se přes den prostě nedaly stihnout.

Pamatovala si i noci, kdy nemohla usnout samým štěstím. Například když v tomhle domě usínala poprvé. Tehdy vstala a celé hodiny přecházela sem tam, dotýkala se stěn, vyhlížela z okna a plánovala, čím vším ještě Simonovi zařídí nový domov.

Teď prožívala další velkou událost a nemělo smysl stěžovat si na pár hodin ztraceného spánku.

O půlnoci se ještě nedokázala uklidnit, a tak se rozhodla pro dlouhé sprchování, při kterém jí syn nemohl vyrušovat svými požadavky.

Nejhezčí noční košili barvy vlčích máků si pověsila na věšák a zapálila vlastnoručně vyrobenou svíčku, aby se místnost spolu s párou naplnila i příjemnou vůní.

Věřila, že malé rituály přivolávají spánek.

Silný proud vody a sprchový gel s vůní broskvových květuji uvolňovaly. Tenhle přípravek chtěla prodávat i ve svém budoucím salonu. Rozhodla se zatím nechat slova indicie volně proudit hlavou a vnímat je jako celek. Teprve pak začne probírat jednotlivé dílky skládky. Bude přemýšlet o jednotlivostech, sledovat jejich stopu, pěkně krok za krokem.

Snad se potom vynoří konečný obrázek. U Malory šlo právě o obraz, u Dany o knihu. Co ale zbývalo pro ni? Šampony a krémy na obličej? podivila se s úsměvem. Nic jiného tak dobře neznala. Kromě toho už jen věci důležité pro život malého kluka. Ještě uměla věci přetvářet, napadlo ji. Budovat a opravovat.

Zvládala manuální práce, připomněla si a zadívala se v proudu vody na své ruce. Ale co mělo všechno tohle společné s cestou lesem nebo s mečem ozbrojenou bohyní?

Cesta, uvažovala dál a zavřela vodu. To musel být nějaký symbol, protože ona ve skutečnosti nikdy nikam necestovala. A nějaký čas na to ještě nedorazí.

Možná to souviselo s jejím příchodem do Valley a s budováním podniku s Danou a Malory. Anebo, pousmála se při utírání, šlo o životní pouť jako takovou.

O její život? Nebo o život sester ze skla? Nad tím by se měla zamyslet, uvažovala při natírání broskvovým krémem. Na jejím životě sice nebylo nic extra zajímavého, ale o to asi nešlo. Vzpomněla si, že se Dana soustředila na určité výrazy ze své indicie. Možná by to měla zkusit také.

Bohyně s mečem - to je jasné. Kyna měla meč a patřila k ní. Ale tím se nevysvětlovalo, jak ji má poznat, aby mohla najít klíč k jejímu osvobození.

Zoe zakroutila hlavou. Otočila se a pohlédla do zrcadla nad umyvadlem.

Měla dlouhé vlasy, které jí splývaly kolem tváře na ramena, a ta tvář působila příliš bledě. Zlaté oči ji upřeně pozorovaly. Zrcadlo vzápětí zahalila mlha, obláček horké páry ze sprchy, a zachvěla se jako opona. Zoe zvedla rozechvělou ruku k odrazu, který jí nepatřil.

Na chvíli se zdálo, že prsty projdou oponou i sklem a dotknout se té tváře.

Pak zase stála osamělá v prázdné koupelně a tiskla ruku k zamlženému zrcadlu. Zírala na svou tvář.

Už si začínám vymýšlet, napadlo ji a ruku spustila. Představuji si sama sebe jako mladou bohyni, nic víc. To ta únava a napětí. O tom by taky měla popřemýšlet, nařídila si. Ale až ráno, s jasnou hlavou.

Zalezla si do postele se svými poznámkami. Začala procházet seznamy objednávek. Do kosmetického salonu, do denní lázně, kterou k němu chtěla připojit, a do zbylých částí domu. Pohrávala si s několika novými nápady, zapsala si je, snažila se soustředit.

Jenže klíč a indicie se jí stále loudily do mysli.

Les. Na pensylvánské vysočině byla velká spousta lesů. Myslel se tím skutečný les, nebo šlo zase o metaforu?

Metaforám moc nerozuměla.

A krev? Co tohle mělo znamenat? Byl to odkaz na Jordanovo zranění, když zápasil s Kanem? Čí krev? Její?

Za svůj život se řízla nebo škrábla mnohokrát. Třeba kdysi do palce, asi v jedenácti, když krájela rajčata do salátu. Mladší sourozenci se prali a někdo z nich do ní strčil.

Rozřízla si tehdy skoro celý palec a hrozně to krvácelo. Ještě teď tam má jizvu, usmála se a pohlédla nájemnou stopu dávného zranění.

Ale tahle jizva nebyla tvrdá, aby vytvořila nějaký štít. Takže se jistě nejednalo o ni.

Bolest a ztráta, krev a zoufalství. Prokrista, proč právě její indicie musí být tak depresivní?

Musí z ní prostě vytáhnout to nejlepší, rozhodla se a znovu se chopila poznámek. Když se jí začaly dělat mžitky před očima, zamrkala a pak při rozsvícené lampičce konečně usnula.

Zdálo se jí, že krvácí. Krev pravidelně odkapávala na zašlé hnědé linoleum, zatímco kolem ní křičely děti.

3

Zaspala. Vůbec si nemohla vzpomenout, kdy se jí to naposled stalo. Minulých deset let rozhodně ne. Z toho důvodu dorazila s chlapcem a psem do Požitků až před desátou.

Zaparkovala na silnici, protože na příjezdové cestě bylo plno. Flynnovo auto, Jordánovo a jedno z Bradových. Měl nejméně dvě, která poznala.

Se zručností zasloužilé matky přitáhla Moea za vodítko, než mohl utéct, zároveň popadla kabelku, chladicí box a ještě přísným okem sledovala syna.

„Dobře ho hlídej," předala vodítko Simonovi. „A ať on na oplátku hlídá tebe. Zjistíme, co s ním má Flynn dneska v plánu."

„Může být se mnou. Budeme si hrát za domem."

„Možná. Zatím běž. Ale ať na tebe vidím z okna, než se trochu rozkoukám."

Zmizeli, ještě než došla k hlavnímu vchodu.

Ráda si dům prohlížela, velký starý dům, co skýtal tolik možností. Jistá práce na něm začínala být vidět. Verandu natřely slavnostní modrou a rozmístily na ní květináče s chryzantémami.

Až se k tomu dostane, řekla si, sežene na bleším trhu větší květináče, možná i soudek od whisky. Očistí je, natře a osází sezónními květinami.

Pohlédla na okénko nad vchodovými dveřmi. Malory už najala umělce, který tam místo něj vloží jejich nové logo s relaxující dívkou.

Přesně takové detaily udělají z jejich domu výjimečné místo.

Postavila box na zem a otevřela. Zaslechla hudbu, snad až příliš hlasitou. A kromě ní úderu kladiva, zvuk pily a hlasy. Práce byla v plném proudu.

Na chvíli se zastavila a zvedla hlavu ke schodišti, které rozdělovalo přízemí. Danino knihkupectví bude na jedné, Maloryina galerie na druhé straně. A můj salon nahoře. Společná kuchyně měla své místo v zadní části, odkud se dalo projít na malý dvorek, kde jednou, jak doufala, postaví pár stolků a za příznivého počasí pohostí své zákazníky.

Třebaže do otevření zbývalo ještě několik týdnů, pro Zoe už tohle znamenalo splněný sen. „Hej, kde máš zbytek party?“

Zoe se probrala a pohlédla na Danu, která se objevila v hale. „Vzadu za domem. Omlouvám se, že jdu pozdě.“

„Už jsme si rozdělili tvoji mzdu. Anebo to uděláme, až pověsíme píchačky. Ježíš, Zoe, netvař se tak provinile. Tady se přece příchod nehlídá, zvláště v sobotu ne.“

„Chtěla jsem tady být už před hodinou,“ trhla rameny a svlékla si kabát. „Ale zaspala jsem. Dneska jsem se probudila až skoro v osm.“ „V osm!“ vykřikla Dana šokované. „Ty lenochu jeden!“ „Nechápu, že Simon dokázal udržet Moea v klidu, anebo naopak, ale když jsem vstala, hráli si na dvorku. Než jsem je nakrmila, dala do pucu a převlékla se, bylo pozdě. Myslela jsem, že psa odevzdám Flynnovi, ale nikoho jsem tam nezastihla, takže Simon byl šťastím bez sebe.“

Povzdechla si. „Dano, už tuším, že mu nakonec nějakého psa koupím. Je to jasné.“ Daně se udělaly dolíčky ve tvářích. „Slabochu.“ „Tak nějak. Nevěděla jsem, že tady dnes budete všichni.“ „Ber to jako takovou sobotní brigádu.“ „Prima.“ Zoe si připínala pásek s náradím a chystala se zapojit. „Na čem děláte?“

„Začala jsem u sebe podruhé lakovat podlahu, ale Jordan mě vyhnal, že to nedělám správně. Takže na mě zbylo malování kuchyně, protože se tady všichni shodnete, že se k ničemu jinému nehodím.“

„Jako malíř pokojů ses osvědčila,“ řekla Zoe diplomaticky.

„Hm. Malory s Flynnem lakovali podlahu v galerii, ale to si zas ona stěžovala, že to kazí on. Tak musel jít pomáhat nahoru Bradovi.“

„Nahoru? Ke mně? Co chce Bradley dělat v mém salónu?“

„Myslím, že...“ Dana si ušetřila vysvětlování, protože Zoe už se hnala do schodů, aby se přesvědčila osobně.

Stěny v hlavní místnosti už vlastnoručně vymalovala. Byly temně růžové s nádechem do fialová. Sytá, typicky ženská barva, uvažovala, ale zase ne holčičí, aby odradila mužského zákazníka.

Pro kontrast si na okenní rámy a přepážky vybrala výrazně zelenou. Stejně barvy v jemnějších odstínech chtěla použít i v zadních pokojích pro terapie.

Podlahy už také sama obrousila, zakytovala a překryla látkou.

Měla plánky polic na vystavení výrobků, už vybrala látku, z níž ušije přehoz na starou pohovku a židle.

Objednala světla, masážní lehátka, dokonce i ručníky jediné správné barvy. Všechno v jejím salónu bude odrazem její vize a ponese otisk její ruky.

A Bradley Charles Vane IV. si tady klidně řeže jedno z prken na její přepážky.

„Co to děláš?“

Nebylo ji slyšet. Přes Bradovu pilu, Flynnovu nastřelovací pistoli a hlasitou hudbu to ani nešlo.

Jako by tam ani nebyla. Takže to ihned napraví!

Nakráčela k Bradovi a její stín dopadl na prkno s ryskou. Zvedl hlavu a pohybem naznačil, že mu stojí ve světle.

Neustoupila ani o píd'. „Chci vědět, co to děláš.“

„Počkej chvíli,“ zakřičel a dokončil řez napříč prknem. Pak vypnul pilu a zvedl ochranné brýle nad čelo.

„Už dorazily ty laminátové desky.“

„Já chci vědět... Moje desky?" Vzrušeně se otočila směrem, kam ukázal. A opravdu tam stály, nádherně sytě zelené. „Jsou úžasné. Já věděla, že budou. Myslela jsem, že je dodají až příští týden."

„Stihli to dřív." Protože je popohnal. „A tyhle přepážky snad doděláme ještě dnes."

„Já po tobě nechci, abys..."

„Ahoj, Zoe." Flynn odložil pistoli a usmál se na ni. „Tak co tomu říkáš?"

„Říkám, že je moc hezké, že mi pomáháte. A k tomu v sobotu, ale zvládla bych to sama, kdybyste... kdybyste chtěli dělat jiné věci."

„Už jsme se do toho pustili." Zadíval se za její záda. „Kdepak je malý kluk a velký pes?"

„Vzadu na dvorku. Nevěděla jsem, co s nimi."

„Tam mají na běhání dost místa. Zkontroluji je." Flynn vstal. „Chce taky někdo kafe?"

„Jen když ho nebudeš vařit ty," odpověděl mu Brad.

„To je úroveň." Flynn mrkl na Zoe a nechal je o samotě.

„Nechci, abys..."

„Máš to moc hezky vymyšlené," přerušil ji Brad. „Jednoduché a elegantní. A podle tvých plánek se dobře pracuje. Člověk snadno pochopí, jak jsi to myslela."

Složila si ruce na prsou. „Nejsou kreslené pro nikoho cizího."

„Odvedlas tady kus práce." Odmlčel se, zatímco ho upřeně pozorovala. „Pečlivé plány, dobrá volba, hezký design. Máš snad důvod, proč bys musela dělat sama úplně všechno?"

„Ne. Jen nechci, abys to cítil jako povinnost."

Povytáhl obočí. „To je úroveň."

Poráženecky se rozesmála. „Možná je to tím, že sama vím, co dělám, a netuším, jestli to taky umíš." Prohlédla si jednu z dokončovaných přepážek. „Vypadá to, že umíš."

„Můj děda by na mě byl pyšný."

Přátelsky se usmála. „Ale to lamino si nařežu sama. Chtěla bych totiž..."

„Podívat se na to, až to dokončíš, nebo třeba ještě za rok potom, a říct si: Tak, tohle jsem dokázala."

„Ano. Přesně tak. Nevěřila bych, že to pochopíš."

Natočil se k ní a naklonil hlavu ke straně. „Víš, proč jsem se natrvalo vrátil do Valley?"

„Asi ne."

„Tak se mě někdy zeptej. Ale teď popadni tu pistoli, ať to rychle dorazíme."

Musela uznat, že jim to společně jde od ruky. Přitom se k ní nechoval, jako by náradí neuměla ani podržet. Naopak, považoval za samozřejmé, že umí zacházet se vším.

Měl jen tendenci chovat se občas jako šéf. Třeba když se chopila něčeho, co se mu zdálo těžké, klidně rozkázal, aby to okamžitě položila. Trval i na tom, že pro chladicí box dojde do přízemí sám.

Ale to všechno přehlížela v nadšení, že mohou roztírat lepidlo na lamino pro první pulty.

Přestože nechali kvůli větrání otevřená okna, výpary brzy zamořily vzduch.

„Ještě že to lepíme po malých úsecích," prohodil Brad. „Kdybychom natírali větší kusy, mohli by jsme se bez pořádného větráku slušně sjet."

„Před pár lety se mi to stalo, když jsem vyměňovala pracovní desky v kuchyni. Začala jsem se hihňat jak opilec a musela jsem si jít lehnout ven na trávu."

Zadíval se jí do tváře. Byla trochu uzardělá, ale oči měla jasné. „Až to začneš cítit, dej mi vědět."

„Jsem zatím v pohodě." Dotkla se zasychajícího lepidla. „S tímhle už budu hotová."

„Škoda. Líbilo by se mi vidět tě rozesmátou."

Narovnala se v zádech a zalétla k němu očima. „Na to se tady moc větrá."

„Stejně jsi trochu zčervenala." Klepl ji ukazováčkem do tváře. „Máš tak úžasnou pleť."

„Tak to bude dobrá reklama.“ Nevěděla, jestli se předtím opravdu červenala, teď jí začala krev stoupat do tváří docela jistě. „Používám výrobky, které chci prodávat. Třeba jedno takové dlouhodobě působící sérum.“

„Vážně?“ Trochu zkrivil rty a sjel prstem na její hrdlo. „Zdá se, že to funguje.“

„Nebudu prodávat něco, čemu bych nevěřila.“

„A co si dáváš na rty?“

Při tom dotazu je pootevřela. „Co?“

„Co používáš? Máš je tak měkké.“ Pohládl je bříškem palce. „Hladké. Svůdné.“

„Jeden takový balzám, který... Nedělej to.“

„Co?“

„Nelíbej mě. Nechci být zase mimo. Máme práci.“

„Máš pravdu. Ale i práce má mít přestávky. Lepidlo už asi zavadlo. Připravená?“

Přikývla. Čerstvý vzduch už nepomáhal, začínala se jí točit hlava. Ale z toho mohla obviňovat jedině jeho. Určitě dobře věděl, jak tyhle dlouhé pohledy a jemné doteky na ženu účinkují.

Bude se proti němu muset obrnit, nebo ji dostane do problémů.

Společně zvedli kus lamina. Lepení vyžadovalo velké soustředění, pečlivost a spolupráci.

Jakmile se lepem natřená místa jednou spojila, tak již nebylo cesty zpátky.

Přitiskli pás umělé hmoty k podkladu, uhladili ho v rozích a přichytili kolíčky, než lepidlo vytvrdne. Zoe poodstoupila.

Měla pravdu, když nechala hrany desek zaoblit. Bylo to prosté, praktické, ale rozhodně stylovější.

Zákazníci si takového detailu nevšimnout ale umocní to celkový dojem.

„Vypadá to dobře,“ promluvil Brad vedle ní. „Ještě že jsme tam předem nadělali díry pro šňůry všech těch hýblátek, co používáte.“

„Říká se jim fény a kulmy.“

„Přesně tak. Takhle nebudou šňůry viset z pultů a zamotávat se. Bude to upravenější.“

„Chtěla jsem tím vzbudit dojem luxusu, ale i pohody.“

„A co chceš s lidmi dělat v těch zadních místnostech?“

„Tajné rituály.“ Její významné mávnutí ho rozesmálo. „Ale až vydělám nějaké peníze, zřídím tady ještě švédskou sprchu a nechám zabudovat vanu na hydroterapii. Zatím to musí počkat. Postačí mi, když doděláme ještě jeden pult.“

Pracovala jako drak, uvědomil si Brad. Nejen že věděla, co chce a jak to udělat, ona kvůli tomu byla ochotná jít na hranice svých možností.

Snad podvědomě cítila, že musí.

Práci přerušila, jen když šla dohlédnout na syna, je-li najedený a v bezpečí.

Když si připravovali lamino na druhý pult, ostatní už s prací pomalu končili.

Malory za ní nahoru zaskočila a užasle stanula na prahu s rukama v bok. „Páni! Vždycky když sem zajdu, je tady něco nového. Zoe, to je krása. Ty barvy! Tohle bude kadeřnický pult, vid’?“ Přešla k prvnímu dokončenému. „Nevěřila bych, že to dokážeš sama postavit.“

„Mám pomocníka.“ Bezděky zahýbala bolavými rameny a přešla k Malory. „Vypadá to báječně, co? Já vím, že jsem si mohla za stejnou cenu koupit hotové pulty, ale nebyly by tak hezké. Jak to jde dole?“

„Podlahy jsou dodělané a kuchyň vymalovaná.“ Jako by si právě vzpomněla, že ho má stále na hlavě, Malory stáhla modrý kapesník, kterým si chránila vlasy. „Skříňky dostaly první nátěr a spotřebiče jsme vydrhli, jak to jen šlo.“

„Tak jsem se zabrala do práce a úplně jsem zapomněla, že bych vám s kuchyní měla pomoci.“

„Bylo nás tam i tak dost, díky.“ Mal si prohrábla vlasy, aby plavé kadeře trochu načechrala.

„Teď zajedeme k nám a cestou si koupíme grilované kuře. Přidáte se?“

„Ještě bych to tady chtěla dokončit. Pošli mi sem, prosím, Simona. Dorazíme o něco později.“

„A co kdybych ho rovnou vzala s sebou? Stejně si už s Flynnem začali venku hrát.“

„No, já nevím...”

„Neboj, Zoe, pohlídám ho. Tak za námi přijďte. Pokusím se vám schovat stehýnko. Tobě taky, Bradě.”

„Ale ty tady nemusíš zůstat.” Jakmile se k němu Zoe otočila, Malory na něho mrkla a odběhla.

„Chceš přece dodělat tenhle pult.”

„Jo, ale nemusíš se tím vysilovat.”

„Až se tak budu cítit, dám ti vědět. Jdeme to přilepit?”

Nehádala se, aby ušetřila čas.

Druhý pult dokončili rychle, okna nechali pootevřená a pak začali sklízet nářadí.

Než se stihla sehnout pro chladicí box, držel ho v ruce. „To by pro dnešek mělo stačit.”

„Vážně díky za pomoc. Nech ten box dole na verandě. Skočím se ještě podívat na podlahy a kuchyň a zkontroluju, jestli je všude zamčeno.”

„Počkám. Taky bych to chtěl vidět.”

Začala scházet po schodech, ale najednou se prudce otočila. „To na mě jako dohlížíš? Co jiného to je? Jestli jo, tak se o sebe umím postarat sama.”

„Přehodil si box do druhé ruky. „Dohlížím. I když nepochybuju o tom, že se umíš postarat o sebe, o syna, o kamarády i o docela cizí lidi, když na to dojde.”

„Když jsem tak schopná, nepotřebuju dohled. Proč to teda děláš?”

„Těší mě to. Taky se na tebe rád dívám, protože jsi krásná ženská a přitahuješ mě. Což dobře víš, protože nejvíš žádné známky mentální poruchy. Ale jestli o tom pořád pochybuješ, sejdi dolů, abych mohl odložit ten box a názorně ti to předvést.”

„Dala jsem ti jednoduchou otázku,” odpálila ho. „Nestojím o žádné předvádění.”

Sestoupila po schodech a chtěla zabočit do kuchyně, když zaslechla ránu, jak box dopadl na zem.

Vzápětí jí nohy vylétly z podlahy a zase na ní přistály u nejbližší zdi. k ní ji Brad zatlačil.

V jeho očích uviděla zlost, protože žhavě potemněly. V krku ji podivně zašimralo, čímž se u ní projevil strach, vztek i vzrušení naráz.

„Tak jak se o sebe postaráš,” prohodil vyzývavě, „než přikročíme k té demonstraci?”

Zadívala se mu do očí a počkala, dokud se mírně neuvolnil. Pak bleskurychle zvedla koleno a zarazila ho těsně předtím, než mohlo nadělat skutečnou škodu.

Trhl sebou, což ji nesmírně uspokojilo.

„A je to. Gratuluju k úžasné sebekontrolě.” Ani se nepohnul. Přitom oba věděli, že stačí kopnutí a svíjel by se v předklonu. „A díky, žeš ji využil právě v tomhle případě.”

„Nejsem žádný bezmocný trouba.” „Jedno ani druhé mě nikdy nenapadlo.” Situace, v níž se nacházel, mu najednou přišla směšná. Zazubil se a pak se nahlas rozesmál. Nakonec se o Zoe opřel čelem. „Nechápu, jak se ti vždycky podaří mě tak vytočit.”

Povolil stisk na jejích ramenou a raději se opřel o stěnu vedle její hlavy. „Nemohla bys dát to koleno dolů. Aspoň o pár centimetrů. Znervózňuje mě to.”

„O to mi šlo.” Ale poslechla. „Nechápu, proč je to tak legrační.”

„Ani já ne. Ježíši, Zoe, co ty se mnou děláš... Tak mi odpověz na tohle. Neměl bych tě snad považovat za krásnou ženskou? Neměla bys mě přitahovat?”

„A jak bych na tohle měla odpovědět?”

„Těžké, vid?” Přejel pohledem po její tváři a zastavil se u rtů. „Zkus to vidět mýma očima.”

„Tak ustup.” Tajil se jí dech. Klepla ho prsty do prsou. „Takhle si s tebou nemůžu povídat.”

„Fajn. Tak aspoň vteřinku.” Líbnul ji na rty. Lehkost polibku byla jako zašeptaný příslib, který jí rozechvěl útroby.

Pak o krok ustoupil.

„Bylo by snadné ti to dovolit." Neměla jistotu, že už je klidná, a tak zůstala opřená o stěnu. „Nebo sobě. Mám stejné potřeby, normální potřeby, jako většina lidí. S mužem jsem se nemilovala víc než rok, skoro dva."

„Je mi fuk, jestli ses milovala včera. Mě zajímá dnešek."

„Včera rozhodně taky ne. A mám pro to důvody." „Simona."

Přikývla. „To je dobrý důvod. Nepustím si do života nikoho, koho bych nechtěla pustit i do jeho života."

„Víš dobře, že bych mu neublížil." Znovu pocítil zlost. „A je urážející, že něco takového naznačuješ."

„Já ti věřím a nemusíš se hned rozčilovat. Ale další důvod jsem já a mám právo být na sebe opatrná. Ty nestojíš o to držet mě za ruku a vyměnit si pár polibků při měsíčku, Bradley."

„Pro začátek klidně."

„Oba víme, že tím by to neskončilo. Nemělo by smysl něco si začínat, dokud nevím, jestli bych to chtěla i dokončit. Nemám tušení, jestli je dobré skončit s tebou v posteli. Nedá se rozeznat, jestli to chceme kvůli těm normálním potřebám, nebo proto, co se kolem nás teď děje."

„Myslíš, že mě přitahuješ kvůli tomu klíči?"

„A co když jo?" Zvedla ruce dlaněmi nahoru. „Ty bys chtěl být takhle zneužitý? Pravda je, že nebýt klíče, vůbec bychom se nepotkali. Každý z nás vyšel odjinud, a tím rozhodně nemyslím Valley."

„To vím."

„Nemáme nic společného kromě klíče."

„Klíč," přikývl. „A co přátelé, na kterých nám záleží? A místo, kde ses usadila a kde já mám kořeny? Co potřeba něco nového vybudovat? A pak je tu chlapec. Tvůj, ale mě už taky chytil na háček. Rozuměl bych si s ním i bez tebe. Copak to nevidíš?"

Mohla jen kývnout.

„Je toho víc, ale i když k tomu zatím přidáme jen sexuální přitažlivost a všechno sečteš a podtrhneš, je to docela solidní základ."

„Jako obvykle nevím, co ti na to říct nebo jak to říct."

„Možná bys o tom neměla tolik přemýšlet." Vzal ji za ruku. „Podíváme se na tu kuchyni? Jestli se odsud rychle nevypravíme, nezbude na nás z těch kuřat vůbec nic."

Byla mu vděčná, že už změnil téma. Neuměla totiž rozlišit myšlenky od pocitů a potřeby od obav. Alespoň ne hned.

Uvítala taky, že na návštěvě u Flynnna šlo hlavně o smažené kuře a odpočinek. Na klíč se nesoustředili.

Ještě jim k tomu neměla co říct. Zatím jí v mysli vířilo příliš mnoho informací a otázek. Brzy se budou muset sejít, ale zatím si potřebovala všechno promyslet.

Malory a Dana přišly s teorií hned na začátku svého hledání. V průběhu čtyř týdnů ji pak vylepšovaly a upřesňovaly. Ale hned měly na čem stavět.

Kdežto ona zatím nevymyslela nic.

Rozhodla se proto strávit večer přemítáním nad indicií a nad poznámkami. Krok za krokem projde nazpátek minulé události. Někde tam totiž musela hledat odpovědi.

Když Simon s Moem usnuli a dům ztichl, usadila se ke kuchyňskému stolu. Poznámky a knihy měla srovnané v řádcích. Uvědomila si, že povolené množství kávy ten den překročila, a raději si uvařila konvici čaje.

Nad prvním šálkem si znovu pročetla indicii a na čistou stranu zápisníku vypsala slova, která mohla být nějak důležitá.

Krása, pravda, odvaha. Ztráta, smutek. Les. Cesta. Pouť. Krev a smrt. Přízraky. Víra. Strach. Bohyně. Hrdina.

Na něco nejspíš zapomněla, ale pro začátek stačí. Krása patří k Malory, pravda k Daně, odvaha k ní.

Ztráta a smutek. Její, nebo se mluví o sestrách? Kdyby to na chvíli vzala osobně, co by ve svém životě nazvala ztrátou a kdy prožívala smutek? Nedávno přišla o práci, pousmála se a zapsala to. Ale nakonec z toho byla nová příležitost.

Lesy? Těch znala hodně a některé pro ni znamenaly víc než pro ostatní. Válečníkův vrch je obklopen lesem. Les byl i u místa, kde vyrostla. Nebo kolem Bradová domu na břehu řeky. Ale jestli má les symbolický význam, pak znamená nevidět ho pro stromy. Nevidět celkový obraz, protože se příliš staráte o detaily.

To se jí někdy stávalo, přiznala si. Ale vždyť měla na starost tolik detailů! Panebože, kdo jiný než ona by se o ně postaral?

Brzy měla jít do školy na rodičovskou schůzku. Simon potřeboval nové boty a zimní bundu. Pračka začínala podivně rachotit a ještě se nedostala k čištění okapů.

Potřebovala nakoupit ručníky do budoucího salonu, ale taky pračku se sušičkou, takže ta domácí bude ještě chvíli drhnout.

Na chvíli si opřela hlavu o zatáaté pěsti a zavřela oči.

Ona to všechno zvládne, je to její práce. Ale i tak si jednoho dne lehne na celé odpoledne do stínu na dvoře jen s knihou a džbánkem studené citronády.

Sít' se s ní pohupovala lehce jako kolébka. Zapomenutou knihu nechala ležet na břiše. V ústech ještě cítila chuť té limonády.

Oči za tmavými brýlemi měla zavřené. Na tváři ji lechtaly sladké poryvy vánku.

Ani by si nevzpomněla, kdy se naposled směla takhle uvolnit. Mysl i tělo odpočívaly. Nemusela nic, než si užívat ticha a klidu.

Pak stála v rozpáleném přívěsu a řinul se z ní pot, zatímco smetala ostříhané vlasy na hromádku. Tohle je jako žít v konzervě.

Skrze špinavá okna slyšela bratra a mladší sestru, jak se venku hádají. Vysoké, napjaté, rozčilené hlasy. Tady se pořád někdo s někým hádal.

Rozbolela ji z toho hlava.

Přešla ke dveřím, otevřela a křikla na ně „*Ticho! Proboha, dejte mi aspoň na pět minut pokoj a buďte zticha.*“

Ocitla se uprostřed lesa. Pod nohama jí křupal hustý sníh. Větvemi borovic pronikal vítr a zvedal je vzhůru k šedé obloze.

Cítila se ztracená. Bála se a třásla zimou.

Dala se na pochod, shrbená před sílící vánicí. Jednou paží si objala obrovské břicho, jako by chtěla podepřít své dítě.

Byla to tíha. Zmáhala ji únava.

Toužila se zastavit a odpočívat. Kam vlastně jde a proč? Cestu ven stejně nikdy nenajde.

V břiše pocítila mocný stah, až se leknutím předklonila. Mezi nohama cítila vlhkost a při pohledu dolů v hrůze zjistila, že se sníh pod ní barví do krvavá.

Zděšeně otevřela ústa k výkřiku a uviděla se zpátky v houpací síti v lahodném stínu s chutí limonády na jazyku.

Vyber si.

Prudce vstala od kuchyňského stolu a rozechvěla se. Vedle ní stál Moe a na cosi neviditelného vrčel.

4

Bylo mnohem těžší přemluvit Simona, aby strávil den s kamarádem, než by s ní zase odjel do Požitků. Prý se rád baví s velkými chlapy. Chce si tam hrát s Moem Pomůže jim s něčím a nebude překážet.

Nakonec se uchýlila k nejúčinnější metodě všech rodičů, k uplácení. Slíbila, že se cestou staví ve videopůjčovně pro dvě hry a jeden film k tomu.

Když se ukázalo, že je na návštěvu srdečně zván i Moe, který se ihned začal honit s Chuckovým labradorem, byl Simon nejen spokojený, ale i v sedmém nebi.

Ulevilo se jí tím od pocitu viny i starostí. Dostala příležitost prozkoumat svou první teorii.

Pokud se cesta v indicii týká jejího života a les je jen symbolem, možná to má vztah k jejímu příchodu do Valley a ke všemu, co podnikla, než si tady zařídila domov.

Tohle hezké malé město v údolí ji od první chvíle přitahovalo. Poznala, že to je to pravé místo, už když sem před čtyřmi lety poprvé přijela.

Musela hodně pracovat a hodně obětovat, aby tu našla radost a uspokojení. Musela volit cesty, směr i cíle.

Ted' se rozhodla na to zavzpomínat. Projížděla ulicemi, které už dobře znala. V neděli ráno byly ještě tiché. Prohlížela si čtvrť stejně jako tehdy, když hledala vhodný domek, kde by se Simonem mohla žít. Tenkrát udělala to samé. Chtěla vědět, jak na ni zapůsobí domy, lidé i rytmus městečka.

Bylo to na jaře, na sklonku jara. Obdivovala zahrady, dvorky a klidnou zabydlenost čtvrti.

Na neposekaném trávníku před malým hnědým domkem spatřila nápis Na prodej. Jakési vnitřní tušení ji navedlo právě sem. Zastavila u chodníku stejně jako tehdy a zadívala se na svůj majetek. Představila si dům, jak vypadal dřív.

Sousední domky byly stejně malé, ale dobře udržované. Vzrostlé stromy u nich poskytovaly stín. V ulici jezdila na kole malá dívenka a kousek dál myl nějaký mladík auto, k čemuž si hlasitě pouštěl rádio.

Zoe si vzpomněla na vzrušené napětí, které pocítila, když si zapsala jméno a telefon realitní kanceláře.

Právě tam se hned vypravila. I dnes si zopakovala stejnou cestu. Navrhovaná cena byla příliš vysoká, ale to ji neodradilo. Tušila, že v laciných šatech a botách vypadá jako snadná kořist. Možná ji prozrazoval i venkovský přízvuk Západní Virginie. Jenže to se mohlo jen zdát, pomyslela si spokojeně. Zastavila jako kdysi před kanceláří a vystoupila. Tehdy si dohodla prohlídku domu, o který brzy nato svedla neúprosný boj, a pak zašla o pár bloků dál do kadeřnického salonu poptat se, jestli někoho nepřijímají.

Realitka byla v neděli zavřená, stejně jako kadeřnictví, ale Zoe se prošla kolem a vzpomínala, jak vypadala před čtyřmi lety. Nervózní, natěšená, ale navenek co nejchladnější. Práci dostala, možná až příliš rychle a snadno. Že by zase osudová věc? Anebo se prostě ocitla ve správnou chvíli na správném místě?

Tady nechala víc než tři roky práce, uvažovala, když stála s rukama v bok před výlohou salonu. A dobré práce. Lepší než majitelka Carly, což byl právě problém.

Příliš mnoho zákazníků si žádalo speciálně ji a začala dostávat slušné spropitné. To se Carly nelíbilo. A pak to, že jedna z jejích zaměstnankyň začínala být tak populární. Snažila se jí tedy situaci ztěžovat - zkrátila jí pracovní dobu tady a prodloužila onde. Stěžovala si, že se příliš vybavuje se zákazníky, nebo naopak, že mluví málo. Udělala by cokoli, jen aby poničila její sebevědomí.

A Zoe to snášela, nebránila se. Měla snad? napadlo ji teď. Potřebovala tu práci, stále zákaznice a plat i spropitné. Kdyby se šéfové postavila, přišla by o všechno mnohem dřív.

Stejně jí náladu nezvedlo, když si vzpomněla, co všechno kvůli té mizerné mzdě vydržela.

Ne. Zhluboka se nadechla, aby zahнала zlost a ponížení. Ne, vydržela to kvůli synovi a rodině. Tuhle bitvu by stejně nikdy nevyhrála. Nakonec o práci beztak přišla. Ale až ve chvíli, kdy o ni přijít měla, kdy opět stála na jedné ze životních křižovatek.

Právě ta zlost, zoufalství a panika, co cítila, když naposled odcházela z Carlyina salonu, ji přece postrčily směrem k Požitkům. Pustila by se do podnikání, kdyby měla stálý plat a každý měsíc bezpečně zaplacené účty za dům?

Ne, připustila. Snila by o tom, ale takový krok by neudělala. Nenašla by k tomu odvahu. Musela dostat kopanec, aby dokázala riskovat a vydat se novou cestou.

Obrátila se a pozorovala město, které už znala stejně dobře jako svůj obývací pokoj. Tudy dolů k zelinářství, pak zahnout na poštu, doleva přes malý park a vpravo už by viděla Simonovu školu.

Opačným směrem by došla k jídelně na Hlavní, kde si syn tak rád dával mléčné koktejly. Anebo přímo za nosem. To by se dostali ven z města a po horské silnici na Válečnickův vrch.

I poslepu by odsud našla cestu k Danině bytu nebo k domu, kde žil Flynn s Malory. Taký do knihovny, do vydavatelství místních novin, do drogerie a pizzerie.

Řeka by ji dovedla k Bradleyho domu.

Různé cesty, různé volby a cíle, napadlo ji, když se vracela k autu. Všechny však byly součástí jednoho celku. A teď i součástí jí samé.

Jestli je klíč ukrytý někde tady, v jejím domově, ona ho najde.

Nasedla do vozu a vydala se oklikou k domu nazvanému Požitky.

To ráno neřekla Zoe kamarádům nic. Potřebovala chvíli pracovat fyzicky, a přitom přemýšlet a rozluštit, co se jí vlastně včerejší noc přihodilo.

Nemohla o tom mluvit dřív, než si všechno urovnala v hlavě. A taky musela uznat, že v přítomnosti mužů to nešlo tak hladce. Některé věci mohla vyslovit jen o samotě s Danou a Malory. Jakmile přibyli muži, musela měnit způsob, jak je říct. A přitom šlo o muže, kterým důvěřovala. Brada nechala pracovat se dřevem a sama se dala do spárování dlaždic v koupelně. To byla práce, při níž mohla v klidu přemýšlet o tom, co prožila a co to znamená.

Není divné, že její první setkání s Kanem proběhlo docela jinak než u Dany a Malory? Nebo právě tohle má hlubší význam?

Vyber si, řekl. Aspoň tohle odpovídalo vzorci. Každá z nich musela učinit nějakou volbu. Jenže riziko očividně s každým dalším klíčem rostlo.

Ve skutečnosti jí Kane neublížil. Hrozná byla jen ta chvíle strachu a bolesti uprostřed vánice. Ale to už zažila horší. Proč jí vlastně ukázal tři různé scény a k tomu tak rychle za sebou, že si na jednu iluzi ani nestačila zvyknout, a už byla v jiné?

V prvním případě šlo o neškodnou fantazii, nic světoborného nebo významného. Ta druhá byla protivná a dobře známá situace a ta třetí...

Ta třetí byla děsivá, pomyslela si Zoe, když zalévala spárovací hmotou dlaždice na podlaze. Chtěl ji vystrašit. Jsi ztracená, opuštěná a těhotná.

To už taky znala.

Pak přišly bolest a krev. Něco jako začínající potrat, uvědomila si. Jako by měla přijít o dítě. Ale to se nestalo. Její syn je pod ochranou.

A co když to Kane neví? Zaraženě dosedla na paty. Co když o jeho ochraně nemá zdání? Nepokusí se své hrozby namířit na toho nejdůležitějšího člověka v jejím životě? Toho jediného, pro kterého by se dokázala obětovat?

„Zoe.“

Houba, kterou roztírala spárovačku, jí s plácnutím vypadla z ruky.

„Promiň. Nechtěl jsem tě polekat.“ Brad se opíral o dveře. Už nějakou dobu ji takhle pozoroval.

Všiml si, kolik starostí se jí honí hlavou. Všechny si mohl přečíst z jejího výrazu.

„To nic.“ Znovu se sklonila k dlaždicím. „Už jsem skoro hotová.“

„Ostatní se chystají na oběd.“

„Fajn. Dodělám to a přijdu za vámi dolů. Aspoň mi ta spárovačka trochu zaschne.“

Počkal, dokud ten úsek nedodělala, pak si ve dveřích dřep. „Povíš mi, co se stalo?“

Její ruka zaváhala, ale pak se vrátila ke starému rytmu. „Jak to myslíš?“

„Už tě trochu znám a dokážu odhadnout, co se v tobě děje. Co se od včerejška přihodilo, Zoe?“

„Povím to.“ Vhodila houbu do kbelíku, který postavila na chodbě. „Ale všem najednou.“

„Ublížil ti?“ Popadl ji za ruku a druhou natočil její tvář k sobě, aby si ji prohlédl.

„Ne, pust'. Mám ruce od spárovačky."

„Ale něco ti provedl." Jeho tón zledověl jako vždycky, když držel vztek na uzdě. „Proč jsi nic neřekla?"

„Potřebovala jsem si to nejdřív promyslet. A bude jednodušší vyprávět to všem najednou." Pořád ji držel za bradu a díval se jí zblízka do očí. „A taky mi bude líp, když se mě přestaneš takhle dotýkat."

„Právě teď?" Přejel jí rukou z tváře dozadu na krk. „Nebo nikdy?"

Měla chuť se o tu ruku opřít a zapříst jako kočka. „Řekněme, že zatím teď."

Chtěla se postavit, ale přispěchal jí na pomoc tím, že ji vzal za loket. „Jen mi řekni, jestli je Simon v pořádku."

Dokázala by bojovat s přitažlivostí a sexuálníím napětím. Jen s jeho očividným zájmem o jejího syna bojovat neuměla.

„Ano, je. Chtěl dneska přijít. Prý je tady rád, myslím, se všemi." dodala rychle. „Ale nechtěla jsem o tom mluvit před ním. Aspoň prozatím."

„Tak nám to pojď dolů říct a já se za ním stavím někdy v týdnu."

„Nemusíš..."

„Je mi s ním dobře. Stejně jako s tebou." Pohladil ji po straně krku a po rameni. „Možná bys mě zase mohla pozvat na večeri."

„No, já..."

„Co třeba zítra?"

„Zítra? To máme jen špagety."

„Super. Donesu nějaké víno." Zdálo se, že má věc za vyřízenou, a tak ji vedl z koupelny ke schodům. „Měli bychom se umýt."

Nechápala, proč ho nedokázala odmítnout. Jak ji mohl tak rychle zpracovat? Divila se, když si myla ruce před jídlem. Ani se pořádně nerozkoukala a měl ji tam, kde chtěl.

Ale to se týkalo až zítřka. Dnes toho měla taky až nad hlavu, aby se ještě trápila kvůli míse špaget.

I když to v kuchyni vypadalo jako v dílně, bylo to pořád nejlepší místo k setkávání. Na několik dřevěných koz položili prkna, přinesli židle a vytáhli krabičky s jídlem.

Dana postrčila papírový kyblík k Zoe. „To je burákové máslo a želé z hroznů?" zeptala se, když Zoe vybalila svůj sendvič.

„Hm." Zoe zvedla trojúhelníkový sendvič k ústům, ale stačila si všimnout, jak se Dana olizuje. „Chceš ho?"

„Burákové máslo se želé jsem už dávno neměla. Vyměním jeden se sýrem a šunkou zajeden tvůj."

Jídlo šlo z ruky do ruky a Dana hned ochutnala. „Výtečný," zamumlala s plnou pusou.

„Takový sendviče umí jen opravdová mamka. Tak povíš nám, co se stalo, nebo se chceš nejdřív najíst?"

Zoe zvedla hlavu a prohlédla si tváře za stolem. Všichni ji pozorovali a čekali. „To snad mám na čele nápis?"

„Skoro." Malory zabořila lžičku do velkého jogurtu. „Bylas rozrušená, už jak jsi ráno přišla. A ještě nápadnější tím, že se to snažíš zakrýt. Pak jsi běžela rovnou nahoru. A teď sis ani nevšimla, že je vymalovaná kuchyně."

„Vypadá to krásně. Chtěla jsem to říct." Zoe jako obvykle nedělalo dobře, že je středem pozornosti. Roztrhla svůj sendvič na dvě půlky. „Myslela jsem, že vám to povím, až si uděláte přestávku."

„Tu máme teď." Dana jí přejela rukou po stehně. „Tak co je?"

Dala si s vyprávěním načas, aby na nic nezapomněla a aby nevynechala žádný detail. „Bylo to jiné než vaše první setkání s Kanem. A taky jiné než ten společný zážitek tady v tom domě."

„Poznalas, že je to on?" zeptal se Jordan.

„To je právě to. Ani na jednom z těch tří míst" - jak jinak tomu měla říkat? - „jsem nebyla dost dlouho, abych si to uvědomila. Ani jsem nedostala šanci se z toho dostat sama jako vy. Šlo to tak rychle, že nebyl čas. Jako bych jen zavřela oči a ocitla se pokaždé někde jinde."

„Tak to vezmeme jedno po druhém." Flynn už si vytáhl zápisník. „Nejdřív ta houpací síť." Klepl na poznámky. „To bylo na tvém dvorku?"

„Ne. Já žádnou síť nemám. A nikdy jsem neměla čas si jen tak lehnout do stínu, pít limonádu a číst si. Bylo by to fajn. Uvědomila jsem si, že si příštích pár týdnů zrovna nevydechnu a najednou šup, ležím v síti a pochutnávám si na citronádě."

Zamračila se, protože ji Brad sledoval až příliš upřeně. „Nevím, kde to bylo. Ani na tom nezáleželo. Už jsem o tom přemýšlela. Měl to být asi příklad. Jako že nemám co na práci celé odpoledne nebo jak dlouho budu chtít."

„Myslím, že máš pravdu," souhlasila Malory. „Leze nám do představ a nechává nás krátce je prožít. U mě šlo o schopnost malovat obrazy a o manželství s Flynnem. Krásný dům. dokonalý život." Ukázala přes stůl. „Dana se dostala na opuštěný tropický ostrov, kde mohla trávit čas bez sebemenších starostí. A tobě dal prolenošené odpoledne."

„Což je dost ubohá fantazie ve srovnání s vašimi." Zoe se přesto usmála, že došli ke stejným závěrům.

„Jenže on tě z toho vytrhl a nedal ti čas si to užít," podotkl Jordan. „Možná abys neměla příležitost poznat, že je to falešné. Jen trochu namlsat a zase pryč. Asi má novou strategii."

„Tak nějak, jenže to není všechno. Vezmi si další místo - přívěs mojí matky, a že jsem se tam něco nauklízela. Vypadalo to tam přesně jako tehdy. Pachy, hádka ségry s bráchou. Jen jsem nevěděla, kolik mi je let. Byla jsem stará jako teď? Nebo mladší?"

Zamyšleně zakroutila hlavou. „Chci říct, že jsem o sobě nevěděla. Cítila jsem jenom horko, únavu a zlost. Myslela jsem jen na to, že to je všechno, co budu v životě dělat - uklízet, starat se o děti, a otravovalo mě to. Byla jsem naštvaná a protivná. To mi taky připadá symbolické."

„Jako pes na provaze," dodal Brad. „Pořád děláš, co je třeba, co chce někdo jiný a nevidíš, kde je toho konec."

„Ano. Máma dělala, co mohla, a potřebovala moji pomoc. Ale nakonec se musela cítit jako v pasti. Poznala, že to nikdy nebude lepší, ať se snaží sebevíc."

„Takže můžeš odpočívat v houpací síti, nebo donekonečna makat v přívěsu." Dana zamyšleně našpulila rty. „Ale to přece nejsou jediné možnosti. Všechno není tak černobílé. Sama jsi to dokázala."

„Kdyby můj život posuzoval někdo cizí, možná by řekl, že zase dělám dokola to samé. Já se tak necítím, ale mohlo by to tak vypadat. Jenže pak tu byla ta třetí fantazie." „Chtěl tě vystrašit," řekla Malory. „No ano a dokázal to. Mrzlo, byla jsem sama. Žádná malebná krajinka pod sněhem. Tohle bylo drsné, zlé místo, které vás může zabít. Cítila jsem strašnou únavu a břicho tížilo. Zachtělo se mi lehnout si a odpočívat. Ale to bych tam umřela a dítě se mnou."

Nevědomky si položila dlaň na břicho, jako by chtěla chránit, co tam kdysi nosila.

„Pak přišly kontrakce. To jsem poznala hned, na něco takového nezapomenete. Ale tohle bylo horší, ne jen obyčejný porod. Tohle znamenalo konec. Konec života v té kaluži krve na sněhu."

„Snažil se vyhrožovat skrze Simona." Flynnův obličej zatvrdl. „To nesmí. Nedovolíme mu to."

„O to asi jde. Vyděsit mě s využitím Simona. Proto mě asi z toho místa rychle odvedl a řekl, že si mám vybrat. Jakmile jsem se probrala v kuchyni a rozčilený Moe stál vedle mě, hnala jsem se do Simonova pokoje jak šílená."

A přitom se nezadržitelně třásla, připomněla si. „Ale v klidu spal. Jako vždycky zamotaný do deky, jednu nohu dole. Ten kluk nevydrží v klidu ani ve spánku."

„Simona používá jako další symbol.“ Brad nalil kávu do hrnku, a protože si Zoe ještě žádnou nedala, podal jí hrnek.

Podívala se na něho a se strachem přikývla. „To mi taky došlo.“

„Symbol čeho?“ chtěla mít Dana jasno. „Jejího života?“

„Přesně tak,“ odpověděl Brad. „A její duše. Vyber si pohodlí, dřinu nebo ztrátu všeho, čím jsi. Hodil jí rukavici.“

„Ano. Ale napadlo mě, že třeba neví, že Simon je pod ochranou. Třeba netuší, že mu k ničemu nebude, když mi začne takhle vyhrožovat.“

„Možná. Ale on určitě rychle vymyslí, co jiného by proti tobě použil,“ pokračoval Brad.

„Hlavně když to nebude moje dítě. Ale tahle příhoda mě donutila víc se zamyslet nad indicií. Naštval mě,“ pousmála se Zoe. „A tak jsem na to sedla a napadlo mě, že třeba samo Valley je takový můj les. A to, co jsem zatím dělala a co jsem si vybrala, jsou takové cesty tím lesem.“

„To není špatné,“ ozvala se Dana.

„Zaměřila jsem se na to. Dneska ráno jsem chvíli projížděla městem, tak trochu jako paměť. Snažila jsem se vidět věci jako poprvé, vzpomínala jsem, jak mě události v mém životě změnily.“

„Nebo jak jsi změnila ty je,“ dodal Brad.

„Ano.“ Věnovala mu jeden ze vzácných úsměvů. „Nevím, jestli je to správný směr, ale sbírám místa a události, které jsou pro mě nějak důležité. Třeba mi pak něco vyvstane jako to hlavní. A Kane mi dá určitě vědět, jestli jsem se trefila, protože se mu to nebude líbit. To pak určitě poznám.“

Zoe si stěží uměla představit, jak urputně bojuje s kýmkoli, natož pak se zlým čarodějem. I tak se nehodlala vzdát po prvním úderu. Jestli něco dokonale zvládala, pak to bylo umění vydržet do konce.

Možná se jí nepodaří klíč najít, uvažovala. Ale ne proto, že by nehledala.

Nedělní večer strávila pročítáním poznámek a knih o keltské mytologii. Brouzdala také po internetu, protože jí Flynn zapůjčil laptop.

Netušila, jestli přišla na něco nového. Tohle cvičení jí aspoň pomáhalo urovnat fakta, která už znala.

Klíč, ať je, kde chce, pro ni znamená něco osobního. Bude se nějak vztahovat k jejímu životu nebo k plánům do budoucna. Nakonec nejspíš přijde řada na nějakou volbu. I když cítila, že všichni její přátelé jsou do věci zapojeni, stejně bude volba na ní.

Takže co vlastně chtěla? Uvažovala, když se ukládala ke spánku. Odpoledne v houpací síti? Někdy by opravdu stačilo jen to. Nebo vědomí, že dokázala utéct ze dveří přívěsu a pokročit dál? To rozhodně. A taky jistotu, že našla cestu z toho strašidelného lesa a dala děcku nejen život, ale i dobrý život.

To všechno k životu potřebovala a ještě víru, že to tak zůstane. Požitky, to měl být osobní úspěch. A taky hrdost.

Její matka často říkala, že je až moc pyšná.

Možná měla pravdu a pýcha jí opravdu nadělala potíže. Ale zároveň jí pomohla dostat se z nejhoršího.

Nezískala sice všechno, o čem snila, ale i to, co měla, se zdálo dostačující.

Zhasla světlo. Jestli ji přitom zbolelo, že vedle ní neusíná nikdo, o koho by se opřela, pak cítila i uspokojení a hrdost, že se dokáže spoléhat jenom na sebe.

Příštího dne pracovala opět ve svém salonu. Přišroubovala právě několik nástavců na nový kadeřnický pult, když zezdola zaslechla vzrušené výkřiky. Radostné, uvědomila si, ne zděšené. Proto v klidu práci dokončila a pak se vydala dolů zjistit, co způsobilo to pozdvižení. Došla za zvuky do Danina oddělení a sama nahlas zajásala, když u stěny spatřila zbrusu novou polici na knihy a uprostřed místnosti ještě nerozbalené kartony.

„Tak už přišly! Police! Ty jsou ale krásné. Tys věděla, že se sem budou hodit. A jak dobře jdou k těm barevným stěnám.“

„Vid' že jo? Už po šesté překresluju plánek a pořád nevím, jestli nemám vyměnit oddíl dětských knih a literatury faktu.“

„Co kdybysme to prostě postavily podle posledního plánu a pak se uvidí?“ Malory jí podávala nůž na karton. Skladník už dovnitř nesl další krabici. „Kam mám složit tohle, madam?“

„Panebože,“ vydechla Dana zmateně.

„Nechte to prostě tady,“ řekla Zoe. „My už si to přebereme. Kolik jsi jich objednala?“ zeptala se Dany.

„Hodně. Možná až moc. Ale chtěla jsem mít jistotu, že budu moct vystavit všechno, co jsem si naplánovala. Ale teď... Ježíš, jak mi bije srdce. Je to hrůzou, nebo nadšením? Rozhodni to.“

„Nadšením.“ Malory se smíchem roztrhla další krabici. „Tak pojd', smontujeme další. Dáme to všechno dohromady, abys viděla, jak to bude nádherné.“

„Tak je to pravda,“ šeptala Dana. „Ona je to skutečnost. Už to nebudou jen prázdné místnosti.“

„Police, knihy, stolky, židle.“ Zoe otvírala jinou krabici. „Za pár týdnů si tady budeme hovět u šálku dobrého čaje.“

„Jo.“ Dana sebrala odvalu a pomohla jim umístit další policový díl. „A pak půjdeme obdivovat všechny ty krásné věcičky k Mal do galerie.“

„A skončíme v salonu u Zoe.“ Malory o krok ustoupila. „Podívejte, co už jsme všechno zvládly. Chápete to?“

Zoe se zadívala na další přivážený karton. „Právě teď netuším, jak zvládneme, co se na nás valí. Otvírej další, Mal. Máme práci.“

Ještě stále se potýkaly s policemi, když venku zaparkoval další náklad'ák.

„Ten je z HomeMakers.“ Malory se ohlédla od okna. „Čekaly jste od nich dneska něco?“

„Něco jsem objednávala, ale na to je ještě brzy,“ řekla Zoe. „Jdu se tam podívat.“

Zaběhla ke vchodovým dveřím a na verandě se setkala s řidičem. „Jsou tohle Požitky?“ zeptal se.

Ze někdo jiný vyslovil ten název, ji zahřálo u srdce. „Budou.“

„Vezu vám nějaký okna.“ Podával Zoe fakturu ke kontrole. „Tady je seznam, který máme vyměnit. Jestli to souhlasí, můžeme začít. Stihnem to ještě dneska.“

„Jak to? My jsme neobjednaly instalaci, ale jen ta okna.“

„Instalace je v ceně. Tady mám ještě vzkaz.“ Vytáhl z kapsy obálku. „Od pana Vanea paní McCourtové.“

„To jsem já.“ Zamračila se a obálku roztrhla. Uvnitř našla jednoduchou kartičku s jedinou větou.

Nehádej se.

Otevřela pusku, zase ji zavřela a pohlédla na řidiče. Všimla si dalších dvou mužů, kteří vystoupili z auta a teď se opírali o korbu.

„Pan Vane říkal, ať zavoláte, kdyby byl problém. Máme teda začít, nebo počkat?“

„Ne, můžete začít. Děkuju.“

Zašla dovnitř a zamyšleně si mnula krk v týlu. Chvilí pozorovala Danu s Mal, jak rozmisťují police. „Dorazila okna na výměnu.“

„To je super. Tuhle bysme možná mohly dát napříč,“ navrhla Dana.

„A s nimi chlapi, co je rovnou nainstalují,“ pokračovala Zoe. „Bradley a HomeMakers zahrnují rovnou instalaci.“

„Ten Brad je ale zlatíčko,“ poznamenala Malory.

„Vyplatí se znát majitele.“ Dana ustoupila a zavrtěla hlavou. „Ne, necháme ji v rovině s ostatními.“

Zoe nejistě strčila nohou do jedné z krabic. „Nemyslíte, že bychom za to měly zaplatit?“ „Darovaný kůň, Zoe.“ Dana s námahou vrátila polici na původní místo. „Radši bych ho políbila, než se mu dívala na zuby.“ S úsměvem se ohlédla přes rameno. „Ale tenhle kůň by samozřejmě stál o polibky speciálně od tebe.“

„Dneska k nám přijde na večeři.“

„Prima. Tak mu dej jednu pusu za mě.“

„Bojím se.“

Malory odložila nůž na karton. „Brada?“ „Ano. Jeho i sebe.“ Promnula si zápěstím místo mezi ňadry, jako by ji tam něco zabořilo. „A toho, co se stane.“ „Ale zlato.“

„Nevím, co dělat, ani co si myslet. Něco jiného je brát to jako legraci a povyražení. Ale já takové povyražení nehledám.“

„A myslíš, že on ano?“

„Nevím. Teda určitě ano. Je to přece chlap. A kvůli tomu se na něj nezlobím. Možná se taky nechal lákat romantikou téhle situace - že se jako musíme spojit, abychom měli sílu zabít draka. Ale víš, já musím myslet i na to, co bude pak.“

„On nebere vztahy na lehkou váhu, jestli se bojíš tohohle.“ Dana s vážnou tváří zavrtěla hlavou. „Znám ho celý život. Je to dobrý chlap, Zoe.“

„Věřím, že je. Ale není to můj chlap a sotva někdy bude. Jenže jestli s tím nepřestane, za chvíli mě udolá. Mám strach, že až na to dojde, začnu toužit po něčem, co nemůžu mít.“

„Nemyslím, že by existovalo něco, co bys nemohla mít,“ řekla jí Malory. „Ani tenhle dům bychom nekoupily, nebýt tebe.“

„To je nesmysl. Jen proto, že jsem ho objevila...“

„Nejde jen o dům, Zoe. Byl to tvůj nápad, plán a víra, že to jde.“ Malory vzala netrpělivě Zoe za rameno a lehce s ní zatřásla. „Tys do toho šla první. Tak myslím, že až přijdeš na to, co přesně chceš, pochopíš i jak to dostat.“

Aby si zaměstnala ruce, chopila se Zoe nože a začala otvírat další krabici. „Byla jsi, myslím před Flynnem, doopravdy zamilovaná?“

„Ne. Jen tak trochu zakoukaná, ale nikdy jsem nikoho nemilovala tak hluboce jako Flynn.“

Zoe přikývla. „A tys myslela vždycky jen na Jordána, Dano?“

„Ať jsem dělala, co jsem dělala, ano.“

„Já už jsem zamilovaná byla.“ Mluvila tiše, zabraná do práce. „Milovala jsem Simonovu otce. Celým svým srdcem. Někdo by mohl říct, že v šestnácti o tom člověk nic neví, ale já jsem měla hodně lásky na rozdávání. Dala jsem mu všechno. Bez přemýšlení, bez váhání, prostě tak.“

Roztrhla kartónový obal a upustila ho na podlahu. „A od té doby jsem poznala další muže. Někteří byli fajn, jiní zas tolik ne. Ale žádný už mě tak nezasáhl jako ten kluk v mých šestnácti. Toužila jsem po něm víc, Mal, než po životě.“

„Ale nezůstal s tebou.“

„Ne, nezůstal. Taky mě miloval, věřím tomu, ale ne tolik, aby vydržel. Ne tak, aby při mně stál nebo se aspoň přiznal k tomu, co mezi námi bylo. Prostě odešel a žil si dál svůj život, zatímco ten můj se rozpadl.“

Aby část toho starého vzteku uvolnila, prořízla rázně další krabici. „Zrovna před pár měsíci se zasnoubil. Sestra mi poslala výstřižek z novin. Na příští jaro plánují velkou svatbu. Naštvalo mě to. Naštvalo mě, že plánuje obří svatební party a ještě neviděl svého syna.“

„Jeho chyba,“ řekla Malory.

„Ano, máš pravdu, jeho chyba. Ale i tak jsem ho milovala a chtěla s ním žít. A zlomilo mě, když to nešlo.“

S povzdechem si opřela čelo o jednu z polic. Už nechci znova toužit po něčem, co nemůžu mít. Proto se tolik bojím Bradleyho. On je za těch deset let totiž jediný kdo mi připomněl, aspoň trochu, jaké to bylo v těch šestnácti.“

Zoe si v duchu neustále opakovala, že už je dospělá žena. A dospělá ženská přece může pozvat cizího muže na večeři, aniž by se hned hroutila nebo zamilovala. Jen jí to trochu naruší obvyklý pondělní večer. Znamenalo to koupit lepší chléb a čerstvé ingredience na salát, připravit víc omáčky a donutit Simona, aby s úkolem začal o něco dřív. Ale to byl těžký souboj. I když za to měl slíbenou návštěvu kámoše Brada.

Musela se taky dát do pořádku, dvakrát se převléknout a opravit make-up. Pak si vzala do parády Simona, což byl další boj. Nakonec zapálila několik vonných svíček, jednak pro atmosféru a taky proto, aby dům nebyl cítit jen Moem.

Zbývalo připravit salát, prostřít, zkontrolovat aritmetiku a pravopis a nakrmit psa.

To vše musela stihnout mezi půl čtvrtou a půl sedmou.

Brad byl nejspíš zvyklý večeřet později, pomyslela si, když míchala omáčkou. Čím bohatší lidi, tím později večeří. Ale Simon musel ve všední den do postele v devět, což je něco jako zákon. Takže se pan Vane přizpůsobí, nebo ať si jde na špagety někam jinam.

Tiše zasyčela. Nech toho! Vždyť si nestěžoval. To ty sama tady děláš problémy.

„Simone, už bys s tím měl být hotový.”

„Nesnáším zlomky.” Kopal patami do židle a koulel očima nad úkolem z matematiky. „Je to úplná pitomost.”

„Některé věci dostaneš jen po částech. Potřebuješ znát, z čeho se skládají.” „Proč?”

Vytáhla látkové prostírání, které sama ušila na stroji. „Nejdřív musíš umět věci rozebrat, abys je zase složil a věděl, jak fungují.”

„A proč?”

Začala ubrousky skládat do trojúhelníků. „Snažíš se mě naštvat, nebo ti to jde samo?” „Nevím. Jak to, že používáš tohle prostírání?” „Protože budeme mít návštěvu.” „Je to jen Brad.”

„Já vím, kdo to je. Simone, zbývají ti poslední tři příklady. Koukej to dodělat, ať můžu prostřít stůl.”

„Proč to nemůžu dopsat po večeři? Proč vlastně pořád musím dělat úkoly? Proč si radši nemůžu hrát s Moem na dvoře?”

„Protože chci, abys to dopsal teď, protože je to tvoje práce a protože jsem to řekla.”

Vyměnili si vzteklé pohledy. „To není fér.”

„Důležité oznámení pro Simona: Život není vždycky fér. A jestli to hned nedoděláš, přijdeš pak o počítačové hry. A přestaň kopat do té židle,” vyštěkla.

Vytáhla kuchyňské prkénko a začala krájet zeleninu na salát. „Jestli nepřestaneš dělat za mými zády ty obličeje,” dodala už klidnějším hlasem, „nedostaneš se k počítači celý týden.”

Netušil, jak poznala, co za jejími zády dělá, ale poznala to vždycky. Z trucu počítal další příklad třikrát déle, než potřeboval.

Zatracený úkoly. Zvedl hlavu, jestli matka náhodou neuhodla, co si myslí, ale dál krájela nějakou pitomou zeleninu.

Škola Simonovi nevalila. Občas tam dokonce chodil rád. Jen nechápal, proč ho musí každý den pronásledovat až domů. Měl chuť znovu kopnout do židle, aby mamku trochu provokoval, ale vtom do místnosti vletěl Moe. „Jé, Moe, co to máš?”

Zoe se ohlédla a upustila nůž. „Kristepane na nebi!”

Moe vesele houpal ocasem, celý se blahem vrtěl a v zubech držel to, co zbylo z role toaletního papíru.

Když k němu Zoe přiskočila, vzal to jako pokyn ke hře. Uhnul doleva, oběhl stůl a vyrazil ven z kuchyně.

„Stůj! Kruci, Simone, pomoz mi chytit toho psa.”

Ale dílo už bylo dokonáno. Větší či menší pruhy a útržky papíru se jako sníh válely po celém domě. Zoe honila Moea po obývacíku, ale ten jen hravě vrčel a poskakoval kolem rozkousané papírové špulky. Simon se s hihňáním rozběhl a skočil na psa.

Pak se spolu kouleli po koberci.

„Simone, to není legrace.“ Pokusila se sebrat psovi vlhkou hmotu z tlamy, ale čím víc tahala, tím víc mu zářily oči.

Pustil se do boje s radostným vrčením.

„On to tak bere. Myslí, že se s ním chceš přetahovat. To úplně miluje.“

Rozčileně pohlédla na syna. Klečel na zemi vedle Moea s jednou rukou na jeho hřbetě. Zbytky papíru měl nalepené na čistých kalhotách, stejně jako pes v kožichu.

Oba se na ni radostně zubili.

„Já si nehraju.“ Při těch slovech se ale zalykal smíchem. „Já ne! Ty jsi ale ošklivý pes.“ Klepl ho prstem do čenichu. „Moc ošklivý pes.“

Moe si kecnul na zadek, podal mu pac a nakonec vyplivl i zbytek toaletěťáku.

„Chce, abys mu to znova hodila.“

„Tak to určitě.“ Zoe popadla špulku a schovala ji za zády. „Radši běž pro vysavač. Já si tady s Moem zatím promluví.“

„Ona nemá opravdovej vztek,“ zašeptal kluk psovi do ucha. „To by měla takový černý zlý oči.“

Vyskočil a Zoe musela chytit Moea za obojek, aby nezmizel taky. „Nikam. Podívej, cos tu nadělal za binec. Co mi na to řekneš, no?“

Svalil se na záda a nastavil jí břicho k drbání.

„Tak tohle by na mě platilo, jen kdybys uměl zacházet s vysavačem.“

Zaslechla klepání na dveře a smutně si povzdechla. Simon už křičel: „Jdu otevřít!“

„Super. To je vážně super.“

Vydala se za Moem ke dveřím, kde Simon Bradovi vzrušeně popisoval hafanův poslední kousek.

„Roznosil to po celém domě. Udělal neskutečnej binčus.“

„To vidím.“ Brad nakoukl do obývacíku, kde stála Zoe mezi kupkami papíru. „Tady je pořád nějaká legrace, co?“

„Musel se nějak dostat do skříně s ložním prádlem. Jdu to uklidit.“

„Vezmi si radši na starost tohle.“ Přistoupil k ní a podal jí láhev vína a kytici žlutých růží.

„My to se Simonem uděláme.“

„Ne, to vážně nemusíš...“

„Ale můžu. Máš vysavač?“ zeptal se Simona.

„Už pro něj běžím.“ Chlapec zmizel.

„Opravdu se nemusíš obtěžovat... Udělám to později.“

„To zvládnou. Nemáš ráda růže?“

„Ano, jsou krásné.“ Chtěla si je vzít, ale pak zjistila, že stále drží oslintaný zbytek papíru.

„Och,“ povzdechla si.

„Výměna.“ Brad jí vzal špulku z ruky a vložil jí tam kytici. „A tohle bys třeba mohla otevřít,“ podal jí láhev chianti, „a nechat to dýchat.“

Odvrátil se od ní k Simonovi, který přivlekl vysavač. „Strč to do zásuvky, Simone, ať je to hotové, protože tady něco báječně voní.“

„Omáčka na špagety. Máma umí tu nejlepší. Ale nejdřív dostaneme salát.“

„Ve všem je nějaký háček.“ Usmál se na Zoe, zatímco si vyhrnoval rukávy tmavomodré košile. „Jdeme na to.“

„Tak dobře, díky.“ Nevěděla, co jiného dělat, a tak zanesla láhev a květiny zpět do kuchyně. Za zády slyšela Simonovo štěbetání, pak rachot luxu, doprovázený divokým psím štěkotem.

Zapomněla, že Moe považuje lux za největšího nepřítele. Asi by ho měla někam odvést. Jenže vzápětí k ní dolehl synův smích, pak o něco hlubší Bradův a ještě divočejší štekot, z čehož pochopila, že ti dva psa provokují k šílenství.

Takže jsou v pohodě, uvědomila si, nechaje být.

Mohla aspoň na chvíli zabořit tvář do žlutých květů. Ještě nikdy předtím žluté růže nedostala. Jak byly zářivé a elegantní. Po krátkém přemýšlení se rozhodla pro štíhlou měděnou vázičku, kterou zachránila z blešího trhu. Vycíděná nádobka teď byla důstojným domovem pro tak krásnou kytici.

Urovnala květy, otevřela víno. Když postavila na sporák hrnec s vodou na špagety, vrátila se k přípravě salátu.

Všechno bude dobré, bude to fajn. Nesmí zapomínat, že je to jen chlap. Kamarád. Kamarád, co se stavil na večeři.

„Obývák je jako dřív," hlásil Brad, když vešel do kuchyně. Všiml si kytice ve váze na lince. „Hezké."

„Jsou opravdu nádherné. Děkuju. Simone, co kdybys Moea na chvíli pustil ven? A pak si odnes sešity vedle a dopis ten úkol. Brzy bude večeře."

„Jaký úkol?" zeptal se Brad a zadíval se na knihy.

„Pitomý zlomky." Simon psovi otevřel zadní dveře a pak k matce vyslal trpitelský pohled.

„Nemůžu to dodělat potom?"

„Jistě, když nestojíš o počítačové hry..."

Simon zkrivil pusu. „Zlomky jsou nanic. Máme kalkulačky a počítače, tak proč to mám počítat z hlavy?"

„Protože..."

„Hm, s kalkulačkou je to snadné," přerušil Brad Zoein zlostný výlev a klepl prstem na jeden ze sešitů. „Ale bez ní je to pro tebe moc těžké, co?"

„To zas ne."

„No, já nevím. Mně se zdá, že to asi nezvládneš. Třeba tady máš sečíst tři a tři čtvrtiny a dvě a pět osmin. Hrůza."

„Stačí si jen převést čtvrtiny na osminy. Takhle." Simon popadl tužku, vystrčil špičku jazyka mezi zuby a převedl zlomek. „Vidíš, teď sečteš šest osmin a pět osmin, pak to zas vydělíš a dostaneš jednu a tři osminy a k tomu přidáš ty celý čísla. Takže výsledek je šest a tři osminy."

„Fakt? A jak to?"

„To byl trik, ne?" zeptal se Simon podezíravě. „Nechápu, o čem mluvíš." Brad podrbal kluka ve vlasech. „Tak udělej ještě ten poslední, když jsi tak chytřej." „Páni."

Zoe sledovala, jak se Brad naklání nad synovými zády, a když zvedl hlavu a usmál se na ni, cítila, jak uvnitř taje.

Ne, bohužel, tohle nebyl jen obyčejný chlap, jen kámoš, co se stavil na večeři.

„Hotovo!" Simon zaklapl učebnici. „Smím odejít, veliteli?"

„Na chvíli, vojáku. Uklid' si knížky a umyj si ruce." Zoe nalila víno do dvou skleniček, zatímco Simon běžel pryč. „Umíš to s tvrdohlavými kluky."

„Snad proto, že jsem taky jedním byl." Vzal si od ní víno. „Ale matika mu jde."

„Jde. Ve škole. Jenom nesnáší úkoly."

„To je normální, ne? Co to máš?"

„Já...", zase ji dostal. Zmateně pohlédla na svůj modrý svetřík.

„Nemyslím oblečení, ale tu vůni. Vždycky tak pohádkově voníš. A pokaždé jinak."

„Zkousím různé výrobky. Mýdla, krémy a..." Zachytila pohled jeho očí a rychle zvedla skleničku ke rtům, aby se jich nezmocnil. „Parfémy."

„To je zajímavé. Spousta žen má jednu oblíbenou vůni a nosí ji jako svůj odznak. Taková vůně je pro muže zapamatovatelná. U tebe je člověk pokaždé překvapený něčím novým, a tak na tebe neustále myslí."

Ustoupila by, ale v těsné kuchyni nebylo kam, aby to nepůsobilo nápadně. „Já se nevoním kvůli mužům.“

„To vím, a proto je to ještě svůdnější.“

Všiml si jejího vyděšeného pohledu směrem ke dveřím, protože přibíhal Simon. Brad tedy klidně ustoupil a nechal ji vrátit se k salátu.

„Budeme už jíst?“ dožadoval se kluk.

„Právě dávám vařit špagety. Můžeš si sednout. Začneme salátem.“

Jak krásně prostřela stůl, uvědomil si Brad. Barevné talíře, sváteční mísy, prostírání s veselým vzorkem. Na stole hořely svíčky, a protože to Simon nijak nekomentoval, Brad pochopil, že nejsou tak neobvyklé.

Sám se začínal postupně uvolňovat. Tomu vydatně napomáhal Simon, samozřejmě. Klábosil, vyptával se a měl neustálé připomínky. Přitom do něj jídlo padalo jak do studny.

A Brad se mu vůbec nedivil. Simonová maminka vařila úžasné špagety. Taky si podruhé přidal.

„Líbí se mi ty obrázky v obýváku,“ řekl Zoe.

„Ty pohlednice? Dostávám je od lidí, co hodně cestují.“

„A vyrábíme na ně rámečky,“ ozval se Simon. „Máma na to má nářadí. Jednou budeme taky cestovat a posílat lidem pohledy. Vid', mami?“

„Kam by ses chtěla podívat?“

„Nevím.“ Bezmyšlenkovitě otáčela špagetami na vidličce. „Někam.“

„Podíváme se do Itálie a dáme si pravé italské těstoviny.“ Simon se zubil s plnou pusou.

„Nedělají je lepší než tvoje mamka.“ „Ty už jsi tam byl?“

„Jo. Víš, jak máte fotku toho mostu ve Florencii? Tak tam jsem stál.“ „Je to super, co?“ „Je.“

„Je tam taky město, kde místo ulic teče voda.“

„Benátky,“ připomněla synovi Zoe. „A jsou to kanály. Byls taky v Benátkách?“ zeptala se Brada.

„Ano. Jsou krásné. Všude se jezdí na lodích,“ pověděl Simonovi. „Nebo musíš pěšky. Mají tam vodní taxi a vodní autobusy.“

„Nekecej!“

„Vážně. Do Benátek se autem nedostaneš, nejsou tam pro ně silnice. Mám někde schované fotky. Někdy ti je ukážu.“

Obrátil se znovu na Zoe. „A jak vám jde práce?“

„Daně dnes přivezli nové police. Tak jsme všeho nechaly a začaly je sestavovat. To byla významná chvíle. A pak přivezli ta okna.“ Odkáslala si. „Chtěla jsem ti poděkovat, žeš zařídil instalaci. Je to od tebe štědré.“

„Hm hm. Vzkaz jsi dostala?“

Namotala na vidličku poslední sousto špaget. „Ano. I přesto je to od tebe hezké.“

Musel se zasmát. „Ber to takhle. Požitky pro nás posledních pár týdnů znamenaly dobrý byznys, a tohle je způsob, jak může firma HomeMakers věrným zákazníkům poděkovat. Takže všechna okna jsou na svém místě.“

„Myslím, že odpověď už znáš.“ Tohle byl rozhodně muž, jehož rozkazy se plní do puntíku.

Vzal to na vědomí cinknutím skleničky. „Chlapi říkali, že to vypadá dobře a taky že za práci dostali kafe a sušenky.“

Pobaveně se podívala na Bradův talíř. „A ty zas dvě porce špaget.“

S úsměvem zvedl láhev a dolil její skleničku. „Jsem přecpanej,“ oznámil Simon. „Můžeme si teď s Bradem zahrát?“

„Jasně.“

Simon vyskočil a Brad zíral, že vzal talíře a odnesl je ke dřezu.

„Můžu pustit Moea dovnitř?“

Zoe mu zavrtala prst do břicha. „Ale hlídej, ať už mi neleze do skříní.“ „O. K.“

„Nejdřív pomůžu mamce s nádobím," řekl Brad.

„To nemusíš. Vážně ne," trvala na svém, když poctivě vytřel talíř. „Mám na to svůj systém a navíc Simon se na ten mač celý den těšil. Má na to jen hodinku, než bude muset do postele."

„Pojď, pojď," tahal ho Simon za rukáv. „Máma se nebude zlobit, že ne, mami?"

„Ne. Všichni pryč z mé kuchyně, což platí i pro psa."

„Přijdu to utřít, jen co porazím tady toho trpaslíka," řekl Brad.

„Leda ve snu," zazpíval Simon a odtáhl Brada z pokoje.

Těšilo ji slyšet, jak se syn dobře baví, zatímco poklízela v kuchyni. Simon dosud nezažil, aby se o něho zajímal dospělý muž. Ted', s Bradem, Flynnem a Jordanem, měl hned tři.

Zoe poznala, že Brad je jeho favorit. Něco mezi nimi přeskočilo. Nějaká tajemná mužská chemie. Tohle něco musela nejen vzít na vědomí, ale taky to podporovat.

Nejdřív se ale potřebovala ujistit, že ať mezi ní a Bradem bude nebo nebude cokoli, Simona se to nedotkne.

Dokončila úklid, uvařila konvici kávy. Šálky naaranžovala na táč spolu s čokoládovými piškoty.

Když s ním vešla do obývacího pokoje, uviděla Brada vedle Simona na zemi v tureckém sedu. Pes chrupal s hlavou položenou na Bradově koleni.

Místnost se otřásala zvuky videohry WWE Smackdown.

„A máš to! Seš na šrot!" křičel Simon a zběsile mačkal kontrolky.

„Ještě ne, hochu, koukej."

Zoe sledovala, jak obrovský blondatý zápasník na obrazovce popadl svého stejně silného soupeře, povalil ho na žíněnku a zalehl ho.

Následovalo mručení, chrochtání a jekot, který nevycházel pouze z reproduktorů.

Simon se položil na záda, rozhodil paže a otevřel pusou.

„Porážka," sténal, „on mě porazil."

„Zvykej si na to." Brad mu prsty zabubnoval na břicho. „Potkal jsi skutečného mistra, víš?"

„Příště tě podrím."

„Ve Smackdownu nikdy."

„Že ne? Tak se dívej, jak dopadneš."

Simon vyskočil a s výsknutím se vrhl Bradovi na záda.

Došlo na další chrochtání a výkřiky, které Zoe hřály u srdce. Ani sebou neškubla, když si Brad přehodil Simona přes hlavu a přidržel ho na podlaze.

„Vzdej to, ty jeden směšnej červe."

„Nikdy!" Simon houkal a mohl se strhat smíchy, protože ho Brad začal lechtat a ještě musel uhýbat obličejem před Moeovým jazykem. „Můj neohrožený pes tě rozcupuje na kusy"

„To jo, už se třesu. Vzdej se!"

Bez dechu a se slzami smíchu v očích se Simon svíjel ještě deset vteřin. „Tak jo, tak jo, už dost, nebo se pozvracím."

„Jen ne na můj koberec," ozvala se Zoe. Brad se po ní ohlédl. Simon toho využil, vyprostil se a nabral Brada loktem přímo do úst. „Jejda," sykl chlapec rozpačitě.

Brad si hřbetem ruky otřel ranku. „Za tohle zaplatíš," pronesl výhružně, až Zoeiny prsty na tácu ztuhly.

Brad se švihem zvedl a Zoe v hrůze otevřela pusou. Vyrasila na pomoc synovi, jenže Brad ho popadl za nohy a pověsil hlavou dolů, až se kluk zase hlasitě rozesmál.

Zoe se podlomila kolena a rozechvěla se tak, že musela táč s rachotem odložit.

„Hele, mami, jsem hlavou dolů!"

„Vidím. Tak ji dej zase na správné místo a mazej si čistit zuby."

„Nemohl bych ještě..." Zmlkl, protože mu Moe zase olízl obličej.

„Ráno se vstává do školy, Simone. Chystej se do postele. Ještě můžeš přijít a popřát Bradleymu dobrou noc."

Brad nespouštěl oči ze Zoe, a přitom chlapce otočil, až zase stanul nohama na zemi. „Jen běž. Brzo si dáme odvetu.“

„Super. Kdy?“

„Co třeba v pátek večer? Mohl bys přijet ke mně a vzít mamku s sebou. Dáme si večeři a pak zaležeme do herny.“

„Bezva! Pojedu, mami, vid’?“ Nečekal na odpověď a objal ji kolem pasu. „Neříkej uvidíme, řekni ano. Prosím!“

Kolena se jí stále podlamovala. „Tak dobře, ano.“ „Díky.“ Divočeji k sobě přitiskl. Pak pískl na psa a vyběhl z pokoje.

„Myslelas, že ho uhoďím, co?“ Pronesl to s takovým údivem, až se Zoe sevřel žaludek. „Já jen... Vypadals tak... Promiň, byla to hloupost.“ „Já nemám ve zvyku mlátit děti.“ „Jasně že ne. Jsem pitomá.“

„Ublížil mu snad někdy někdo? Žila jsi s někým, kdo ho bil?“

„Ne. Ne,“ opakovala a snažila se zůstat klidná. „Nebyl nikdo, kdo by mu vůbec věnoval pozornost. A chtěla bych vidět, jak by na něj v mé přítomnosti někdo vztáhl ruku.“

Brad upokojeně přikývl. „Fajn. Já to rozhodně nebudu.“

„Urazila jsem tě. To jsem nechtěla, ani omylem. Stalo se to prostě tak rychle a mělš tak rozčilený hlas a... teče ti krev ze rtu.“

„Práli jsme se. A vzpomínám si, že už moje mamka říkala, že když si někdo začíná, nejspíš brzo přijde k úrazu.“ Dotkl se prstem bolavého místa. „Mámy mají vždycky pravdu, co?“

„A ještě se mě snažíš uklidnit.“ Instinktivně vzala z tácu ubrousek. Bezmyšlenkovitě ho zvlhčila o jazyk a přitiskla mu ho na ret. „Bylo hezké dívat se, jak spolu blbnete. Taky jsi ho mohl nechat vyhrát, ale nenechal. To je dobře. Nechci, aby si myslel, že bude vždycky jen vyhrávat. Umět občas prohrát je taky důležité a...“

Věta jí uvázla na jazyku. Zděšeně pohlédla na vlhký ubrousek. Proboha, vždyť ona na něj plivla. „Ježíši,“ rychle ho v dlani zmačkala, „to jsem ale pitomá.“

„Ne.“ Dojatěji vzal za ruku. „Bylo to sladké. Jako ty.“

„To určitě ne. Ale aspoň to nekrvácí. Možná to ještě bude bolet.“

„Na něco jsi zapomněla.“ Vzal ji kolem pasu a pomalu zasunul paži za její záda. „Teď to ještě musíš políbit, aby se to uzdravilo.“

„Tak zlé to zas není.“ Ve skutečnosti to vypadalo krásně. Měl nádherné rty.

„Ale bolí to,“ zašeptal.

„No, když jsi takové mimino.“

Naklonila se, aby ta krásná ústa lehce, přátelsky políbila. Snažila se přitom ignorovat stah v žaludku.

Nepřítáhl ji blíž, aby prodloužil polibek, pouze ji držel na místě a díval se jí do očí. „Pořád bolí,“ řekl, „dostanu ještě jednu?“

Zaslechla varovné zvonění, ale nevšímalá si ho. „Tak teda jo.“

Znovu ho políbila, jemně a pevně.

Pak se s tichým zasténáním poddala té chvíli. Přejela jeho rty jazykem a zabořila mu ruku do vlasů.

Pořád čekal. Cítila, jak jeho tělo napětím ztuhlo, slyšela, jak zatajil dech. Ale čekal.

Objala ho tedy pažemi a přitiskla se k té horkosti, síle a pomalému svádění.

Jak krásné bylo nechat se unášet dlouhou, plynoucí vlnou chutí a vůní. Tvarem jeho rtů, doteky jazyka o jazyk a tlakem těl.

Tolik potřeb, které bezohledně zavřela v sobě, se teď horce probouzelo k životu.

„Panebože,“ zasténala a doslova se k němu přisála.

Přisahal by, že se mu země pohnula pod nohama. Svět se dal do běhu, až se mu roztočila hlava. Její ústa přestala být jemná a sladká během jednoho úderu srdce. Ted z ní cítil horkost a hlad.

Zoufale toužil dostat co nejvíc. Naklonil hlavu do jiného úhlu a jemně ji kousal do rtu, až se jí z hrdla vydral hluboký sten.

Když ji pohladil po těle, prohnula se, jako by se probouzela z dlouhého spánku.

Vtom od něj odskočila a vytřeštila oči ke dveřím. „Simon,“ vydechla a prohrábla si vlasy. Ustoupila ještě o krok, právě když do místnosti vběhl syn se psem.

Měl na sobě pyžamo s obrázkem a voněl zubní pastou.

„Všechno hotovo?“ Zoe se na něho radostně usmála, ale v hlavě jí stále tepala krev. „Pan, hm, Brad a já jsme si právě chtěli vypít kávu.“

„Hm.“ Simon přešel k Zoe a natáhl krk, aby dostal pusy na dobrou noc.

„Přijdu hned, za chvíličku.“

„Tak jo. Dobrou,“ řekl Bradovi. „Dáme si tu odvetu, jo?“ „Jasně. Počkej ještě. Chtěl bych znát tvůj názor na jednu věc.“

Než mohla Zoe odhadnout jeho úmysly, vtáhl ji do náruče a políbil. Byl to hodně umírněný polibek, taky ztuhla jako socha, ale přesto polibek.

Pak ustoupil, ale stále držel Zoe kolem pasu, a povytáhl obočí směrem k Simonovi. „Takže?“

Chlapec měl stejně velké a stejně tmavé oči jako jeho matka a v nich se odrážely všechny pochybnosti světa. Po dlouhých pěti sekundách teatrálně zašilhal, strčil si prst do krku a začal naoko dávit.

„Hm hm,“ ozval se Brad. „A kromě zvracení nemáš problém s tím, že líbám tvoji mamku?“

„Jestli chcete dělat takhle hnusný věci... Chuck tvrdí, že jeho brácha Nate dokonce strká holkám jazyk do pusy. Ale to přece nemůže být pravda, že ne?“

Brad se hrdinsky ovládal, aby udržel vážný výraz ve tváři. „Lidi jsou různí.“

„To teda jo. Radši vezmu Moea s sebou, aby se nemusel dívat, až zase začnete dělat něco hnusného.“

„Zatím, brácho.“ Když Simon s Moem odťapkali, obrátil se Brad s úsměvem na Zoe. „Chtěla bys dělat něco hnusného?“

„Myslím, že si radši dáme kafe.“

6

Schůzky, propočty a plánování expanze HomeMakers zaměstnávaly Brada příštích pár dnů. Nemohl si stěžovat, nakonec to byl jeho nápad vrátit se do Pleasant Valley a udělat z něho domovskou základnu, odkud by řídil severovýchodní kvadrant rodinné firmy, a rozšířit místní obchod o patnáct tisíc čtverečních stop.

To ale vyžadovalo papírování, mítinky, personální změny, konzultace s architekty a dohadování s dodavateli.

Zvládal to. Byl vychován, aby to zvládl, a posledních sedm let v New Yorku se učil být vedoucím manažerem jedné z největších obchodních sítí v oboru.

Patřil do rodiny Vaneů, do čtvrté generace majitelů obchodní firmy. A rozhodně nehodlal pustit otěže z ruky. Naopak, měl v plánu učinit první pobočku HomeMakers největší, nejprestižnější a nejziskovější v celém systému.

Otce svým rozhodnutím právě nenadchl. B. C. Vane III. považoval jeho plán za sentimentální. No a co? Pomyslel si Brad. Proč ne? Dědeček si kdysi zřídil skromné železářství a pak vsadil všechno, aby z něho udělal úspěšný, k zákazníkům přátelský obchod pro domácí kutily.

Jen odvaha, píle a víra mu dovolily vybudovat další a další pobočky, až se stal symbolem amerického podnikání, jemuž k padesátým narozeninám otiskli fotografii v časopise *Time*.

Možná se vrátil ze sentimentu, uvažoval Brad, ale pořád se slušnou dávkou Vaneovské odvahy, píle a víry.

Projížděl centrem města a rozhlížel se kolem sebe. Val-ley svým tichým, stálým tempem prosperovalo. Nemovitosti v kraji se dobře prodávaly, a kde si lidé budují domov, tam jsou rozhodnutí natrvalo zakotvit. Obchodu se tu dařilo lépe než v celostátním průměru. Místní ekonomice taky vydatně pomáhaly příjmy z turistického ruchu.

Městečko si cenilo své poklidné atmosféry, ale díky hodinové vzdálenosti od Pittsburghu to byla atmosféra stylovější.

Prázdninovní hosté tu mohli chodit na výlety, lyžovat, plachtit, rybařit nebo posedět v kouzelných hospůdkách a restauracích. Užít si venkova s pohodlným dojezdem do rušného velkoměsta.

Bylo to dobré místo pro život i podnikání.

Brad plánoval obojí.

Možná nečekal tolik práce, ale nemohl přece tušit, že se připlete k hledání magických klíčů nebo že se zblázní do opatrné svobodné matky a jejího neodolatelného syna.

Ale zvládne všechno, pokud si stanoví cíle a priority a zaměří se na detaily.

Zaparkoval před budovou místního *Zpravodaje* a vešel dovnitř, aby některé detaily vyřídil hned.

Bavil se představou, že jeho dobrý kámoš Flynn řídí výrobu místního plátku. Flynn totiž vůbec nepůsobil jako člověk, který dokáže velet týmu redaktorů, dodržovat uzávěrky deníku, starat se o inzerci, obsah a cenu novin. Právě proto byl v té práci tak dobrý, napadlo Brada cestou k Flynnově kanceláři.

Uměl totiž ovládat lidi a dostat je, kam chtěl, aniž by pocítovali nějaký nátlak.

Brad se propletl mezi stoly redaktorů, vnímal zvonění telefonů, klapot klávesnic a směs hlasů. Ucítil kávu, pečivo a vodu po holení s lesní vůní.

A pak už uviděl Flynna, v prosklené šéfredaktorské kukani, jak sedí na rohu psacího stolu v pruhované košili, džínách a botách značky Nike.

V duchu třicetiletého přátelství prošel bez váhání otevřenými dveřmi dovnitř.

„Tu schůzku si vezmu na starost osobně, pane starosto.“ Flynn trhl hlavou k telefonu na stole, na němž blikala kontrolka.

Brad si s úsměvem strčil ruce do kapes a počkal, až Flynn domluví.

„Promiň, nevšiml jsem si, že telefonuješ.“

„Tak co dělá hlavní manažer tvého typu v mé skromné kanceláři takhle po ránu?“ zeptal se Flynn.

„Odevzdává materiály na reklamní přílohu.“

„Na poslíčka máš až moc hezké šaty.“ Flynn promnul rukáv Bradova saka.

„Jedu pak ještě obchodně do Pittsburghu.“ Položil desky s inzercí na Flynnův stůl.

„Představuju si, že z toho bude desetistránková barevná příloha a vyjde týden před Děkuvzdáním. Na černý pátek to chceme rozjet natvrdo.“

„Jsem ti k službám. Ať si mí lidé promluví s tvými lidmi. Hm, to se mi líbí,“ dodal Flynn, „zní to jako z hollywoodského filmu.“

„Tak si to představuju. Má to být příloha jen pro Valley, ale vkusná a stylová. Něco, co si zákazník rád strčí do kapsy nebo do kabelky, až půjde nakupovat. Ale musí vyjít samostatně. Bez cizích inzerátů, letáků nebo tak.“

„Na černý pátek se s inzeráty roztrhne lavina,“ podotkl Flynn.

„Právě. Nechci, aby se v ní ten náš ztratil. Musí vyjít zvlášť.“

Flynn zamnul rukama. „To tě bude stát jmění, hochu.“ „Kolik?“

„Zavolám do inzerce, uděláme ti cenu. Deset stran v barvě?“ utvrdil se Flynn a zaznamenal si to. „Zítra ti dám vědět.“ „Prima.“

„Páni, koukni, my spolu děláme byznys. Nedáme si k tomu kafe?“

Brad se zadíval na hodinky. „Jo. Ještě něco jsem chtěl probrat. Můžu to zavřít?“

Flynn trhl ramenem, když kámoš ukázal na dveře. „Jasně.“ Nalil si kávu a usadil se do křesla. „Týká se to snad klíče?“

„Už pár dní nemám žádné zprávy. Když jsem naposled viděl Zoe, nechtěla o tom mluvit. Aspoň ne se mnou.“

„Takže bys rád věděl, jestli nemluvila se mnou. Anebo spíš s Mal a Mal později se mnou. Bohužel ne," řekl Flynn. „Mal má dojem, že Zoe čeká na další úder a třese se, že Kane zaútočí každou chvíli."

„Přemýšlel jsem o indicii. Jak to vidím, první krok je nejspíš právě na Zoe. Sejdou se s ní v pátek večer, ale možná bychom si předtím měli promluvit."

„V pátek?" Flynn usrl trochu kávy. „To má být nějaká společenská událost?"

„Simon si přijde hrát." Brad neklidně přecházel po místnosti. „A přivede maminku." .

„Chytré."

„Dělám, co můžu. Je to suprový kluk a rozhodně ne tak komplikovaný jako jeho matka."

„Mám dojem, že si prožila svoje a dokázala se z toho dostat sama. Což docela odpovídá té indicii."

„Je to úžasná ženská."

„Jak moc jsi do ní cvok?"

„Absolutně." Brad se pro uklidnění opřel o parapet. „Problém je v tom, že mi nevěří. Ale určitý pokrok dělám. Aspoň už neztuhne a nestaví se na odpor vždycky, když se na ni podívám. Ale většinou mě pozoruje, jako bych sem spadl z jiné planety a nepřišel v míru."

„Už není sama. A takové ženy musejí být opatrnější. Pokud jsou chytré. Zoe chytrá je."

„Mám to děcko strašně moc rád. A čím lip ho znám, tím víc s ním chci být. Rád bych se ještě dověděl něco víc o jeho otci."

Flynn na Bradův tázavý pohled zakroutil hlavou. „Promiň, ale moje zdroje k této věci mlčí. Měl bys zkusit přímý útok a zeptat se jí."

Brad přikývl. „Ještě jedna věc a půjdu. Chceš o tom napsat?"

„Sestry ze skla..." Flynn se zadíval do prostoru, jako by tam četl titulek budoucího článku. „Datum, Pleasant Valley, Pensylvánie. Dva keltští bohové navštívili malebnou vysočinu, aby požádali tři místní ženy o hledání legendárních klíčů ke schránce duší."

Pousmál se a zvedl hrnek s kávou. „To by byla slušná story. Dobrodružství, intriky, romantika, peníze, osobní riziko a triumf a taky boží moc. To všechno v našem klidném městečku. Jo. Myslel jsem na to. Když to začalo, říkal jsem si, páni, to by byla reportáž století. Jasně, taky bych mohl hezky rychle skončit za mřížemi blázince, ale to mě neodradilo."

„A co tě odradilo?"

„Že bych je tím předhodil veřejnosti. Pár lidí by tomu uvěřilo a hodně ne. Každý by jim ale kladl otázky a doloval z nich prohlášení. Pak už by nemohly - vlastně nikdo z nás - vést normální život."

Zadíval se do hrnku s kávou a trhl rameny. „A v tom to v podstatě vězí. Aby jsme všichni dostali šanci žít podle svého. Něco jiného je, když to sepíše Jordan v knize. To by byla fikce. Ale já to v novinách zveřejnit nemůžu."

„Tys byl vždycky z nás všech nejlepší."

Flynn se zarazil s hrnkem u rtů. „Co?"

„Nejjasnější pohled, nejčistší srdce. Proto jsi zůstal ve Valley a u téhle práce, i když jsi taky chtěl odejít. Možná i proto jsme mohli odjet my dva s Jordanem. Věděli jsme, že tu budeš, až se vrátíme."

Flynnovi se stávalo zřídkka, že se mu jazyk zauzloval jako právě teď. „No," víc ze sebe nevypravil.

„Musím do Pittsburghu." Brad odložil kávu a vstal. „Zavolej mi na mobil, kdyby se mezitím něco přihodilo."

Flynn, stále oněmělý, pouze přikývl.

Zoe odměřovala a míchala barvu pro paní Hansonovou. Její sousedka si potrpěla na červený odstín v kaštanové, a tak Zoe přišla se směsí tónovacích barev, které oběma vyhovovaly. Paní Hansonovou stříhala a barvila jednou měsíčně už celé tři roky.

Byla to jediná zákaznice, která směla za ní domů. Vzpomínky na dětství v přívěsu plném vlasů a pachu chemikálií přiměly Zoe přísahat si, že si z domova neudělá provozovnu.

Ale s paní Hansonovou to bylo jiné. Hodinka práce na jejím účesu jednou za měsíc připomínala spíš návštěvu přítelkyně.

Zoe měla stále v paměti chvíle, kdy se se Simonem přistěhovali a sousedka - tehdy s nešťastně černými vlasy - je přišla přivítat.

Přinesla sušenky máčené v čokoládě, a když chvíli tiše pozorovala Simona, uznale přikývla. Pak se nabídla jako jeho pravidelná opatrovnice, protože prý odchovala dva syny a postrádá přítomnost malého chlapce v domě.

Byla první přítelkyní, kterou Zoe ve Valley našla, a stala se nejen náhradní babičkou pro Simona, ale i matkou pro ni.

„Viděla jsem toho tvého mladého muže, jak tuhle přišel na návštěvu.“ Modré oči paní Hansonové v pohledné tváři se zablýskly, zatímco trpělivě seděla na stoličce v Zoeině kuchyni.

„Nemám žádného muže, mladého ani starého.“ Zoe rozdělila vlasy hřebenem a nanesla na šedé kořínky barvu.

„Moc hezký mladík,“ nenechala se odradit sousedka. „Podobá se svému otci, kterého jsem kdysi v mládí znávala. A ty růže, co ti donesl, jsou pěkné. Koukni, jak krásně se rozvíly.“

Zoe pohlédla na stůl. „Zastříhuju jim stopky a měním vodu, aby vydržely.“

„Jsou jako sluneční paprsky. Takové květiny se k tobě hodí. A jen chytrý muž to pozná. Simon taky pořád jen Brad sem a Brad tam. Vypadá to, že to s dětmi umí.“

„To ano. Jsou spolu jako vichřice.“ Zoe svrátila obočí. „Vypadá to, že Bradley má Simona rád.“

„Mám dojem, že Simonovu maminku taky, ne?“

„Jsme kamarádi - nebo se k tomu aspoň snažím dopracovat. Jsem z něho nervózní.“

Paní Hansonová se houkavě rozesmála. „Když muž vypadá jako on, měl by snad ženu trochu znervózňovat.“

„Takhle to nemyslím. Teda, jo, myslím.“ Zoe se zasmála a přidala do vlasů více barvy. „Ale jsem celkově nervózní.“

„Už tě políbil?“ Když Zoe mlčela, sousedka se spokojeně zachechtala. „Prima. Poznala jsem, že pomalý nebude. Jaké to bylo?“

„Musela jsem si sáhnout nahoru na hlavu, jestli mi ten tlak neodfoukl vršek jako pokličku.“

„Už bylo na čase. Začínala jsem si o tebe dělat starosti, zlato. Tolik se nadřeš a na sebe si nenajdeš čas. Ale když jsem s tebou viděla ty pěkné slečny a pak Brada Vanea, udělalo se mi dobře u srdce.“

Natáhla se dozadu a poplácala Zoe po ruce. „Pořád hodně pracuješ, zvlášť když teď otvíráte ten podnik, ale už je to veselejší.“

„Na podnik bych se nezmohla, kdybys mi tolikrát neohlídala Simona.“

Sousedka jen mávla rukou. „Víš moc dobře, jak ráda ho mám u sebe. Jako by byl můj. Vnoučata skoro nevidím, co se Jack odstěhoval do Baltimoru a Deke až do Kalifornie. Co bych si bez Simona počala. S ním je den o hodně hezčí.“

„Považuje vás za prarodiče. Moc mi tím ulehčujete.“ „Pověz mi, jak pokračuje práce na tvém salonu. Už se nemůžu dočkat, až otevřete a ta hamižná Carly pukne vzteky, až jí začneš přebírat zákaznice. Slyšela jsem od Sary Bennetové, že ta nová, co ji Carly najala místo tebe, se moc neosvědčila.“

„To je směla.“ Zoe si neodpustila úšklebek. „Nepřála bych jí nic zlého, kdyby mě propustila slušněji. Prý jsem jí vzala nějaké peníze,“ rozčilovala se Zoe, „nazvala mě zlodějkou.“

„Opatrně.“

„Promiň,“ lekla se Zoe, protože paní Hansonovou nešetrně zatahala. „Začínám vidět rudě, když na to pomyslím. Pracovala jsem pro ni dobře.“

„Až moc dobře. Hodně stálých zákaznic chtělo česat od tebe, a ne od ní. Došlo na závist a žárlivost, to je celé.“

„Znáš Marcie? Dělá tam manikúru. Před pár dny jsem jí zavolala, jak se má, a chce u mě pracovat.“

„Neříkej.“

„Musíme to udržet v tajnosti, než všechno zařídím. Nechci, aby ji Carly vyhodila dřív, než budu moct otevřít. Ale je připravená dát výpověď, jakmile řeknu. A Marcie kamarádí s jednou stylistkou, která pracuje v tržnici za městem, začátkem roku se vdává a chtěla by sehnat něco blíž centra. Tak jsem nadhodila, co by řekla na samotné centrum, a Marcie ji za mnou přivede. Prý je moc šikovná.“

„Tak mám dojem, že už se ti všechno pěkně rysuje.“

„Je to fajn pocit. Už jsem najala Chris na masáže a další procedury. A Dana? Ta už sehnala prodavačku do knihkupectví, která má zase další kamarádku, co se právě přistěhovala do Valley a dřív pracovala v lázních v Coloradu. S tou jsem si taky domluvila schůzku. Je to vzrušující -teda když nezačnu přemýšlet o výplatních páskách.“

„To bude dobré. Lepší než dobré.“

„Dneska přišel instalatér. Připojil mi kadeřnická umyvadla. Už mám nové osvětlení a dodělávám pulty. Občas se rozhlédnu kolem a nemůžu uvěřit, že to není sen.“

„Sny jsou na nic, Zoe, tohle sis přece zasloužila.“

Opravdu si to zasloužila, přemýšlela později, když omývala hřebeny a misku od barvy. Pořád se snaží si to zasloužit. Ale navždycky to bude považovat za dar, a ne za samozřejmost.

Pokusí se pracovat co nejlíp. Být dobrou partnerkou i zaměstnavatelem. Z vlastní zkušenosti věděla, jaké je pracovat pro někoho, kdo se víc stará o počet zákazníků než o základní potřeby svých lidí. Pro někoho, kdo zapomínal, co znamená stát tolik hodin na nohou, až vás pálí, a bederní páteř bolí jako zkažený zub.

Ona na to nikdy nezapomene.

Možná to nebyla cesta, kterou si vysnila jako mladá holka. Tehdy si představovala, že si hezké věci a klidný život zaslouží duševní prací.

Ale tuhle cestu si nakonec zvolila a pokusí se z ní udělat cestu správnou.

„Můžeš se vrátit a všechno změnit.“

Otočila se od dřezu a spatřila Kanea. Překvapení, šok a strach zakryla silná vrstva mlhy. Tušila, že to všechno cítí, ale ne dost jasně.

Byl to krásný člověk, temně krásný. Černé vlasy, hluboké oči a ostré rysy ve světlém obličejí. Nepředstavovala si ho tak vysokého. Neměl sice Pittovu svalnatou figuru, ale graciézně elegantní, která se jistě pohybovala s hadí mrštností.

„Uvažovala jsem, kdy se objevíte.“ Její hlas zněl prázdně, jako by ho vytvářely její myšlenky, a ne hlasivky.

„Pozoroval jsem vás. Příjemná kratochvíle.“ Přistoupil blíž a pohladil ji po tváři. „Jste moc hezká. Až příliš na tolik dřiny. Trávíte život zkrášlováním druhých. Vždycky jste si přála víc a nikdo to nechápal.“

„Ne. Matku to zlobilo a uráželo.“

„Nerozuměla vám. Zneužívala vaši práci.“

„Potřebovala pomoci. Snažila se.“

„A když jste potřebovala pomoc vy?“ Mluvil jemným tónem plným porozumění. „Chudinko malá. Zneužitá, zrazená, odvržená. Celý život platíte za jeden neuvážený krok. Co kdyby k němu ale nikdy nedošlo? Váš život by byl docela jiný. Nechcete ho vidět?“

„Ne. já...“

„Podívejte.“ Zvedl v ruce křišťálovou kouli. „Podívejte, co mohlo být.“

Nešlo to jinak. Zadívala se do koule a scéna ji okamžitě pohltila.

Zatočila se v hlubokém koženém křesílku a pohlédla rohovým oknem na věže a věžáky velkého města. Na uchu držela telefonní sluchátko a spokojeně se usmívala.

„Ne, to bohužel nejde. Dnes večer odjíždím do Říma. Trochu za obchodem, trochu za zábavou.“ Zadívala se na maličké zlaté hodinky na svém zápěstí. „To mám jako bonus od vedení za nového velkého klienta - Quartermain si u nás otevřeli účet. Budu týden v Hastleru. To víš, že ti pošlu pohled.“

Se smíchem se v křesle otočila zpět do místnosti, protože jí sekretářka přinášela šálek s kávou. „Ozvu se, až se vrátím. *Ciao*.“

„Vaše bílá káva, slečno McCourtová. Auto pro vás přijede za čtvrt hodinky.“

„Díky. A složka firmy Modesto?“

„Už ji máte v aktovce.“

„Vy jste zlatíčko. Víte, jak mě sehnat, ale od úterka mám volno. Takže pokud nenastane nějaká katastrofa, předstírejte, že jsem třeba na Venuši a není na mě spojení.“

„Rozumím. Nikdo si nezaslouží dovolenou víc než vy. Přeju hezký pobyt v Římě.“

„Budou se snažit.“

Popíjela kávu, obrátila se k počítači a ještě zkontrolovala pár detailů.

Milovala svoji práci. Někdo by mohl říct, že jde jen o čísla a účty. Černý a červený inkoust. Ale pro Zoe znamenalo účetnictví výzvu, dokonce dobrodružství. Spravovala finance několika velkých a složitých světových korporací a dělala to velmi dobře.

Ušla dlouhou cestu od účetních knih své matky, pomyslela si s úsměvem.

Pilně studovala, aby získala stipendium na vysokou. Tvrdě pracovala kvůli titulu a místu u jedné z předních newyorských bankovních institucí.

A tam se taky postupně vypracovala výš. K rohové kanceláři v padesátém podlaží, k vlastnímu sekretariátu, a to všechno do svých třicátých narozenin.

Vlastnila krásný byt. Prožívala vzrušující život a každý den se s chutí zakusovala do práce. Cestovala na všechna ta úžasná místa, o kterých snila jako malá, když se večer tajně procházela po lese.

Měla i to, co nejvíc potřebovala a co své rodině nikdy neuměla vysvětlit. Respekt ostatních.

Spokojeně vypnula počítač a dopila kávu. Vstala, chopila se aktovky a přehodila si přes ruku plášť.

Čekal na ni Řím.

Nejdřív trocha práce a pak si může hrát. Hezkých pár hodin hodlala strávit nakupováním. Někaké to zboží z kůže a taky ze zlata. Navštíví Armaniho anebo Versaceho. Možná oba dva. Kdo by si to zasloužil víc?

Vydala se ke dveřím, ale tam se zarazila. Náhle měla neodbytný dojem, takové trnutí na šíji, že na něco zapomněla. Něco jí uniká. Něco moc důležitého.

„Vaše auto je tady, slečno McCourtová.“

„Ano, už jdu.“

Dala se znovu do kroku. Ale ne. Nemůže přece jen tak odejít.

„Simon.“ Zatočila se jí hlava, a to tak silně, že se musela opřít o zeď. „Kde je Simon?“

Vyběhla na chodbu a vykřikla jeho jméno. Vtom prolétla křišťálovou koulí a dopadla na podlahu své kuchyně.

„Neměla jsem strach,“ vyprávěla Malory a Daně. „Ani když jsem upadla na zem v kuchyni. Bylo to spíš jako, aha, takhle je to.“

„Nic jiného ti neřekl?“ chtěla vědět Dana.

„Ne. Choval se zdvořile.“ Zoe při řeči upevňovala nové pulty ke stěně. „Soucitně. Nechtěl mě vyděsit.“

„Protože se tě snažil nalákat,“ uzavřela Mal.

„Taky si myslím.“ Zoe zkusmo zabrala za pult a pak přikývla. „Nechtěla bys radši takovýhle život, než to, co máš teď?“ Snažil se, aby to vypadalo, že si s klidem může vybrat.

„Jako bys šla na rozcestí jinudy." Dana si dala ruce v bok.

„Přesně tak." Zoe si narýsovala poslední linku a vyvrtala díru pro šroub. „Tady máš šanci na super kariéru, luxusní život a dovolené v Římě. Stačí jedna jediná věc. Neotěhotnět v šestnácti. Pochopil, že mi nemůže vyhrožovat skrze Simona, tak to zkusil úplně vymazat."

„Podceňuje tě."

Zoe se zadívala na Malory. „To ano, protože nic z toho, co bylo v té křišťálové kouli, se nepodobá tomu, co mám v Simonovi. A víte co? Ani tohle všechno, co tady mám s vámi, proti tomu není nic."

S úsměvem se zvedla ze dřepu. „Ale měla jsem na nohách děsně dobrý boty. Myslím, že jedny od Manola Blahnika, jako nosí ta, jak se jmenuje, Sarah Jessica Parkerová."

„Hmm. Drahé sexy boty, nebo devítiletý kluk." Dana si klepla prstem na bradu. „Těžká volba."

„Myslím, že se klidně spokojím s botami z výprodeje." Zoe poodstoupila, aby si prohlédla hotový pult. „Nemám z něho strach." Se smíchem odložila vrtačku. „Byla jsem si jistá, že mě vyděsí, ale nestalo se."

„Měla bys zůstat ve střehu," varovala ji Mal. „On se nespokojí s ,pěkně děkuju, nechci'."

„Ale nic jiného ode mě neuslyší. Donutil mě znova přemýšlet o indicii. Volba. Chvilé pravdy, jak jsi to nazvala, Malory. Já myslím, že takovou chvíli jsem prožila, když jsem počala Simona. Nebo spíš, když jsem se rozhodla, že si ho nechám. Ale mám dojem, že musí být ještě jiná, která buď byla, nebo teprve přijde."

„Můžeme zkusit napsat seznam," navrhla Malory a Dana se rozesmála.

„Jak to, že jsem uhodla, že to řekne?"

„Seznam," pokračovala Malory a přísně se na Danu zadívala, „důležitých událostí a rozhodnutí, co Zoe udělala, nebo i méně významných, které se ukázaly jako důležité. Jako kdyby Valley opravdu bylo lesem plným stezek. A její život jako ten les. Začneme hledat křižovatky, spojitosti, jak jedno vede k druhému a jakou to má souvislost s klíčem."

„Už jsem o tom trochu přemýšlela." Zoe zvedla metr, ale zase ho odložila. „Rozhodnutí, které jste musely udělat vy dvě, abyste se dostaly ke klíčům, se týkala taky Flynny a Jordana. Zbýváme my dva s Bradem, jako by se moje rozhodnutí mělo týkat jeho. To nás staví to první linie."

„Brad se o sebe dokáže postarat," ujišťovala ji Dana.

„To jistě. Já o sebe taky. Jen nevím, jestli zvládnu jeho. Nemůžu si dovolit udělat chybu kvůli klíči i kvůli sobě a Simonovi."

„Máš strach, že by sblížení s Bradem a vznik nějakého vztahu byla chyba?" zeptala se Malory.

„Vlastně se začínám bát, že nesblížit se bude chyba. To je pak těžké chovat se prakticky."

„Dneska večer se sejdete," poznamenala Mal. „Co kdyby sis vzala příklad ze Simona a pro jednou si zkusila užít přítomnosti člověka, který je s tebou strašně rád?"

„Pokusím se." Znovu se chopila metru. „Ještě že mám doprovod, vlastně hned dvojí, když počítám i Moea."

„Dřív nebo později s tebou bude chtít Brad být o samotě, přestože má Simona moc rád."

Zoe podala metr Daně a chopila se vrtačky. „Tak to budu mít další starost, dřív nebo později."

Spíš dřív, později i právě teď, pomyslela si Zoe, když na chvíli osaměla.

Bylo jí jasné, že díky silné fyzické přitažlivosti musí mezi ní a Bradem k něčemu dojít. Ale tentokrát si sama zvolí místo, čas a způsob. A taky pravidla. Musejí přece existovat pravidla a vysvětlení, dřív než se k tak intimnímu kroku odhodlají.

Pokud na ni Bradley Vane opravdu čekal na životním rozcestí, je třeba zajistit, aby na jeho konci ani jeden nezůstal ztracený, zraněný a sám.

Simonův rozčilený křik přehlušil Zoeino váhání nad náušnicemi. Má si vzít dlouhé stříbrné, tak trochu bezstarostně sexy, nebo malé markazitové kapky, které působí umírněně a elegantně?

Takové detaily ovlivňovaly ženskou náladu, vzhled i záměry na celý večer. Muž si jich nemusel všimnout, uvažovala a přidržela si jednu od každého páru u ucha, ale žena přesně ví, proč si navlékla právě ty a ty náušnice. Nebo boty. Nebo proč si vzala zrovna tuhle podprsenku.

Byly to základy namlouvacího rituálu. Odložila obě náušnice na stolek a přitiskla si ruku na žaludek. Panebože, ona jde na rande! „Mami! Honem! Todle musíš vidět.“ „Počkej chvilku.“

„Dělej! Honem, on zajíždí k nám! Páni, to je něco. Mami!“

„Co se děje?“ Vyběhla bosky do obývacího pokoje. Dokud si nevybrala náušnice, nemohla se rozhodnout ani pro boty. „Proboha, Simone, za pár minut máme jet, není čas na...“ Vtom jí spadla čelist, podobně jako synovi, když oknem uviděla dlouhatánskou černou limuzínu, jak zajíždí na cestu za její prastarý hatchback.

„To je největší auto, jaký jsem za celý život viděl!“

„Já taky,“ řekla Zoe. „Asi zabloudil.“

„Můžu ven? Prohlídnout si ji?“ Popadl ji za ruku a začal s ní cloumat, jako vždy když z něčeho jančil. „Prosím, prosím, prosím. Jen jednou si sáhnu.“

„Myslím, že bys na nic sahat neměl.“

„Někdo vystupuje.“ Šimonův hlas se změnil v užaslý šepot. „Vypadá jako voják.“

„To je šofér.“ Položila synovi ruku na rameno a společně vyhlíželi oknem. „Tak se říká lidem, co řídí limuzínu.“

„On jde ke dveřím.“

„Asi se chce zeptat na cestu.“

„Můžu ven a prohlídnout si auto, než mu vysvětlíš kudy jet?“

„Zeptáme se ho.“ Vzala Simona za ruku a šli otevřít.

Syn měl pravdu, ten muž opravdu připomínal vojáka vysoký, vojensky vzpřímený v černé uniformě a čepici.

„Někoho hledáte?“ zeptala se ho.

„Paní McCourtová? Pan McCourt?“

„No,“ přitáhla Simona blíž k sobě, „ano.“

„Já jsem Bigaloe. Dnes večer vás mám odvézt k panu Vaneovi.“

„My se svezeme v tomhle?“ Simon se rozzářil jako sluníčko. „Uvnitř?“

„Ano, pane.“ Bigaloe na chlapce mrkl. „A můžete si vybrat sedadlo.“

„Super!“ Vítězoslavně zahoukal a zvedl pěst vzhůru. Už už by se hnál k limuzíně, kdyby ho Zoe nezadržela.

„Ale my máme auto. A taky psa.“

„Ano, madam. Pan Vane posílá tohle.“

Zoe pohlédla na obálku, kterou jí muž podával. „Simone, ani se nehni,“ nařídila a otevřela vzkaz.

Na jednoduchém lístku stálo:

Ani tentokrát se nehádej.

„Ale já prostě nechápu, proč...“ Zmlkla, přemožená zoufalou prosbou v synových očích.

„Hned jsme zpátky, pane Bigaloe.“

„Nemusíte spěchat, madam.“

Jakmile za sebou zavřeli dveře, objal ji Simon kolem pasu. „To je tak úžasný!“ „To teda je.“

„Tak jdeme? Jdeme už?“

„Dobře. Vezmi si sako a dárek, co jsme pro Bradleyho vyrobili. Zajdu si pro kabelku.“ a pro boty, dodala v duchu. Protože dnes večer to jednoznačně budou markazitové náušnice.

Jen co vyšli z domu, řítíl se Simon k limuzíně. Ještě se zastavil, aby zamával Hansonovým, kteří stáli na přední verandě.

„My se svezeme limuzínou!“ křičel.

„To je tedy něco,“ mával na něj nazpátek pan Hanson. „Budeš jako filmová hvězda. Zítra mi to všechno musíš vyprávět.“

„Dobře. A tohle je pan Bigaloe,“ oznámil Simon, když mu řidič otvíral dveře. „Zaveze nás k Bradovi. A to jsou Hansonovi, naši sousedi.“

„Těší mě,“ Bigaloe se dotkl štítku čepice a pak podal ruku Zoe. „Pes může sedět vedle mě, jestli vám to vyhovuje.“

„No, pokud to nevadí.“

„Tak se na to koukni, John.“ Paní Hansonová stiskla manželovi paži. „Úplně jako Popelka. Jen doufám, že naše holčička bude dost chytrá a neutěče, až začnou hodiny odbíjet.“

U oken z matných skel byly upevněny vázičky s čerstvými květinami, na podlaze i stropě spatřili světylka jako z pohádky.

Vůz byl vybaven televizí, stereem a ovládacím panelem na dosah ruky.

Všechno vonělo po kůži a lilíích.

Simon už se plazil po jednom z dlouhých sedadel, prostrkoval okýnkem hlavu k řidiči a zasypával ho otázkami.

Zoe neměla to srdce ho krotit. Alespoň dostala šanci vzpamatovat se.

Po chvíli to ale vzdala. Trvalo by jí roky, než by si na něco takového zvykla.

Simon sklouzl zpátky. „Moeovi se vepředu líbí a pan Bigaloe ho nechal vystrčit hlavu z okýnka. Taky říkal, že můžu sahat, na co chci, protože já jsem šéf. A taky si smím vzít sodu z chladicího boxu, jestli mi to dovolíš, protože ty jsi zase můj šéf. A můžu se dívat na televizi! V autě! Že jo?“

Zoe se zadívala do jeho rozzářené tváře. Náhle ho popadla a vlepila mu mlaskavou pusku na ústa. „Ano, smíš si vzít sodovku a smíš si v autě pustit televizi. A hele, koukni, můžeš taky rozsvěcet a zhasínat ta světylka a je tady i telefon.“

„Tak někomu zavoláme.“

„Jen volej.“ Chopila se sluchátka a podala mu ho. „Zavolej paní Hansonové. To jí udělá radost, ne?“

„O. K. Dám si sodu, pustím bednu a pak jí zavolám, abych jí to mohl říct.“

Hihňala se spolu s ním, hrála si s kontrolkami a napila se zázvorového piva, jen aby o tom mohla vyprávět.

Když dorazili k Bradovu domu, vzala Simona za ruku, než stihl vyskočit ven. „Pan Bigaloe nám přijde otevřít,“ zašeptala, „je to jeho práce.“

„Tak fajn.“ Pak se dveře otevřely, Simon vystrčil hlavu a usmál se na řidiče. „To bylo vážně super. Děkuju, že jste nás svezl.“

„Bylo mi potěšením.“

„Asi jste poznal, že jsme v limuzíně jeli poprvé,“ řekla Zoe, když jí pomáhal vystoupit.

„Už dlouho jsem nikoho nevezl tak rád. Těším se, až vás zase vezmu domů, až budete chtít.“

„Děkuji.“

„Počkej, až to povím klukům.“ Simon chytil psa za vodítko a nechal se táhnout k domu.

„Tomu nebudou věřit.“

Než mohla Zoe nařídít, aby zaklepal, strčil Simon do dveří a křičel: „Bradě! Dívali jsme se v autě na televizi, pili jsme sodovku a volali paní Hansonové. A Moe seděl vepředu.“

„To vypadá na skvělou jízdu.“

„Simone, měls zaklepat. Moe!“

Ale pes už se hnál na pohovku do největšího pokoje.

„To je dobrý,“ řekl Brad, když se tam Moe rozvalil jako chlupatý sultán. „Už si tady na něj zvykáme.“

„Přinesli jsme ti dárek." Simon poskakoval na místě a přitom Bradoví strčil do ruky balíček.
„Vyrobili jsme ho s mamkou."

„Fakt? Tak ho jdem do kuchyně otevřít. Ale nejdřív mi dejte kabáty."

„Já to udělám. Vím, kam se dávají." Simon se vysoukal ze saka a pak balancoval na špičkách, aby Zoe pomohl s jejím. „Neotvírej to, dokud se nevrátím."

„Dobře."

„Chci ti poděkovat, žes poslal tu limuzínu," začala Zoe cestou do kuchyně. „Simon na to nikdy nezapomene. Užil si to."

„A ty ses taky bavila?"

„Děláš si legraci?" Zasmála se, ještě pořád trochu užasle. „Na dvacet minut jsem si připadala jako princezna. Až na to, že jsme si celou dobu hráli s knoflíky, takže jsem spíš byla na dvacet minut dítětem. Ale nemusel jsi něco takového zařizovat a mít s tím starosti."

„To nebyly starosti, chtěl jsem to udělat. Věděl jsem, že se Simon bude bavit, a ty nebudeš muset řídit zpátky po tmě. A navíc," dodal a vytáhl láhev ze stříbrného kbelíčku, „můžeš ochutnat tohle výborné šampaňské."

„Ó. Myslím, že i bez toho vzkazu, cos poslal, je těžké proti tomu všemu protestovat."

„Prima." Brad s jemným lupnutím odzátkoval láhev a naléval právě druhou skleničku, když do kuchyně vběhl Simon s Moem.

„Ted' si musíš rozbalit dárek. Je to na okrášení bytu."

„Na zkrášlení," opravila ho Zoe a vzala ho jako jindy kolem ramen. „Opožděný dárek k tvému šťastnému návratu do Valley."

„Tak se na to podíváme." Rozvázal stužku a cítil se trochu hloupě, protože předem věděl, že si tu bílou krajku se vsunutou kytíčkou rudých kvítků schová na památku. Jednoduchá hnědá krabička byla potištěna obrysem stejných květín a dárek spočíval uvnitř na bílých ubrouscích posypaných třpytkami.

„Ty ale umíš krásně balit dárky."

„Když chceš někomu věnovat dárek, měl by vypadat co nejlíp."

Vytáhl trojbarevnou svíčku ve skleničce z čírého skla. „Ta je krásná." Přičichl k ní. „A voní. Tos vyrobila sama?"

„My rádi vyrábíme, vid', mami? To musíš rozpustit vosk, přidat tam aroma a takový. Já jsem sám vybíral vůni."

„Sváteční," vysvětlovala Zoe. „Vrchní vrstva je jablkový koláč, prostřední klikva a spodní vánoční stromeček. Je tam i dlaždička, na kterou se svíčka postaví, protože spodek se rychle ohřívá."

Vytáhl z balíčku bílou dlaždičku s obrázkem klikvy v každém růžku.

„To malovala mamka a já jsem na to přidal glazuru."

„Je krásná." Položil dlaždičku na kuchyňskou desku a na ni postavil svíčku. Pak se sehnul a krátce Simona objal. Když se narovnal, usmál se na něj. „Ted' by ses možná neměl dívat."

„Proč?"

„Protože políbím tvoji mamku." „Brr." Přestože si zakryl oči dlaněmi, cítil příjemné teplo v žaludku.

„Díky." Brad věnoval Zoe lehký polibek. „Už je to dobrý, kámo."

„Nezapálíš ji?" dožadoval se Simon.

„Jasně." Brad vytáhl ze zásuvky dlouhý předmět a zapálil jím knot. „Vypadá skvěle. Kde ses naučila vyrábět svíčky?"

„Prostě tak. Experimentovala jsem. Až se v tom zdokonalím, chtěla bych v salonu prodávat takové svíčky, potpourri a tak podobně."

„Přesně tyhle věci bych rád dostal taky do HomeMakers."

Zoe se zadívala na svíčku. „Vážně?"

„Hodláme rozšiřovat sortiment o dekorativní předměty. Musíš mi ukázat, cos už vyrobila, a pak si promluvíme.“

„Nevadí, když půjdu do herny?“ zeptal se Simon. „Mám tady s sebou ten Smackdown, mužem si dát odvetu.“

„Jasně. Je tam už připravená další hra. Stačí to pustit.“

„Půjdeš hrát taky?“

„Musím začít připravovat večeři, ale jen si jdi nabudit chuť k jídlu. Chci, abys dostal pořádný hlad. Nechal jsem totiž speciálně pro tebe dovézt žabí stehýnka.“

„Fuj.“

„Obří žabí stehna. Až z Afriky.“ „To teda ne.“

„Nebo si prostě můžeme dát steak.“

„Žabí steak!“

„Přirozeně.“

Simon s hraným zděšením vyběhl z pokoje. „Jsi na něho moc hodný,“ ozvala se Zoe. „Jde to samo. Proč si nesesedneš a...“ Ze zadního pokoje se ozvalo nadšené zvolání: Tý vogo! „Objevil novou hru.“ „Bradley:“ „Hmm?“

„Chci, abys mi něco slíbil. Ne hned,“ dodala, zadívala se na něj a přitom otáčela sklenkou v ruce. „Je to důležité, a když se nad tím nejdřív zamyslíš, snáz to dodržíš.“

„Copak ti mám slíbit, Zoe?“

„Simon se na tebe hodně upnul. Ještě nikdy... nepoznal nikoho, kdo by se mu takhle věnoval. Začíná si na to zvykat. Musíš mi slíbit, že ať se mezi námi stane cokoli, že na něho nezapomeš. Nemluvím o jízdách v limuzíně a podobně. Jde mi o to, abys s ním i dál kamarádil.“

„Není v tom vztahu sám, Zoe. Tohle ti klidně slíbím.“ Podal jí ruku. „Máš moje slovo.“

Stiskla ji a napětí, které v ní narostlo, než žádost vyslovila, se zase uvolnilo. „Tak dobře.“ Rozhlédla se po kuchyni. „Co můžu udělat?“ „Sednout si a pít šampaňské.“ „Měla bych ti pomoci s těmi africkými žábami.“ Položil jí ruku do týla a políbil ji mnohem vášnivěji než v Šimonově přítomnosti. „Posaď se a dej si šampus,“ zopakoval a cinkl přitom o jednu náušnici. „Hezké.“

Polichoceně se zasmála. „Díky,“ i když měla stále pocit, že by měla přiložit ruku k dílu, usedla na stoličku u linky. „Ty vážně budeš vařit?“

„Budu grilovat, což je trochu jiné. U Vaneů všichni chlapi grilují. Kdyby to neuměli, rodina by je vydělila.“ „Grilovat? V listopadu?“

„My grilujeme celoročně, i kdybychom se museli prosekávat ledem, čelit vichřici a mrazu. Naštěstí mám takové hezké zařízení přímo tady na sporáku.“

„To znám jen z časopisů.“ Dívala se, jak zapaluje gril zabudovaný do skříňky nad sporákem.

„A z televizních pořadů o vaření.“

Vložil do grilu brambory předem zabalené do fólie. „Jen nesmíš prozradit mému otci, že jsem použil tohle místo venkovního grilu jako správný chlap.“

„Mlčím jako hrob.“ Usrkla trochu šampaňského, zatímco sáhl do lednice pro táč jednohubek.

„Tos připravil sám?“

Položil před ni pohoštění a krátce se zamyslel. „Mohl bych zapůsobit lží, ale radši tě oslním svou upřímností.“

Jsou od Luciana stejně jako čokoládová bomba a humrové ocásky, co přijdou pak.“

„Humrové ocásky od Luciana?“ Vzala si jednu jednohubku, vsunula ji mezi rty a slastně zamručela nad souhrou chutí na jazyku.

„Dobré?“

„Skvělé. Všechno je skvělé. Pořád mi nedochází, že Zoe McCourtová sedí v tomhle domě, pije šampaňské a jí jednohubky od Luciana. Asi se mi to zdá. A ty se mě opravdu snažíš oslnit a daří se ti to, Bradley.“

„Rád tě vidím rozesmátou. Víš, kdy ses na mě poprvé doopravdy usmála? Když jsem ti přinesl žebřík.“

„Určitě jsem se usmála i dřív.“

„Ani ne. Ne doopravdy. Tolik jsem si to přál, ale vypadalo to spíš, že se urážíš při každickém slově, co vypustím z pusy.“

„To...“ Zarazila se a znovu se zasmála. „To je asi pravda.“

„Ale já jsem to chytře překonal, anebo začal překonávat, s pomocí umělohmotných štaflí.“

„Netušila jsem, že šlo o lest. Myslela jsem, že to má být pozornost.“

„Byla to pozorná lest a měla by ses ještě napít.“ Zamyslela se, než stačil přinést novou láhev.

„Vyděsils mě.“ „Prosím?“

„No, vyděsil, a pořád mě trochu děsíš. I tvůj dům. Když jsem sem poprvé přišla za Malory a viděla ten obrovský, krásný dům a obraz, cos koupil...“

„Po kletbě.“

„Ano. Byl to šok a zatočila se mi hlava. Řekla jsem něco jako, že musím pro Simona, a ty ses mi podíval na ruku, jestli mám snubní prsten.“

„Zoe...“

Zavrtěla hlavou. „Zatvářil ses tak divně, a to mě vytočilo.“

„Je vidět, že došlo k nedorozumění hned na začátku.“ V zamyšlení si dolil skleničku. „Povím ti teda něco o tom obraze a tím získáš v našem začínajícím vztahu jistou výhodu.“

Rande. Vztah. Hlava se jí začínala točit znova. „Nechápu vůbec nic.“

„Brzy pochopíš. Když jsem ten obraz poprvé uviděl, byl to šok. Všiml jsem si na něm Dany, malé ségry svého nejlepšího kámoše, kterou mám odjakživa rád.“

Opřel se o desku, ležérně elegantní v černém svetru. Svíčka plápolala mezi nimi. „Pak tam byla Malory. To jsem ji samozřejmě ještě neznal, ale pohled na ni mě přiměl přistoupit blíž.“

Odmlčel se a lehce podepřel Zoeinu bradu dvěma prsty. „A pak tahle tvář. Tahle neuvěřitelná tvář. Nemohl jsem popadnout dech, když jsem se na ni zadíval. Musel jsem ten obraz mít. Dal bych za něj cokoli.“

„To bude součást toho propojení.“ Měla sucho v ústech, a tak pozvedla skleničku. „Osud chtěl, abys ho koupil ty.“

„Možná. A začínám tomu věřit. Ale o tom teď nemluvíme. Toužil jsem po tom obraze, abych si mohl prohlížet tu třetí tvář. Tvoji tvář. Znal jsem ji brzo do všech detailů. Tvar očí, úst. Dlouhé hodiny jsem ji studoval. A pak jsi jednoho dne vešla do mého domu a já zůstal jak opařený. Ona obživila, ona vyšla z obrazu a stojí tady.“ „Ale na tom obraze přece nejsem já.“ „Ššt. Přestalo mi to myslet. Minutu jsem slyšel jen tlukot svého srdce. Zatímco jsem se snažil vzpamatovat, abych tě nepopadl ve strachu, že zase zmizíš jako dým, všichni okolo mě mluvili. Chtěl jsem ti něco říct. Předstíral jsem, že je všechno v pořádku, i když se se mnou svět zatočil dokola. Vůbec netušíš, co se v tu chvíli se mnou dělo.“ „Ne, to asi ne,“ promluvila s obtížemi. „Řeklas, že musíš jet pro syna, a to bylo, jako bys mě na místě zapíchla. Jak by mohla patřit někomu jinému, když jsem ani nedostal šanci? Tak jsem se zadíval na tvoji ruku a pomyslel si: Díkybohu, nepatří nikomu.“

„Ale vždyť jsi mě vůbec neznal.“

„Ted tě znám.“ Naklonil se a přísál se k jejím rtům.

„Páni, to už to budete dělat pořád?“

Brad se odtáhl, lehce políbil Zoe na čelo a pak pohlédl na Simona. „Ano. Ale nechci, aby ses cítil odstrčený, takže dostaneš taky pusy.“

Simon začal prskat a uskočil za mámina záda. „To radši líbej ji, když už to musíš mít. Nebudeme jíst? Mám hrozný hlad.“

„Velké tlusté steaky se už nesou na gril. Tak co, kámo, jak se ti líbí tvůj kus žáby?“

Po večeři, po turnaji v počítačových hrách a potom, co Simon usnul na podlaze herny, se Zoe nechala vtáhnout do Bradových náruče a unášet polibky.

Na světě přece jen existovala kouzla, říkala si, a tenhle večer jich byl plný.

„Musím vzít Simona domů.“

„Zůstaň.“ Otíral se o její tvář. „Zůstaňte oba.“

„To by byl moc velký krok.“ Položila si hlavu na jeho rameno. Zdálo se tak snadné zůstat, nechat se dál objímat. Ale velké kroky nebývají snadné.

„Nechci si s tebou zahrávat, ale taky si musím rozmyslet, co je správné.“ Pro všechny, dodala v duchu. „Myslela jsem vážně, když jsem říkala, že nechápu, kde jsem se tady vzala. Musím si být nejdřív víc jistá.“

„Neublížím ti. Nechci ublížit nikomu z nás.“

„Toho se nebojím. Ne, lhala bych. Bojím. Ale taky mám strach, že můžu ublížit já tobě. Ještě jsem ti nevyprávěla, co se mi přihodilo včera večer. Nechtěla jsem před Simonem.“

„Co?“

Tam kde jsem žila, se mi všechno zdálo těsné a zaběhnuté.“

Zadívala se z okna na tmavou stužku řeky. „Jenže svět není malý a stálý. Představovala jsem si všechno možné. Místa, lidi...”

Překvapená sama sebou se otočila. Sledoval ji klidným, vážným pohledem. „Ale to mluvím z cesty.“

„Neřekl bych. Kdy se to obrátilo?“

„Nechci, aby to znělo, jako že jsem byla pořád smutná. To ne. Bavila mě škola a učila jsem se dobře. Zvlášť matematika. Měla jsem na starost matčino účetnictví a daně. Postarala jsem se o všechny účty. Myslela jsem, že bych mohla být účetní, nebo dokonce právnička. Anebo pracovat v bance. Chtěla jsem na vysokou, získat zajímavou práci a přestěhovat se do velkého města. Taky mít hezké věci. A kolem sebe lidi, co by mě uznávali, obdivovali, protože bych byla v něčem dobrá.“

Lehce trhla rameny a vydala se ke krbu. „Mamku to rozčilovalo. Hlavně jak jsem mluvila a jak jsem se bála o své věci, aby zůstaly hezké. Říkala, že si o sobě myslím, že jsem něco víc, ale to nebyla pravda.“

Vraštila obočí a dívala se do plamenů. „To vůbec nebyla pravda. Já jsem prostě chtěla být lepší, než jsem. Doufala jsem, že když se něco naučím, dostanu dobrou práci a odstěhuju se do města. Že pak už o mně nikdo nebude říkat: Hele, to je ten pól z maringotky.“

„Zoe.“

Zavrtěla hlavou. „Lidi si to často mysleli, Bradley. Protože to byla vlastně pravda. Můj táta hodně pil a utekl s jinou ženskou. Opustil matku v přívěsu se čtyřmi dětmi na krku. Většinu oblečení jsem od někoho dostala z milosti. Nemůžeš vědět, jaké to je.“

„Ne, nevím, jaké to je.“

„Někteří lidé nosí věci z dobré vůle, ale jiní jen proto, aby si připadali nadřazení. Pak se můžou uculovat a říkat, podívejte, co jsem pro tu chuděru a její děti udělal. Je jim to jasně vidět na očích.“

Ohlédla se na Brada a tváře jí hořely hrdostí i studem. „Bylo to hrozné. Nechtěla jsem od nikoho nic dostávat, chtěla jsem si to koupit sama. Tak jsem pracovala, šetřila peníze a plánovala. Jenže pak přišlo těhotenství.“

Zadívala se ke dveřím, zda-li je Simon stále z doslechu. „Poznala jsem to až ve druhém měsíci. Myslela jsem, že je to chřipkou nebo tak něco. Jenže se pořád nic nedělo, tak jsem šla k doktorovi a dověděla se pravdu. Byla jsem už v devátém týdnu. Bože, devět týdnů, a přitom tak naivní, že jsem to ani nepoznala.“

„Bylas ještě dítě.“ Pro které ho zabořelo srdce. „Nebyla jsi hloupá, ale moc mladá.“

„Ale dost stará, abych otěhotněla. Abych věděla, co to znamená. Zmocnil se mě takový strach. Netušila jsem, co bude dál. Ani matce jsem to hned neřekla. Šla jsem za tím klukem. Taky se vyděsil a možná měl i trochu zlost. Ale řekl, že uděláme, co je správné. Cítila jsem se pak lip, uklidnila jsem se a doma to řekla mamce.“

Zhluboka se nadechla a přitiskla si prsty ke spánkům. Vůbec neměla v úmyslu o těch věcech mluvit, ale když začala, musela to dokončit. „Pořád ji vidím, jak tam seděla u puštěného větráku - bylo totiž strašné vedro. Zvedla oči, natáhla se a jednu mi vrazila.“

„Nezlobím se na ni,“ dodala, protože Brad zaklel. „Ani tenkrát jsem jí to neměla za zlé, ani teď. Scházela jsem se s tím klukem za jejími zády a zavinila jsem si to sama. Nelíbilo se mi, jak se chovala potom. Jaké cítila zadostiučinění, že jsem v maléru stejně jako kdysi ona. Dávala mi najevo, že nejsem v ničem lepší, i když jsem měla takové plány. Nemůžu jí odpustit, jak jsem se cítila laciná a jak mě nutila považovat dítě za trest.“

„Mýlila se.“ Řekl to prostě a klidně, až se Zoe zadrhl dech. Co se stalo s otcem dítěte?“

„No, neudělal správnou věc, jak to sám nazval. Ale o tom teď nechci mluvit. Myslím na to rozcestí, o kterém se zmiňuje indicie. Tehdy jsem si totiž vybrala novou cestu. Odešla jsem ze školy a začala pracovat. Udělala jsem si řidičák, zařídila licenci na kadeřnické služby a odešla z domova.“

„Počkat.“ Brad zvedl ruku. „Ty ses rozhodla žít sama a vychovávat dítě v šestnácti letech? Tvoje matka...“

„Do toho nemohla mluvit,“ přerušila ho. Postavila se k němu čelem. Za zády jí plápolal oheň.

„Byla jsem v šestém měsíci a rozhodla jsem se odejít, abych to dítě nemusela vychovávat v mizerném přívěsu. Vybrala jsem si sama,“ dodala. „A možná mě ta nová cesta nasměrovala do Valley, na Válečníkův vrch a k tomu ostatnímu.“

Možná to přece jen musela všechno říct, přemýšlela. Vrátit se krok za krokem, aby spatřila celkový obraz. Aby ho uviděl i on.

„Nebyla bych tady, kdybych se rozhodla jinak. Kdybych se nezamilovala a neměla s tím klukem dítě. Kdybych vystudovala, získala dobrou práci a lítala na prázdniny do Říma. Musím si ještě promyslet, jaký to má význam pro hledání klíče, protože jsem dala slovo, že se ho pokusím najít. Jestli jsem právě proto tady a s tebou. Bůhví že to jinak nedává žádný smysl.“

„Cokoli tě přivedlo sem, dává smysl.“

„Poslouchals mě vůbec?“ zeptala se ostře. „Slyšels něco z toho, co jsem povídala?“

„Každé slovo.“ Přistoupil blíž. „Jsi ta nejúžasnější ženská, co znám.“

Zírala na něho a pak bezmocně rozhodila rukama. „Já ti vůbec nerozumím. A třeba to tak má být. Ale musíme si všechno dobře rozmyslet, Bradley, protože svět není ani malý, ani stálý. Existují dokonce další světy, se kterými si musíme dělat starosti.“

„Všechno se otáčí v kruhu,“ přikývl, „a všechno se prolíná.“

„Právě, a já musím uvážit, jestli ty jsi ta správná volba, nebo jestli tě mám odmítnout.“

Usmál se, ostře a neoblomně. „Jen si to zkus.“

Zavrtěla hlavou. „Ale jestli se pro tebe rozhodnu a něco opravdového mezi námi začne, co když přijde chvíle, kdy se budu muset rozhodovat znova?“

Vzal ji za ramena a přešel po nich až vzhůru k obličejí. „Zoe, mezi námi už přece něco začalo, a je to opravdové.“

Kéž by si tím byla stejně jistá.

Když pak odjížděli domů a Zoe sledovala hvězdnou oblohu se srpkem měsíce, nic se jí opravdové nezdálo.

8

Šampáňo, humr a limuzína, no teda!“ zvolala Dana, když v kuchyni společně posunovaly kovanou pekařskou polici.

„Klasa,“ souhlasila Malory. „Brad by měl možná dávat Flynnovi lekce, jak pro dámu připravit bezva večer.“

„To je právě ten problém. Já jsem spíš na to pivo, hamburger a dodávku. Ale bylo to nádherné, absolutně super, jenže trochu jako ze snu.“

„A proč to vadí?“ zeptala se Dana.

„Nevadí." Zoe si nafoukla tváře a pomalu vydechovala. „Jenže k němu začínám něco skutečného cítit."

„Opakuju: a proč to vadí?"

„No tak od začátku. My dva jsme každý z jiné planety. Já právě začínám podnikat, což mi zabere každou volnou minutu, a to mám ještě aspoň deset let na starosti Simona. Do nalezení klíče ke schránce duší mi zbývají už jen tři týdny. Takže jestli teď začneme ještě s žhavou aférou, naskočí mi z toho nejspíš husí kůže na zadku."

„To je zvláštní, že lidi o husí kůži na zadku skoro nemluví," komentovala to Dana. „Proč asi?" Vybrala jednu ze zdobných plechovek čaje, které chtěla prodávat, a postavila ji na polici. Pak natáčela hlavu, aby polohu kriticky zhodnotila.

„Ale teď vážně." Malory umístila na polici ručně vyrobenou misku z nové kolekce. „Ani podnik, ani syn nejsou důvody, proč by sis nemohla najít muže pro život, pokud tě nějaký přitahuje. Teda jestli opravdu věříš, že je to dobrý člověk."

„Jasně že mě přitahuje. I ženskou v komatu by musel přitahovat. A je to dobrý člověk. Nechtěla jsem tomu věřit, ale už vím, že je."

Zoe rozestavila na polici několik svých vonných svíček. „Bylo by to celé snazší, kdyby nebyl dobrý. Trochu času na vášnivou aféru bych si asi našla a pak bychom se bez výčitek rozešli."

„Proč hned myslíš na rozchod a výčitky?" zeptala se Malory.

„Nejdůležitější v životě je pro mě Simon. Teď tady s vámi mám další podstatnou věc. Obojí považuju za zázrak. Na třetí už nesázím."

„A to jsem prý ten největší pesimista já," zamumlala Dana. „A co to brát takhle." Postavila na polici další plechovku. „Brad je velký kluk, a když se společně rozhodnete pro divokou aféru, jste za výsledek odpovědní oba. Jo, ale musíš nám průběžně sdělovat podrobnosti. A taky nezapomínej, že i když jsi teď s hledáním klíče na řadě, jsme pořád tým, takže nejsi sama, komu někde naskakuje husí kůže."

„Přesně tak," přikývla Malory, zatímco na regál pokládala ručně malovaný podnos a souhlasně zamručela, když Zoe přidala ještě broušenou lahvičku s krémem na ruce. „Myslím, že je čas na oficiální schůzku. Dáme svých šest chytrých hlav dohromady a uvidíme, co vymyslíme."

„Třeba se tím uvolní ta zácpa v mé hlavě." Zoe přidala ozdobné mýdlo v krabičce, další svíčku a ustoupila, aby Mal mohla na polici umístit ještě štíhlou vázičku a pár porcelánových svícňů.

„To není zácpa," nesouhlasila Dana. „Promýšlíš jednotlivé teorie a řadíš fakta za sebou. Postupně se z toho něco zformuje jako vzhled téhle police. Trochu tady, trochu tam, pak si prohlédneš celek a jen sem tam něco upravíš."

„To doufám. Chtělo by to ještě nějaké knížky," kývla Zoe k polici.

„První várka dorazí příští týden." Dana si stoupla vedle ní a opřela si loket o její rameno.

„Páni, já vím, zeje to jen kuchyňská police, ale vypadá báječně."

„Stejně jako my." Malory vzala Zoe spokojeně kolem pasu. „A víte, co bude ještě lepší? Až lidi začnou nakupovat."

Zoe stála na štaflích nahoře v patře a snažila se nad umyvadla pověsit skříňky. Při práci promýšlela seznam úkolů, které si na celý týden stanovila.

Potřebovala by strávit víc času u počítače. Nejen kvůli pátrání po klíči, ale aby zkusila vyrobit ozdobné menu služeb salonu a denních lázní.

Přemýšlela, jestli by sehnala papír stejné barvy, jakou použila na stěnách. Nezaměnitelně růžovofialový.

Taky se už definitivně musí rozhodnout, jaké ceny stanoví. Má jít o pár dolarů níž než její konkurentka, anebo naopak výš, aby jí vycházel nějaký rozumnější zisk?

Bude používat kvalitnější produkty než druhý salon ve městě a určitě zákazníkům nabídne atraktivnější prostředí.

A konkurence zákazníkům - vlastně klientům, to zní lip - nenabízí ani minerálku, ani bylinkové čaje, jak plánuje ona. Natož pak teplé zábaly krku, zatímco si nechají dělat manikúru.

Zavěsila na zeď skříňku a otřela si předloktím čelo. Pak začala slézat ze štaflí. „Jaká nádherná barva.“

Zoe se polekala, chytla se žebříku a pohlédla dolů na Rowenu.

„Neslyšela jsem vás...“ Že by se vyloupila ze vzduchu? „Promiňte.“ Rowena se zatvářila, jako by Zoe četla myšlenky. „Malory s Danou říkaly, že můžu rovnou nahoru.“

Dole jsem obdivovala, co všechno jste dokázaly, a chtěla jsem vidět i vaše oddělení. Jak říkám, ta barva je úžasná.“

„Chtěla jsem to mít veselé.“

„Povedlo se. Při čem vás ruším?“

„To nic, právě končím. Připevnila jsem skříňky na šampony a kondicionéry. Umyvadla přijdou sem do těch otvorů.“

„Aha.“

„Sem patří stojany pro stylistky.“ Ukázala do jednoho rohu. „Támhle budou sušáky, recepce a kout zařízený jako čekárna. Dám tam pohovku, pár křesel a polstrovanou lavici. A v té místnosti za rohem se budou dělat nehty. Objednala jsem tam vyhřívané křeslo, kterému se bude říkat požitkářská pedikúra. Obyčejná je taky fajn, ale tohle bude trháč. Zahrnu do ní taky... Ale to vás přece nemůže zajímat.“

„Právě naopak.“ Rowena se procházela místností a pak mávla rukou ke dveřím do zadních pokojů. „A tam?“

„Ty jsou na různé terapie. Masáže a plet'ové masky. Přes chodbu se budou dělat zábaly. Třeba detoxikační zábal nebo parafinová kúra. A ve velké koupelně budeme provádět čištění pleti.“

„Velmi ambiciózní projekt.“

„Plánovala jsem to dlouhé roky. Pořád nevěřím, že se to opravdu děje. Chceme otevřít už prvního prosince. Ale klíč nezanedbávám, Roweno. Jen jsem prozatím na nic nepřišla.“

„Kdyby to bylo snadné, nebylo by to důležité. A vy to víte,“ nepřítomně poklepala Zoe na rameno a vrátila se do hlavního salonu. „Ani tohle zrealizovat není lehké.“

„Ne, ale je to prostě práce. Člověk postupuje krok za krokem.“ Usmála se, když se Rowena ohlédla a povytáhla obočí. „Fajn, chápu. Krok za krokem.“

„A jak se má váš syn?“

„Dobře. Dneska je u kamaráda. A včera jsme večeřeli u Bradleyho.“

„Ano? To bylo určitě příjemné.“

„Já vím, že mi některé věci nemůžete říct, ale stejně se zeptám. Ne kvůli sobě. Já nemám strach nést následky.“

„To jistě ne. Vydržela jste v životě hodně.“

„Ne víc, než co mi patřilo. S tímhle úkolem jsem souhlasila, stejně jako Dana a Malory. Ale Bradley nic nepodepsal. Chtěla bych vědět, jestli ke mně není přitahován kvůli klíči a jestli toho mám pro hledání využít.“

Rowena se zastavila u zrcadla a nadčasovým ženským gestem si upravila vlasy. „Jak vás to napadlo?“

„Protože je zamilovaný do obrazu, do Kyniny tváře, které jsem náhodou podobná.“

Rowena vyndala z krabice lahvičku se šamponem a prohlížela si ji. „To si o sobě tak málo myslíte?“

„Ne. Nemyslela jsem tím, že by se nemohl zajímat o mě. Takovou, jaká jsem. Ale s tím obrazem to u něj začalo.“

„A tak si ho koupil. Zvolil si cestu. Ta cesta ho dovedla k vám.“ Vrátila šampon na místo.

„Zajímavé, ne?“

„Potřebuju vědět, jestli je to jen jeho volba.“

„Na to byste se neměla ptát mě. Ale jemu byste ještě nevěřila, kdyby vám pravdivě odpověděl." Vzala jinou lahvičku, otevřela ji a přičichla si. „Chcete-li, abych slíbila, že mu nikdo neublíží, můžu vám vyhovět. Ale nejspíš by se urazil, že jste mě o to žádala."

„Tak ať se urazí, zeptat se musím." Zoe bezmocně rozhodila rukama. „Možná na tom ani nesejde, protože Kane se o mě nijak zvlášť nezajímá. Mysleli jsme, že hned vyrazí naplno do boje, a on se po mně sotva ohnal jako po mouše. Jako by ho vůbec nezajímalo, jestli klíč najdu."

„A tím, že vás ignoruje, podřívá vaše sebevědomí. Vy mu to zjednodušujete."

Zoe byla Roweniným tónem překvapená. „Neřekla jsem, že to vzdávám," pak se ale zarazila a zprudka vydechla. „Ježíši, on mě ovládá víc, než jsem myslela. Hraje si se mnou. Jako většina lidí v mém životě - buď mě ignorovali, nebo tvrdili, že na něco nemám."

„Dokázala jste jim, že se spletli, nebo snad ne? Teď dokažte, že se plete Kane."

O pár kilometrů dál, v jídelně na Hlavní, se Brad posunul, aby se Flynn vešel do kóje vedle něj. Na protější straně si Jordan natahoval dlouhé nohy a studoval dvoustranný laminátový jídelní lístek.

„Menu se tady za půl století vůbec nezměnilo, kámo," podotkl Flynn. „Už bys ho měl znát nazpaměť. Zdržel jsem se," dodal, a protože před ním stála Bradová káva, napil se.

„Jak to, že vždycky sedíš vedle mě a piješ mi kafe? Proč to nikdy neodnese on?"

„Mám rád tradice." Usmál se na číšnici, která k němu přišla s hrnkem a konvicí. „Ahoj, Lucy, dal bych si masový sendvič."

Přikývla a zapsala si objednávku. „Slyšela jsem, žeš byl dneska na radnici. Je něco nového?"

„Jen obvyklý dohadování."

Ušklíbila se a pohlédla na Jordana. „A co ty, velkej kluku?"

Když odešla, Flynn se pohodlně opřel a trhl hlavou směrem k Bradovi. „Už jsi slyšel, že tady naše velký zvíře poslalo včera kilometr dlouhou limuzínu, aby mu vyzvedla dívku na rande?"

„Nekecej? To je teda dílo."

„Byla jen půl kilometru dlouhá. Ale jak to sakra víš?"

„Mám nos na zprávy," Flynn si klepl do nosní dírky. „Moje zdroje ale prozatím nedokázaly zjistit, jak to dílo zapůsobilo."

„Porazil jsem Simona ve Smackdownu a on zas mě ve Velké autokrádeži."

„Chtěl zapůsobit na jeho matku," uzavřel Jordán. „Vsadím se, že si to Simon užíval."

„To jo. A Zoe taky. Pamatujete, co tuhle říkala? Že nikdy neležela v houpací síti?" zamračil se a sebral Flynnovi svou kávu. „Jak může někdo prožít půl života a neležet v houpací síti?"

„A ty jí chceš jednu koupit, aby si to zkusila," napadlo Flyna.

„Asi jo."

„Z čehož je jasný, že jsi co?" Flynn se zadíval na strop. „No, nahranej." Pak ale zvažněl. „Je to báječná ženská a zasloužila by si trochu oddechu. Někoho, kdo by jí s tím nákladem pomohl."

„Pracuju na tom. Hele, kdyby se někdo dřív vážně zajímal o tvou matku, vadilo by ti to?" zeptal se Jordana.

„Nevím. Nikdo to nezkusil - anebo to nikomu nedovolila. Nejsem si jistý. Asi by záleželo, kdo to je a jak se k ní chová. Takže to myslíš vážně?"

„Už to tak bude."

„To nás vrací zase na začátek," komentoval to Flynn. „My tři, ony tři. Jak je to uspořádané..."

„Možná to tak někdy má být."

„O tom bych ti mohl vyprávět. Jsem totiž zasnoubený s královnou spořádanosti. Ale asi bychom se nad tím měli zamyslet. Jakou roli v tomhle filmu vlastně hraješ?" dodal klidně.

Přemýšleli, zatímco Lucy servírovala sendviče.

„Uvažoval jsem o tom," řekl Brad. „Vypadá to, že většina narážek v té indicii se týká věcí, které dělala, než mě poznala. Jenže to ji přivedlo právě sem. Pak by se dalo říct, že to samé platí i na mě a na to, co mě přivedlo zpátky domů."

„Různé cesty, stejný osud," přikývl Jordán. „To je dobrá teorie. Vaše cesty se protály."

„Důležité je, co uděláte teď," ozval se Flynn. „A taky kde. Bohyně s mečem symbolizuje bitvu."

„Nebude muset bojovat sama," slíbil Brad. „Ten meč je na obrazech zatím schovaný v pochvě. Na tom mém leží vedle ní v rakvi a na obraze na Válečnickově vrchu jí visí u boku."

„Na portrétu krále Artuše, který mám já a taky ho malovala Rowena, je zase uvězněný v kameni," dodal zamyšleně Jordan.

„Bohyně ještě nedostala příležitost ho vytáhnout." Brad si představil chladnou bílou tvář z obrazu. „Možná by i Zoe měla takovou šanci dostat."

„Malory by se mohla na obraz podívat znovu," navrhl Flynn. „Třeba něco přehlédla. Nevím..."

„Nezapomeň, cos chtěl říct," řekl Jordan, protože mu zvonil mobilní telefon. Vytáhl ho a usmál se při pohledu na jméno na displeji. „Ahoj, kočko." Chopil se kávy. „Hm hm. Kolegové jsou se mnou právě v kanceláři. Vyřídím," dodal po chvíli a sundal si telefon z ucha.

„Máme schůzku, v šest večer u Flynny. Všichni kolem kývají," řekl opět do telefonu. „Mně to taky vyhovuje. Zoe vaří chilli," sdělil kamarádům.

„Řekni Daně, ať řekne Zoe, že pro ni zajedu."

„Brad říká, že Zoe vyzvedne. Chtěli jsme se stavit a s něčím vám pomoci. Fajn, takže se uvidíme doma. Jo, Dano? Hm, co máš právě na sobě?"

Zazubil se a strčil telefon do kapsy. „Něco nás muselo přerušit."

Zatímco se chilli dusilo, Zoe si na kuchyňském stole rozložila papíry s poznámkami. Dům byl výjimečně ztichlý a chtěla toho využít.

Možná se snažila být až moc systematická a podobat se Malory. Nebo příliš spoléhala na knihy, jako to dělala Dana. Proč radši nevyzkoušet instinkt, který jí zatím v životě nejvíc pomohl?

Jak to dělala, když chtěla vybrat barvu na stěny nebo látku na nový závěs? Rozložila si vzorky před sebe a probírala se jimi, dokud ji něco neoslovilo.

Pak měla jistotu.

Ted' se dívala na pečlivé poznámky i kopie těch Daniných a Maloryiných. Měla i Jordanův zápis dosavadních událostí a fotografie obrazů, které pořídila Malory.

Chopila se notesu, který si pořídila po první návštěvě na Válečnickově vrchu. Už zdaleka nevypadal nově. Byl často používaný, což snad pomohlo věci.

Obsahoval toho tolik, uvědomila si, když jím listovala. Tolik práce, tolik hodin. Ale ta práce a úsilí přispěly k úspěšnému hledání Dany a Malory. Něco z těch poznámek snad pomůže dojít k cíli i jí. Namátkou otevřela blok a začala číst. *Kyna, bojovnice*, napsala si tam. *Proč ale patří ke mně? Umělkyni Venoru vidím v Malory a písarčku Niniane v Daně. Jaká já jsem ale bojovnice?*

Jsem kadeřnice. Ne, stylistka a kosmetička, už bych to neměla plést. Vypracovala jsem se, dělám svou práci dobře, ale co to má společného s bojem?

Krásu u Mal, vědomosti u Dany, odvahu u mě. Kde se má projevit odvaha? Jen v obyčejném životě? Copak to stačí? Zamyšleně poklepala tužkou na stránku a označila ji ohnutým růžkem. Pak listovala dále až se dostala k nepopsané straně.

Možná že obyčejný život stačí. Copak se Mal nemusela rozhodnout pro skutečný život a obětovat tak něco z krásy? Copak se Dana neučila poznat pravdu a žít s ní? Byly to zásadní kroky jejich hledání. Jaký je ten můj?

Začala horečně psát a přitom sledovat, zda se nevynoří nějaký vzorec. Různé možnosti a nápady jí prolétaly hlavou, až otupila tužku, odhodila ji a sáhla po jiné.

Když i ta přestala psát, vstala od stolu a šla je obě ořezat. Na chvíli si tužky strčila za uši a zamíchala na sporáku chillim.

Možná byla na správné stopě a možná ne. Určitě nedohlédla na konec cesty, ale aspoň se pohnula z místa.

Zamyšleně zvedla lžici k ústům, aby ochutnala omáčku, a zůstala zírat na matný odraz v odklopeném víku sporáku.

Dlouhé vlasy jí splývaly po ramenou. Zdobila je silná zlatá stužka s kamenem ve tvaru řezaného briliantu uprostřed. Oči měla spíš zlaté než hnědé, zároveň velmi jasné a upřené.

Zoe si všimla tmavě zelených šatů barvy okolního lesa a koženého řemínku přes rameno, na němž se pohupoval mečík.

Všude kolem byly stromy, zamlžené a orosené, prozářené paprsky ranního slunce. Mezi stromy vedlo mnoho cest.

Přitom v ruce cítila rukojeť dřevěné vařečky a pak vůni masové omáčky.

To není halucinace, pomyslela si. To není jen představa.

„Co se mi to snažíš říct? Co mi chceš ukázat?“

Štíhlá postava ustoupila, až ji Zoe mohla spatřit celou i s vysokými botami. Chvilí jen nehybně stály a pozorovaly jedna druhou. Pak se dívka v lese otočila zády a mizela v mlze s rukou na meči po jedné ze zarostlých stezek.

„Já nevím, co to znamená, kruci.“ Zoe zlostně udeřila pěstí do poklopu. „Co to má sakra být?!“

Prudkým otočením vypnula sporák. Měla pocit, že bohové zkoušejí její trpělivost až příliš.

Brad zastavil u Zoeina domu o něco dříve, než byli domluveni. Měl dojem, že všichni zakoukaní, zamilovaní nebo pobláznění muži spěchali, aby byli o něco déle se ženami, co vzbudily jejich posedlost.

Nepřekvapilo ho, že Zoe vyšla z domu, než vůbec stihl vypnout motor. Už ji dobře znal a věděl, že je na ni spolehnutí.

Jenže nesla ještě objemnou tašku přes rameno a velký hrnec na vaření. „Pomůžu ti s tím,“ volal, jen co vystrčil hlavu z vozu. „Nepotřebuju pomoc.“

„Ale ano, jediné že bys měla pomocnou ruku v té tašce.“ Vzal jí hrnec a zatvářil se překvapeně, když se mu ho pokusila vytrhnout.

„Víš, co by bylo fajn? Kdybys aspoň občas pro změnu poslouchal, co říkám.“ Prudce otevřela zadní dveře jeho nablýskaného SUV a hodila tašku na sedadlo. „A ještě hezčí, kdyby ses zeptal, místo abys nařizoval a oznamoval.“

„To samé bych mohl říct o tobě.“

Vytrhla mu hrnec z ruky a šla ho zaklínit na podlahu pod zadními sedadly.

„Nežádala jsem tě, abys pro mě jezdil. Nepotřebuju se někým nechat vozit a manipulovat. Mám vlastní auto.“

Zamilovanost, poblázněnost, touha, napadlo ho, to všechno se mohlo odsunout dozadu jako ten hrnec, když se řízení ujal vztek.

„Je to při cestě. Proč bysme měli brát dvě auta? Kde je Simon?“

„Přespí dneska u kamaráda. Měla jsem tě snad nejdříve požádat o dovolu?“ Oběhla auto, ale pak začala ruce v pěst, protože ji dohonil, aby jí otevřel dveře. „To vypadám tak bezmocně? Jako bych nedokázala ani otevřít dveře toho tvého drahého bouráku?“

„Ne.“ Znovu dveře zabouchl. „Jen si posluž,“ vyzval ji a vrátil se na svou stranu.

Počkal, dokud nezapnula přezku pásu. „Nemohla bys mi prozradit, kdo tě dneska kousnul do zadku?“ Mluvil příjemným, ale nebezpečně příjemným tónem, jak to dělal jeho otec, když chtěl protivníka rozcupovat na kousíčky.

„O můj zadek a moje nálady se nestarej. Mám vztek, to se mi totiž někdy stává. Jestli tě napadlo, že jsem roztomilá, okouzlující a snadno ovladatelná, tak ses spletl. Takže rozjedeš to auto, nebo tady budeme jen tak sedět?“

Nastartoval a zařadil zpátečku. „Jestli budím dojem, že bych něčemu takovému uvěřil, pak se spíš pleteš ty. Jsi totiž naježená, tvrdohlavá a přecitlivělá.“

„A to jen proto, že nemám ráda, když mi někdo říká, co, kdy a jak mám dělat. Jsem stejně schopná a chytrá jako ty. Možná víc, protože pro mě odmalička nikdo nedělal první poslední.“

„Tak moment.“

„Musela jsem si vybojovat všechno, co mám. Vybojovat,“ vykřikla, „abych to získala i abych si to udržela. Nepotřebuju, aby za mnou jezdil princ na bílém koni, v limuzíně nebo v mercedesu a zachraňoval mě.“

„Kdo tě krucinál zachraňuje?“

„A nestojím ani o pozorného muže, co se mě snaží svést. Až s tebou budu chtít spát, tak to prostě udělám.“

„Právě teď, zlato, na sex vůbec nemyslím. To mi věř.“

Sykavě se nadechla a stiskla zuby. „A neříkej mi zlato, nemám to ráda. Zvlášť ne tím snobským přízvukem z privátní školy.“

„Zlato' je nejzdvořilejší výraz, který mě v tuhle chvíli napadl.“

„Nechci, abys byl zdvořilý. Nemám ráda, když jsi takhle zdvořilý.“

„Vážně? Pak se ti bude líbit tohle.“

Prudce zajel s autem ke krajnici a ignoroval houkání klaksonů, které se za ním ozvalo. Jednou rukou si odepnul pás, druhou ji popadl za svetr a vzápětí ji znovu vtlačil polibkem do sedadla. V tom polibku nebylo nic romantického, pouze zlost.

Strkala do něho, prala se a supěla. V těch několika vteřinách se spojila dvě zuřivá ega a Zoe se cítila o to hůř, že snadno vyhrával.

Náhleji pustil, zapnul pás a nechal ji zlostně oddechovat.

„A máš po princovi.“ Odrazil od krajnice.

Ne, teď opravdu nevypadal jako románový hrdina, pomyslela si. Leda snad jako loupeživý rytíř, který vtrhne do vesnice a bere si, na co má chuť. Který si hodí třeba i ženu přes sedlo a ujíždí s ní pryč, zatímco ona ječí.

„Říkals, že na sex nemyslíš.“

Podíval se na ni úkosem. „Tak jsem lhal.“

„Nehodlám se omlouvat za to, co jsem řekla. Mám právo povědět, co si myslím. A taky právo být občas naštvaná a podrážděná.“

„Prima. Taky se nebudu omlouvat za to, co jsem udělal. A s tím právem to platí i pro mě.“

„To jistě. Víš, nebyla jsem naštvaná právě na tebe. Teď už jsem, ale předtím jsem měla vztek tak obecně.“

„Takže mi můžeš říct proč, nebo taky ne.“ Zastavil u Flynnova domu a čekal.

„Stalo se hodně věcí. Ale radši to řeknu všem najednou. A nebudu se omlouvat,“ opakovala.

„Jestli se mi budeš plést do cesty, odneseš to první.“

„To zase platí i opačně,“ odpověděl a vystoupil. „A vezmu ten zatracený hrnec.“ Otevřel zadní dveře a chopil se ho. „Jasný?“

Zadívala se na něho. Stál tam v tom chladném večeru v krásném plášti a s jejím papiňákem v rukou. Přitom vypadal, jako by jí chtěl jeho obsah každou chvíli vylít na hlavu.

V krku jí zabublal smích. Pak zašla pro tašku. „Je docela fajn mít někoho, kdo se nedá, když začnu vyvádět. Ale ten hrnec je plný. Dej pozor, aby sis nepolíil ten super kabát.“

Vydala se ke dveřím. „A máš po princovi,“ musela se znova zasmát. „To bylo fakt dobrý.“

„Mám silné momenty,“ zamumlal a vešel za ní do domu.

Zatímco se chilli ohřívalo na Flynnově sporáku, Zoe se rozhlížela po obývacím pokoji. Všude už byl patrný otisk Maloryiny ruky. Stolky, lampy, vázy a mísy. Obrazy a umělecké předměty rozmístěné na každém povrchu. Zoe si všimla nového přehozu na pohovce a starožitných pohrabáčů vedle krbu.

Dům byl provoněný podzimními květinami a přítomností ženy.

Zoe zavzpomínala, jak ten pokoj vypadal při její první návštěvě. Pouhé dva měsíce a jako by to byla věčnost. Tehdy v obýváku stál jen ošklivý gauč, pár bedýnek, sloužících jako stolky, a několik nevybalených krabic.

Gauč stále nepůsobil vábně, ale z připravené látky na přehoz bylo znát, že si s ním Malory poradí. A díky tvořivé spořádanosti taky se zbytkem domu.

Mal a Flynn jsou teď pár, uvědomila si Zoe, a začínají budovat společný domov.

Připomínka toho, jakým způsobem se seznámili, visela nad krbem. Zoe přistoupila blíž, aby si znovu prohlédla obraz, který Mal namalovala v zajetí Kaneových fantazií. *Zpívající bohyně* na něm stála na cestě k lesu a obě sestry jí naslouchaly. Byl to krásný barevný obraz, plný nevinné radosti.

A klíč, který ležel u Venořiných nohou, dokázala Mal zhmotnit a přenést do trojrozměrného prostoru, aby jím pak odemkla první ze zámků na schránce duší.

„Vypadá tady skvěle," poznamenala. „Dobré místo."

Otočila se. Všichni už na ni čekali a musela začít bojovat s trémou. Věděla, že se před ní Mal a Dana vystřídal ve vedení těchto schůzek a teď přišla řada na ni.

„Tak snad radši začneme."

9

Přinesla jsem všechny svoje poznámky," zahájila proslov, „pro případ, že by do nich někdo chtěl nahlédnout anebo bych na něco zapomněla. Celý minulý týden jsem o té věci přemýšlela a s nikým se o tom moc nebavila. Asi to byla chyba. Nebo snad ne chyba, ale určitě přišel čas to změnit."

Vydechla si. „Tohle mi moc nejde. Takže prostě řeknu, co mě napadlo, a vy se k tomu třeba vyjádříte."

„Zo?" Dana ze stolu zvedla pivo a podala jí ho. „Uklidni se."

„Snažím se." Krátce se napila. „Myslím, že Kane na mě zatím moc netlačil, protože vidí jen to, co je na povrchu. Už dřív jsme si všimli, že nerozumí tomu, co se odehrává hluboko v nás. Proto nás asi tak nenávidí. Nenávidí," zašeptala, „protože nevidí, jací opravdu jsme, a co nevidí, toho se nemůže zmocnit."

„Dobře řečeno," poznamenal Jordan a Zoe se trochu uvolnila.

„Takže jak myslím, že vidí mě. Jako ženu pocházející ze znevýhodněného prostředí, tak se tomu správně říká, ne? Ve skutečnosti je to chudoba, ale tohle slovo lidi neradi používají. Nemám žádné pořádné vzdělání, otěhotněla jsem v šestnácti a živím se jako kadeřnice. Většinou, když nepočítám, že jsem dělala servírku a další práce, abych nějak vyšla. Nejsem kulturní, pěstěný typ jako Malory."

„Ale jdi, to přece..."

„Počkej," Zoe zvedla ruku, aby přerušila Maloryin protest. „Vyslechni mě. Nejsem ani vzdělaná a sebevědomá jako Dana. Mám snad rovnou páteř a pak syna na starosti. To všechno je pravda, jenže to všechno zas není docela všechno. Jsou ještě věci, které Kane nevidí nebo je nechápe."

Znovu se napila, aby si svažila hrdlo. „Rozhodnost. Nespokojila jsem se se svojí chudobou. Chtěla jsem žít jinak a našla jsem způsob, jak to dokázat. Pak držím slovo. Tu noc na Válečnickově vrchu jsem dala slib a dodržím ho. Nejsem zbabělá. Myslím, že Kane se se mnou nechtěl obtěžovat, protože to nevidí anebo proto, že mě dlouho pozoroval, nebo co vlastně dělá, a doufá, že když mě bude ignorovat, přestanu si věřit a tím se sníží moje šance."

Zhluboka se nadechla. „Jenže to dělá chybu. Nevyhraje tím, že mě donutí myslet si, že mu za to nestojím."

„Nakopeš mu zadek," prohlásila Dana.

Zoeiny oči se rozjasnily, a třebaže o tom nevěděla, usmála se velmi bojovně. „Jo, nakopu mu zadek a pak mu ještě rozmáčknu koule, až zmodrají."

Flynn ustrašeně zkrřížil nohy, aby ji rozesmál. „Máš už nějakou přesnější metodu, jak na to?"

„Pár možností tu je. Dana a Malory musely podstoupit oběti, učinit volbu, což odpovídalo jejich indiciím a...," ohlédla se na obraz, „...bohyním, které zastupují. Takže musím přijít na to, co se v mém životě podobá Kyně. Štěně a meč. To k ní patří podle obrazu na Válečnickově vrchu. Opatruje a chrání, nebo tak něco. Já opatruju a chráním syna celých devět let."

„Nejen jeho," ozval se Jordan. „Máš v povaze opatrovat a chránit každého, na kom ti záleží nebo kdo to potřebuje. Je to instinkt a tvoje síla. Kane by taky nepochopil, jak moc ti záleží na ženách z obrazu a že bys pro ně nasadila třeba krk."

„Přátelství," Brad ukázal na obraz. „Rodina a ochrana těchto hodnot. To jsou základní prvky tvého života."

„Tak to si asi rozumíme, protože podle mě bylo zatím i pro hledání klíče důležité žít život, jak si ho představujeme, riskovat, když je třeba, a být ochotný pro něj pracovat a taky něco obětovat."

Znělo to dobře, uvědomila si, když to vyslovila nahlas. Pevně a solidně. „Já jsem se rozhodla mít dítě. Lidi říkali, že dělám chybu, ale já jsem někde hluboko tušila, že je to tak správné. Odešla jsem z domova, abych mu mohla nabídnout lepší život. Bylo to těžké, měla jsem strach. Ale udělala jsem dobře."

„Vybrala sis svoji cestu," dodal Brad tiše.

„Ano. Ale zažila jsem taky pocit ztráty a zoufalství, o kterých mluvila Rowena v indicii. Bez toho ani nejde vychovávat dítě. Ale jen s tím taky ne. Na oplátku prožíváte radost, hrdost a věčný údiv. Přestěhovala jsem se do Valley, protože takové místo jsem pro sebe a Simona hledala. Pak jsem se musela rozhodovat, jestli budu dál pracně škudlit z výplaty nebo se pokusím zařídit si vlastní firmu. Všechny další volby vedly k tomu, že jsem se nemusela rozhodovat sama."

Zoe se sehnula k tašce a vytáhla nějaké papíry. „Podívejte. Tohle jsem nakreslila. Je to taková mapka mého života."

První list podala Malory. „Vidíš, tady jsem vyrostla, není to odsud moc daleko. Necelých sto kilometrů za hranicí státu. Jsou tam i jména členů rodiny a dalších lidí, kteří mě ovlivnili, v dobrém i zlém. Pak jsem načrtla cestu do dalších míst, kde jsem bydlela a pracovala, než jsem skončila tady s vámi. Říkala jsem si, že to je prostě život - co děláte a co se s vámi stane během té doby."

Malory zvedla hlavu a zadívala se Zoe do očí. „Tys pracovala v HomeMakers."

„Na částečný úvazek. Tříkrát týdně odpoledne a ještě v neděli. Ale jen tři měsíce předtím, než se Simon narodil." Obrátila se k Bradovi. „Vůbec jsem si na to nevzpomněla."

„V jakém obchodě?"

„V tom u dálnice za Morgantownem. Byli tam na mě moc hodní. Nastoupila jsem v šestém měsíci jen jako záskok. A začala jsem tam rodit u pokladny číslo čtyři. Myslím, že to něco znamená. Začala jsem rodit, když jsem pracovala pro tebe."

Zadíval se na mapku, kterou dostal. Chvilí studoval jména a data. „V březnu toho roku jsem v tom obchodě byl na kontrole." Klepl na papír. „Pamatuju si to, protože na mítink dorazil jeden člověk pozdě a omlouval se, že prý jejich pokladní rodí a chtěl mít jistotu, že se dostane bezpečně do porodnice."

Zoe pocítila mrazení, které se spíš než strachu podobalo vzrušení. „Tys tam byl?"

„Nejen to. Když jsem dorazil ještě druhý den, ukázalo se, že jsem vyhrál sázku na kluka, jeho váhu a délku porodu. Tipoval jsem tři a půl kila a dvanáct hodin."

Zoe traslavě vydechla. „To je docela přesné."

„Asi dost, protože jsem vydělal skoro dvě stě dolarů."

„Mně z toho jde mráz po zádech," ozvala se Dana. „Ale kam nás to dovede?"

„Asi tam, kam to dovedlo nás dva se Zoe." Brad se zadíval na mapku. „Už ses do morgantownského obchodu nevrátila."

„Ne. Vzala jsem si pár hodin navíc v salonu, kde jsem předtím pracovala, protože mi dovolili brát dítě s sebou. I když to v HomeMakers bylo fajn, miminko bych na kase u sebe mít nemohla.“

On tam byl, opakovala si Zoe v duchu. Jejich cesty se propojily v tak důležitou chvíli jejího života. „Nechtěla jsem utrácet za chůvu,“ pokračovala. „A taky jsem ho ještě nedokázala pustit z dohledu.“

Brad zkoumal její tvář a snažil si ji představit. Pokoušel se je vidět oba, jací byli tenkrát skoro před deseti lety. „Kdybych tu kontrolu provozovny urychlil, mohl jsem se s tebou setkat, možná s tebou i mluvit. Jenže jsem nejdřív vyřizoval papíry a schůzky s manažery. Jen taková malá změna by ovlivnila dlouhou dobu potom.“

„Nebylo vám souzeno se tehdy sejít,“ zavrtěla hlavou Malory. „Já vím, že to zní až moc osudově, ale i s osudem se musí počítat. I s naším rozhodováním. Neměli jste se setkat, dokud oba nebudete žít tady. Cesty, křižovatky, spojnice. Zoe je má tady na té mapě všechny.“

Malory se naklonila k Bradovi, aby dohlédla do jeho mapy. „Mohl bys tam zakreslit svoje cesty, Bradě. Z Valley do Columbie, zpátky do Valley, do New Yorku, do Morgantownu a tak podobně. Určitě najdeš jiné křižovatky a spojnice. Ale různé cesty vás oba dovedly sem. To není jen takový zeměpis.“

„Ne.“ Brad klepl prstem na jména u Zoeina rodného města. „James Marshall. To je Simonův otec?“

„Jen biologický, ano. Proč?“

„Znám ho. Naše rodiny spolu obchodovaly. Koupili jsme od jeho otce nějaké pozemky, ale jednání vedl on sám. Byl to hezký kus půdy poblíž Wheelingu. Uzavřel jsem ten obchod, než jsem se odstěhoval z New Yorku. Díky němu jsem se mohl vrátit a převzít správu obchodní sítě v kraji.“

„Tys potkal Jamese,“ zašeptala Zoe.

„Potkal a strávil s ním dost dlouhou dobu, abych poznal, že si nezaslouží tebe ani Simona. Musím si dát další pivo.“

Zoe tam chvíli nehybně stála. „Zajdu pro to chilli. Vydržte pár minut.“

Spěchala za ním do kuchyně. „Bradley.“

Nezastavil se. Prudce otevřel lednici a vytáhl pivo. „Protos byla tak našťavaná, když jsem tě vyzvedl?“ chtěl vědět. „Nakreslila sis mapku, začala přemýšlet a všimla si, jak těsně jsme spojení?“

„Ano, částečně.“ Spojila ruce konečky prstů a zase je odtáhla. „Je to jako další cihla, Bradley, ale ještě mi nedošlo, jestli cihla v chodníku na dobré cestě, nebo cihla ve zdi, která mě obklíčí.“

Rozčileně se na ni zadíval. „Kdo se tě snaží obklíčit? Kruci, co mi to chceš namluvit?“

„To ne ty. Tady jde o mě. O to, co si myslím, co cítím a co dělám. Sakra, nemůžu za to, že se zlobíš, když se neumím rozhodnout, jestli je to cesta, nebo zeď.“

„Cesta, nebo zeď,“ opakoval po ní a zhluboka se napil. „Bože, už mi to dochází. Škoda.“

„Cítím se někým řízená, a proto se vztekám. To není tvoje chyba, jenže nejspíš ani moje ne. Asi nemám ráda, když můj život nezáleží jenom na mně samotné.“

„Zachoval se jako parchant, když tě opustil.“

Povzdechla si. „Neopustil, spíš u mě pevně nestál. Ale s tím jsem se dávno smířila.“ Zašla ke sporáku a nadzvedla poklici. „Ale stalo se ještě něco jiného. Dodělám to jídlo a povím vám o tom u večere.“

„Zoe.“ Položil jí ruku na rameno a druhou otevřel skříňku s talíři. „Ještě k těm cihlám. Zeď můžeš vždycky zbořit a postavit z ní hezký chodník.“

Večeřeli v kuchyni, sesazení u jednoho stolu, protože jídelna ještě zdaleka neodpovídala Maloryinu standardu. Nad chilli, opečeným chlebem a pivem jim Zoe vyprávěla, co zahlédla v zrcadle v koupelně a v poklopu nad sporákem.

„Nejdřív jsem myslela, že si to představuju. A bylo to příliš divné, aby to byla skutečnost, a taky to trvalo jen pár sekund. Ale dneska... jsem ji opravdu viděla," řekla Zoe rozhodně, „viděla jsem ji tam, kde bych měla být já."

„Jestli Kane něco zkouší, tak mu to nežeru," ozvala se Dana.

„To nebyl Kane." Zoe se zamračila do talíře. „Neumím vysvětlit, proč si tím jsem tak jistá. Prostě to na něj nevypadalo. Je to jiný pocit, když to dělá on."

Zvedla hlavu a hledala pochopení u Dany i Malory. „Možná ne hned, když se to děje, ale určitě potom. Později to člověk pochopí. Tohle nebyl on. Hrálo to," pokračovala. „V obou případech to hrálo."

„Rowena a Pitte třeba něco zkoušejí." Flynn nabral další lžici chilli. „Říkali, že Kane porušil u Dany s Jordánem pravidla, tak to nějak vyrovnávají."

„To si můžou odskákat," dodal Jordán.

„Ano a třeba se rozhodli něco udělat, když už to je za jedny peníze."

„To se mi nezdá," vrtěl hlavou Brad. „Kdyby chtěli pomáhat už takhle zkraje, proč by nezkusili něco užitečného a pořádného? Proč by se chovali tak záhadně?"

„Myslím, že ani oni v tom nejsou." Zoe míchala jídlo na talíři. „Myslím, že je to ona."

„Kyna?" Malory se užasle zaklonila. „Jak to? Vždyť jsou bezmocné."

„Možná. Nevíme přesně, jak to funguje, třeba jsou. Jejich rodiče ale ne. Přemýšlela jsem, jak bych se chovala, kdyby někdo někam uvěznil Simona. Asi bych zešílela. A snažila bych se ho dostat ven za každou cenu."

„Trvá to už tři tisíce let," podotkl Flynn. „Proč tak dlouho čekali?"

„No jo." Zoe si odlomila kousek chleba. „Ale pro ně čas znamená něco jiného, ne? Neříkala to Rowena? A možná ani nešlo nic dělat do doby, než Kane prolil lidskou krev a něco změnil."

„Pokračuj," vybídl ji Jordán, „cos chtěla říct?"

„No, pokud Kane změnil povahu kletby tím, že ignoroval pravidla, a kletba se narušila, jako když se trochu poodhrne závěs, nebudou se rodiče snažit poslat tou mezerou aspoň trochu světla? Chtěli, abych ji viděla. Nejen na obraze, ale jako živou."

„A aby ses uviděla v ní," dodal Brad. „Podívala ses do zrcadla a spatřila ses na jejím místě."

„Ano." Zoe si úlevně vydechla. „Ano, tak mi to připadá. Chtěli, aby mi něco naznačila. Ona nemůže říct něco jako: ‚Zoe, klíč je pod květináčem na verandě. Ale snad se mi pokoušela ukázat, co mám dělat nebo kam jít.'"

„A co měla na sobě?"

„Ježíši, Hawku," Dana do něho dloubla loktem.

„Ne, vážně, jde o podrobnosti. Byla oblečená jako na těch obrazech?"

„Ach tak." Zoe našpulila rty. „Ne. Měla krátké tmavozelené šaty." Zavřela oči, aby si výjev připomněla. „A vysoké boty. Hnědé, až ke kolenům. Na krku přívěsek, takový, co podle legendy dal otec každé z nich, a na hlavě čelenku se zeleným kamenem ve tvaru diamantu. A u boku meč. Jé!"

Otevřela doširoka oči. „Ona měla taky..." Netrpělivě si mávala rukou za zády. „Jak se to...? Toulec. Na šípy. Visel jí přes rameno."

„Vypadá to, že se naše dáma vypravila na lov," uzavřel Jordan.

„Do lesa," pokračovala Zoe. „Odcházela lesní cestou. Lov je vlastně taky hledání."

„Možná že se to s tím lesem myslí víc doslova, než jsme předpokládali," napadlo Danu při jídle. „Zkusím o lesech něco vyhledat. Knihy i obrazy. Přečtu si o lesích v okolí Valley. Možná něco vyplove."

„Kdybys mi tu scénu blíž popsala, zkusila bych ji nakreslit," navrhla Malory. „Třeba nám pomůže, když ji uvidíme tak, jak jsi ji viděla ty."

„Dobře," přikývla Zoe. „Cítím, že děláme správnou věc. Zatím mi jen utíkal čas. Ona měla tak výrazný a smutný pohled," dodala tišeji. „Nevím, jak bych mohla dál žít, kdybych jí nedokázala pomoci."

Ponořená v myšlenkách se nechala vézt Bradem domů a dívala se na rostoucí měsíc. Měla dojem, že se jí zvětšuje přímo před očima a odměřuje její lhůtu.

„Nikdy předtím jsem si fází měsíce nevšímal. Člověk se podívá vzhůru a vidí srpek nebo půlměsíc a nepřemýšlí, jestli zrovna couvá nebo dorůstá. Odted' už to vždycky budu vědět přesně a ani se nebudu muset dívat na oblohu. Mám pouhé tři týdny."

„A taky plánek a mapku a představy. Skládanku nedáš dohromady bez jednotlivých dílků. Zatím úspěšně sbíráš ty dílky."

„Na to spoléhám. Určitě pomohlo, že jsme spolu všechno probrali. Pořád se mi to honí hlavou. Jenže nic se tam neudrží dost dlouho, abych to mohla uchopit. Neumím nacházet odpovědi ve slovech jako Dana, ani je namalovat do podoby obrazu jako Mal. Já musím, nevím, jak to říct, na všechno sáhnout a zpracovat to. Ale zatím jsem se nemohla rukama ničeho chytit, a to je frustrující."

„Někdy je třeba se od těch dílků trochu vzdálit, obejít je a podívat se na ně z různých úhlů."

Zastavil na její příjezdové cestě. „Dneska tady zůstanu přes noc."

„Cože?"

„Nemůžeš tu být sama, když je Simon pryč." Vystoupil a vytáhl z auta prázdný hrnec.

„Přespím na gauči."

„Mám u sebe Moea," bránila se, zatímco se pes hnul ke dveřím.

„Když jsem si ho naposled prohlížel, neuměl ani řídit auto, ani mačkat tlačítka telefonu. Třeba budeš potřebovat někoho na obojí." Zastavil se u dveří a čekal, až odemkne. „Nenechám tě samotnou. Budu spát na gauči."

„Není třeba..."

„Nehádej se."

Zacinkala klíči a ostře na něho pohlédla. „Třeba se ráda hádám."

„Nemá to sice smysl, ale jestli chceš, můžu se hádat uvnitř. Je tma, docela zima a Moe se začíná až moc zajímat, co zbylo v tom hrnci."

Otevřela a zamířila rovnou do kuchyně. „Někam to postav. Pak to uklidím." Vytáhla misku s víčkem na uchovávání zbytků, shodila sako z ramen a pověsila ho přes židli. „Asi ti uniklo, že jsem nechala Simona spát u kamaráda, abych měla trochu klidu."

„Neuniklo. Nebudu tě obtěžovat." Sundal si plát' a zvedl její sako. „Půjdu to pověsit."

Neřekla na to nic a začala vyškrabávat zbytky chilli z hrnce.

Myslel to dobře a mít v domě schopného, silného chlapa taky neškodilo. Jenže ona nebyla na silné a schopné muže zvyklá. Zvlášť ne na takové, kteří neustále nařizovali, co se bude dělat.

To byla část problému, uvědomila si a zavřela misku. Řídila svou loď sama už tak dlouho, že nemohla nikoho pustit ke kormidlu, aniž by se celá naježila.

Jestli to byla její slabá stránka, tak co? I ona měla právo na nějaké ty nedostatky.

Část problému, pomyslela si znova a začala mýt hrnec od chilli. Ta druhá, větší, spočívala v tom, že měla v domě atraktivního chlapa, ale chyběl tu devítiletý pozorovatel.

Jenže to je ve skutečnosti pitomost, a ne problém, řekla si, když hrnec odložila.

Vydala se do obývacího pokoje. Brad seděl v křesle a listoval jejími časopisy. Moe, který se vzdal nadějí na zbytek chilli, mu ležel rozvalený u nohou.

„Jestli chceš něco na čtení, pak mám lepší věci než časopisy o účesech."

„To je v pohodě. Jsou tu skvělé modelky. Můžu ti položit pár otázek? Ta první se týká použitelné deky a polštáře."

„Něco takového se tu najde."

„Fajn. A druhá, která mě napadla při pohledu na tuhle zrzku s kroužkem v obočí, je... Jak bych to řekl?" „Chceš si nechat propíchnout obočí?"

„Ne. To ne. Ale pamatuju si, jak jsi jednou měla džíny s nízkým pasem a takové kratší tričko, takže jsem si musel všimnout, že máš v pupíku stříbrnou cihličku.“

Naklonila hlavu ke straně. „To je pravda.“

„Zajímalo by mě, jestli ji nosíš pořád.“

Snažila se tvářit vážně. „Někdy ji vyměním za takový přívěsek.“

„Hm hm.“ Nemohl si pomoci, zadíval se jí na břicho a představil si to. „Zajímavé.“

„Než jsem přišla do Valley, pracovala jsem v tetovacím a piercingovém salonu. Měla jsem to jako druhé zaměstnání, abych mohla složit první splátku na dům. Pro zaměstnance byl piercing zdarma a taky se snáz jednalo se zákazníky, když tím člověk sám prošel, a jediné části těla,“ dodala rychle, protože mu četla myšlenky, „které jsem byla ochotná nechat si propíchnout, byly pupík a uši. Nechceš něco k pití? Nebo k jídlu?“

„Ne, je mi fajn.“ Pokud nepočítal sliny, které se mu sbíhaly v ústech. „Tetování? Taky nějaké máš?“ Přátelsky se na něho usmála. „Ano, ale jen maličké.“ Věděla, že uvažuje jaké a kde. Nechala ho tedy uvažovat. „Nemusíš spát na gauči, Bradley.“ Sledovala, jak přimhouřil oči a zadíval se na ni pozorněji. I na ty tři metry cítila, jak ztuhl. „Není to nutné, když jsme tu sami.“ Znovu se odmlčela. „Můžeš si lehnout do Simonovy postele.“

„Simonová postel.“ Opakoval to, jako by mluvil cizím jazykem. „Jo. Jasně. Prima.“ „Tak jdeme nahoru a já ti ukážu, kde to je.“ „Jistě.“ Odložil časopis, odstrčil Moea a vstal. „Ve skříňce v koupelně je dost čistých ručníků,“ začala švitořit cestou do schodů. „A taky jeden nový kartáček, který můžeš použít.“

Držel ruce u těla a snažil se nemučit se představou pupíkových kroužků a tetování. Nedařilo se. „Ráno o půl deváté mám schůzku vedení, takže brzy vypadnu.“

„Taky vstávám brzy. Nebude mi to vadit.“

Otevřela dveře Simonová pokoje. Stála tam velká postel s modrým přehozem. Na okně visela červená záclona. Police ladily s postelí a byly plné věcíček, co kluci sbírají. Akčních figurek, knížek, kamenů a modelů aut. Pod oknem stál červený stůl přesně na Šimonovu velikost s lampou ve tvaru Supermana, učebnicemi a spoustou zbytečností malého kluka.

Pokoj působil upraveně, ale nijak přísně. Korková nástěnka byla plná fotek a obrázků, vystříhaných z časopisů. Brad spatřil odkopnuté boty, několik baseballových čepic na sloupcích postele a taky aktovku na zemi, z níž se částečně sypal její obsah. V místnosti se vznášela jemná vůně klukovské divokosti.

„Bezvadný pokoj.“

„Pravidelně se pereme kvůli úklidu. Poslední kolo jsem vyhrála, takže je tu celkem pořádek.“

Opřela se o kliku. „Nevadí, že budeš spát tady?“ „Ne, je to prima.“

„Oceňuju chování džentlmena, který nechce využít situace a nezkouší to na mě.“

„Zůstávám, abys nebyla sama, ne, abych něco využíval.“

„Hmm hmm. To jsem chtěla slyšet, a když už to vím, něco ti povím. Já nejsem džentlmen.“ Přistoupila k němu a tvrdě se k němu přitiskla celým tělem. „Takže využiju situaci a zkusím tě svést.“ Popadla ho oběma rukama za zadek a pevně stiskla. „Co ty na to?“

Jeho tělo spolu s pulzem se rozbouřilo. „Rozpláču se vděkem?“

Zoe ho se smíchem kousla do spodního rtu. „Tak až později. Teď se mě dotýkej,“ požádala ho a pustošila jeho rty. „Všude.“

Zaťal jí prsty vzadu do svetru, aby se přidržel, než vyletí z kůže. Zaplavila ho její horká, zralá vůně. Přitom cítil tlak a pohyby jejího pevného, smyslného těla.

Pak mu ruce zajely pod svetr, kde ucítil hladká záda, propadlinu pasu, jemnou křivku boku. Ještě, říkal jeho šilející mozek, ještě.

Prohnula se a zamručela, když se hladovými ústy pásal na jejím hrdle.

V břicho mu trochu cuklo, protože začala škubat za přezku opasku.

„Už je to moc dávno.“ Měla zastřený hlas a nenechavé prsty. „Nesmíš se zlobit, že tak spěchám.“

„Žádný problém.“ Prudce ji otočil a opřel zády o stěnu. „To opravdu není problém.“ Stáhl jí svetr přes hlavu, odhodil ho, a než dopadl na podlahu, chňapl ji za řadra. Ztěžka dýchala, líbala ho na rty a snažila se nahmatat knoflíčky jeho košile. Bože, tak strašně toužila cítit jeho kůži, cítit ho v sobě. Její tělo jako by znova ožilo, krev v ní horce pulzovala a srdce bušilo v divokém rytmu, na který téměř zapomněla. Zoufale mu stlačila ruku dolů, mezi svá stehna. Zvrátila hlavu, nastavila mu dlouhou linii krku, začala rychle pohybovat boky proti ruce na džínovně a na horkosti pod ní. Bylo to jako sahat na obnažené nervy. Nervy se skleněnými střepinami. Drásaly i jeho, chtěly ho roztrhnout. A její vůně, exotická s připomínkou půlnoci, stínu a tajemství, mu zatemňovala mysl jako droga. Dokud všechno, co nahmatal, ochutnával a znal, nebyla Zoe. Touha po ní se podobala blesku, co ho zasáhl přímo do srdce. Škubl za knoflík jejích kalhot a stahoval je dolů. Ještě se z nich ani nestačila vyprostit, když ponořil prsty do horkého klína. Sledoval výraz šoku a rozkoše na její tváři, když mu vzápětí vyvrcholila pod rukou. „Nepřestávej.“ Její ústa horečně šeptala do jeho úst. Nehty ho škrábala do zad a pak mu jeho zaryla do boků. Vezla se na divoké vlně touhy, která jí projela tělem i myslí, a bažila po další. Žhnula v ní, poháněla ji, až měla dojem, že zešílí pouhou silou své nenasytnosti. Třela se o něho stále naléhavěji, vykřikla, když do ní hluboko pronikl, ale ještě to nestačilo. Její boky připomínaly píst v pohybu, sténala do zvuků otírané kůže a nárazů těla do zdi. Nechal se unášet spolu s ní v závodu o cílové uvolnění, kdy se mu zrak zamlžil a krev vzbouřila. Vezl je oba, rozechvělé, do finále. Srdce jí stále prudce tepalo, když nechala hlavu spadnout na jeho rameno. Lapala po dechu, nabrala doušek vzduchu a s námahou ho vtahovala do polic. Matně si uvědomovala, že stojí nahý, zpocená, přitisknutá ke stěně u dveří synova pokoje. Měla by se zděsit. Ale nestalo se. Cítila nadšení. „Jsi v pořádku?“ Měl nejistý hlas. Políbil ji do vlasů. „Myslím, že víc než v pořádku. Je mi fantasticky.“ „Byla jsi fantastická.“ Právě si ji vzal u stěny. Anebo ona jeho? „Ještě mi to nemyslí,“ přiznal se a opřel se rukou nad její hlavou, aby se udržel na nohou. „Dneska sis vybrala kroužek.“ Pohladil ji po těle a pak prstem cinkl o ozdůbku v jejím pupíku. „Je to děsně sexy. K neuvěření.“ Odtáhl se a díval se, jak se rozesmála. „Šli jsme na to tak rychle, že jsem si vůbec nevšiml toho tetování.“ Oslněná a šťastná ho pohladila po vlasech. „Ty jsi zvláštní kluk, Bradley Charlesi Vane IV. Takhle vyjevený z piercingu a tetování.“ „Na nikom jiném mě to takhle nepřitahovalo. Kde ho máš?“ „Ukážu ti ho. Ale nejdřív ti chci říct, že jsem s tebou dneska ještě neskončila.“ Naklonila se a jazykem nakreslila dlouhou vlhkou linku na jeho hrdle. „Možná by sis na další kolo radši lehl, ne?“ „Já snad pořád stojím?“ Zasmála se znovu, pomalu se otočila, ukázala přes rameno na levou lopatku a vydala se chodbou ke dveřím do ložnice. „Počkej.“ Chytil ji za paži a přistoupil k ní zezadu, aby si obrázek mohl prohlédnout. „To je víla.“ „Přesně tak. Někdy hodná,“ Zoe se ohlédla a na rtech vykouzila smyslný úsměv, „někdy proradná. Pojď se mnou a můžeš zjistit, jaká je dneska.“

Zoe přivítala nový den plná energie a se spoustou nových nápadů. Zatímco se vařila káva, zpívala si a připravovala míchaná vejce.

Měla ve sprše chlapa, pomyslela si se širokým úsměvem. Úžasného mužského, který ji zaměstnával skoro celou noc. Nemohla si vzpomenout, kdy se naposled cítila tak... fit po čtyřech hodinách spánku. Tělo i mysl měla zvláště uvolněné. A k tomu pocit, že zvládne cokoli, co se namane, hravě a jednou rukou.

Lidé, co tvrdili, že sex není důležitý, napadlo ji, zřejmě žádný neměli.

Přenesla vejce na talířky, přidala k nim plátky toustů, a to už slyšela, že Brad vchází do kuchyně. „Právě včas," obrátila se k němu a nabídla mu talířek s jídlem.

„Nemuselas mi vařit snídani."

„Nechceš ji snad?" Vzala si vidličku a nabrala první sousto.

„To jsem neřekl." Sebral jí talířek i vidličku. „Ty si nedáš?"

„Dám." O krok se přiblížila a pootevřela pusou.

Rád přistoupil na hru a krmil ji vajíčky přímo u sporáku.

„Běž si sednout," řekla po chvíli a nalévala mu kávu. „Sněz si to, než to vystydne. Říkals, že máš brzy ráno schůzku."

„Možná bych ji měl zrušit." Políbil ji zezadu na krk. „Dáme si snídani v posteli."

„V tomhle domě se smí snídat v posteli, jen když je člověk nemocný." Odtáhla se a položila mu dlaň na čelo. „Ne, to nejsi. Takže jez, zajď se převléknout a běž do práce."

„Ty jsi ale přísná. Ale děláš moc dobrá vajíčka. Co máš na dnešek v plánu ty?"

„Různé věci." Vzala si toust, posadila se naproti a začala ho mazat máslem. „Až budeš mít chvíli volna, stav se v Požiticích. Začínáme zařizovat a doladovat detaily. Celé to tam září."

„To je poprvé, cos mě tam sama pozvala."

„Taky jsem se s tebou poprvé vyspala."

„Doufám, že se to bude opakovat."

„Možná."

„Nemám zájem zkoušet to s někým jiným. Ani v posteli, ani ráno nad vajíčky."

„Já taky nespím s každým," odpověděla až příliš vážně.

„To jsem přece nechtěl říct." Donutil se k trpělivosti a vzal ji za ruku. „Měl jsem na mysli, že jsi jediná žena, o kterou mám zájem. Chápeš?"

„A já jsem, jak jsi to říkal?, pichlavá a přecitlivělá."

„Jo, ale i tak děláš skvělá vajíčka."

„Promiň. Tohle pro mě totiž nebylo... chtěla jsem říct na prvním místě, ale vlastně to nebylo vůbec, tečka. Jsem prostě taková."

„A co to zkusit jinak. Třeba ‚Bradley' - mimochodem jediné maminka mi vždycky říkala Bradley a líbí se mi to. Takže ‚Bradley, taky nemám zájem o nikoho dalšího.'"

Na tváři jí rozkvetl úsměv. „Bradley, taky nemám zájem o někoho jiného."

„To mi stačí."

I jí to udělalo dobře a trochu ji to děsilo. „Jednou jsi řekl, že se tě mám zeptat, proč ses vrátil do Valley. Takže se ptám teď."

„Fajn." Zvedl sklenici s jahodovou marmeládou, kterou přinesla, a začal si jí potírat toust.

„HomeMakers je víc než byznys. Je to tradice. Rodina. Když je někdo Vane," pokrčil rameny, „patří i k HomeMakers." „A právě to jsi chtěl?"

„Ano, naštěstí pro mě. Musel jsem se hodně naučit a pochopit. Odejít z Valley, abych pořádně porozuměl organizaci firmy, viděl ji jako celek, nejen začátek."

Pátřavě na něho pohlédla. Měl běžné oblečení a košili trochu pomačkanou od jejích rukou a povalování na podlaze. Přesto z něho vyzařovaly síla a sebevědomí. Vrozené vlastnosti, uvědomila si.

„Jsi na to pyšný. Na svou rodinu a ty začátky."

„Jsem a moc. Firma se rozrostla a pořád roste. Podařilo se nám hodně dobrých věcí a zase nejen byznys. Programy, projekty, všechno, co děda a otec na těch základech vystavěli. Chtěl jsem se vrátit sem, znovu začít a vytvořit něco sám za sebe. Být nějak platný právě ve Valley.“

Odložil kávu. „A teď bych se měl pustit do práce. Jdeš taky ven?“

„Za chvíli. Mám nějaké zařizování.“ Vzala mu talíř, než to stihl sám, a odnesla ho do dřezu. Pak se obrátila. „Ty tady hodně dokážeš, Bradley, jsi takový typ člověka. Je dobře pro Valley, že ses vrátil.“

Na chvíli ztratil řeč. „To je to nejhezčí, cos mi mohla říct. Díky.“

„Není zač. A teď běž do práce,“ dodala a políbila ho. „Buď něco platný.“

Běžné vyprávění, napadlo ho, na které by si snadno zvykl. „Díky za snídani. Brzo se uvidíme.“

Teprve když odešel, si Zoe dlouze vydechla. „Páni, tohle by se mohlo opakovat.“

Pohled na kuchyňské hodiny ji přiměl rychle poklidit. Bylo na čase vydat se za těmi pochůzkami.

Anebo spíš na cestu, kterou chtěla podniknout nejdřív.

Vyzbrojená mapkou a poznámkami nasedla do auta a rozjela se za svou minulostí.

Třeba je to součást hledání, uvažovala, poznat a pochopit minulost, než vybuduje budoucnost. Nebo něco, co musí udělat, aby našla klíč.

V každém případě vyrazila tam, kde kdysi býval její domov.

Po stejné cestě už jela víckrát, připomněla si, ale vždycky s jistým váháním a pocitem viny. Tentokrát doufala, že také něco objeví.

Kopce už téměř ztratily barvu, kromě šedi obnažených stromů a smutné hnědi spadaneho listí. Větve ostře čněly k teskné listopadové obloze.

Zoe se vydala po úzké silnici a sledovala její zákruty mezi pustými poli. Míjela drobné domky na malých travnatých parcelách.

S každým kilometrem se vracela zpět.

Kolikrát po téhle silnici šla pěšky? Vždycky ráno, když jí ujel školní autobus, protože nestihla udělat všechno včas. Pak utíkala zkratkou přes pole a pořád si pamatovala, jak zeleněji voněla v časném létě.

Občas se stejnou cestou plížila za Jamesem, běžela s bušícím srdcem vlahým jarním vzduchem k místu, kde na ni čekával v autě.

Světlušky tančily tmou, vysoká tráva ji lechtala na bosých nohou. Tehdy věřila, že je všechno možné, pokud člověk opravdu hodně chce.

Teď už věděla, že možné je pouze to, k čemu se člověk dopravuje. Ale i tak vám to znovu může proklouznout mezi prsty.

Zastavila na kraji silnice nedaleko od místa, kam tehdy chodívala na rande. Podlešla ostnatý drát a přes neobdělané pole se vydala k lesu.

Ty lesy jako dítě považovala za své. Tak tiché, plné tajemství a kouzel. I později, když dospívala, se tu mohla procházet, přemýšlet a plánovat.

A právě tady, aspoň si to myslela, na červené dece roztažené na borovém jehličí a šustícím listí počala dítě, které změnilo běh jejího života.

Stále tu byly proslapané pěšinky, všimla si. Takže si tu pořád hrály děti nebo se tu procházely ženy a muži vyráželi na lov. Tohle se vlastně nezměnilo. Možná o to jde. Les se nemění, aspoň ne tak rychle jako ti, kteří jím procházejí.

Zoe chvíli tiše stála a v tichu vdechovala vlhké a hnilobné listopadové pachy. Snažila se nepřemýšlet a nechat instinkty, aby zvolily směr chůze.

Ztráta a zoufalství, radost a světlo. Tady to všechno poznala. Krev při ztrátě nevinnosti? Strach z následků a naděje, že láska postačí?

Usedla na spadlý kmen a pokoušela se představit si cesty, které ji odsud vedly dál životem, a pak klíč, co na jedné z nich čeká.

Zaslechla ťukání datla a povzdech větru v holých větvích.

Vtom spatřila bílého jelena, jak tiše stojí a sleduje ji safírovýma očima.

„Bože můj.“ Seděla na místě a bála se pohnout. Bála se i dýchat.

Bílého jelena zahlédly i Dana s Malory, vzpomněla si, a Jordan ho nazval tradičním symbolem každé pouti a hledání. Jenže oni ho viděli na Válečnickově vrchu, a ne v úzkém pásu lesů Západní Virginie.

„To znamená, že jsem se nemýlila. Měla jsem přijet právě sem. Ale co mám podle tebe udělat? Chci pomoci. Snažím se o to.“

Jelen se otočil a pomalu odcházel po jedné zarostlé pěšině. Zoe s rozechvělými koleny vstala a vydala se za ním.

Nesnila kdysi právě o tomhle? napadlo ji. Ne že půjde za bílým jelenem, ale že zažije kouzlo, zázrak a udělá něco důležitého.

Snila, přiznala si, že se dostane z tohoto místa, pryč od otravné práce a zoufalství, že uvidí svět, který čeká za lesem.

Vzhlížela proto k Jamesovi? Milovala ho, anebo v něm jen viděla možnost jak uniknout?

Zastavila se a šokované si přitiskla dlaň na srdce. „Já nevím,“ zašeptala, „já opravdu nevím.“

Jelen se po ní ohlédl, pak se odrazil, přeskočil skalnaté koryto malé říčky a utekl.

Zoe doufala, že správně pochopila, a vydala se vlevo. Vyšla z lesa na šterkové prostranství zaplněné obytnými přívěsy.

Stejně jako v lese i tady se málo změnilo. Jiné tváře, možná pár nových přívěsů, ale pořád tu v řadě stály příbytky, které nemohou zakotvit natrvalo.

Slyšela rádia a televize, viděla jejich mihotavou záři za okny, někde plakalo dítě, krátce, naléhavě, dál zas startovalo auto, odjíždějící z parkoviště.

Přívěs její matky byl matně světle zelený s bílou plechovou střechou nad vchodovými dveřmi. Auto zaparkované vedle něj mělo nabouraný nárazník.

Matka ještě nesundala síťové dveře ze vchodu, všimla si Zoe. Budou kvílivě vrzat při otevírání a pak se s plácnutím zaklapnou. Vystoupila po obrácených konzervách, které matka používala jako schody, a zaklepala.

„Jen dál. Už to chystám.“

Síť zaskřípala, ale pevné dveře byly mírně zaseknuté a Zoe do nich musela strčit. Pak teprve vstoupila.

Matka byla v kuchyni, kde si vydělávala na živobytí. Krátký pult vedle sporáku zaplnily lahvičky, misky, plastová krabice s natáčkami na trvalou a štos ručníků, v rozích otřepaných od věčného praní.

V konvici se vařila káva a v popelníku ze zeleného skla hořela cigareta.

Matka se zdála až příliš hubená, napadlo Zoe, jako by ji život okrájel jen na to nejnужnější. Měla na sobě upnuté džíny a těsný černý top, který jen podtrhoval její kostnatost. Vlasy si ostříhala na krátko a obarvila sytě rudou barvou.

Obnošené, pohodlné trepky zaklapaly na podlaze, když nalévala kávu zády ke dveřím.

Chystala se dělat trvalou, a to znamenalo hezky dlouhé stání.

V televizi na druhé straně obývací části běžela jakási dopolední talk show, která se nejspíš vyžívala v něčem žalu a vzteku.

„Jdeš brzy, anebo mám zpoždění,“ řekla Crystal. „Ještě jsem si nestihla dát druhý kafe.“ „Mami.“

Crystal se s hrnkem v ruce otočila.

Už byla nalíčená, všimla si Zoe. Rudé rty, řasy ztěžklé maskarou. I přesto působila její plet' unaveně a staře.

„A kruci, koukejme, co vítr přivál." Crystal zvedla hrnek a napila se. Očima přitom zabloudila kamsi za Zoe. „Kluka jsi nepřivedla?"

„Ne. Simon je ve škole."

„Něco s ním je?"

„Ne, vede se mu dobře."

„Tak s tebou?"

„Ne, mami." Přistoupila blíž a políbila matku na tvář. „Měla jsem tady něco na práci, tak jsem se stavila. Někdo ti má přijít?"

„Asi za dvacet minut."

„Můžu taky dostat kafe?"

„Nalej si." Crystal se poškrábala na tváři a sledovala dceru, jak se natahuje pro čistý hrnek.

„Žes měla práci zrovna tady? Myslela jsem, že otvíráš ten velký módní podnik tam v Pensylvánii."

„To ano, i když nevím, jestli se dá nazvat velký a módní." Snažila se mluvit klidně a přehlížet matčinu podezřívavost a kritiku. „Možná bys za námi mohla zajet a podívat se. Měly bychom otevřít za pár týdnů."

Crystal neodpověděla a Zoe to ani nečekala. Jen se chopila cigarety a dlouze z ní potáhla.

„Jak se tu všichni mají?"

„Jde to." Crystal škubla ramenem. „Junior pořád pracuje u té telefonní firmy a vede si dobře. Zbouchnul tu ženskou, co s ní žije." Zoein hrnek kliknul o talířek. „Junior bude táta?"

„Vypadá to tak. Prej se budou brát. Myslím, že mu ze života udělá peklo."

„Donna je fajn, mami. Už jsou spolu víc než rok. Tak oni budou mít miminko," řekla něžně a usmála se při představě, že se její mladší bráška stane otcem. „Junior to s dětmi vždycky uměl. Je na ně hodný."

„Jako by dítě znamenalo nějakou výhru. Aspoň Joleen se zatím nechystá rodit jedno za druhým."

Zoe se nehodlala vzdát úsměvu., Jak jí to s Dannym klapě?"

„Oba mají práci a střechu nad hlavou, takže si nemaj na co stěžovat."

„To je dobře. A Mazie?"

„Teď, co má to bydlení dole v Cascade, o sobě nedává moc vědět. Je moc namyšlená, protože se zapsala do obchodní školy a pracuje v kanceláři."

Proč jsi tak zahořkla? divila se v duchu Zoe. Co tě tak zatvrdilo? „Měla bys být pyšná, že se všem čtyřem dětem dobře daří, mami. Vždyť jsi nás k tomu dovedla."

„Nevypadá to, že by mi někdo chodil děkovat, že jsem pětadvacet let dřela, abych vás nakrmila a oblíkla."

„Já jsem přišla poděkovat."

Crystal si odfrkla. „Co vlastně chceš?"

„Nechci nic. Mami..."

„Vystřelilas odsud, jak nejrychlejc to šlo. Pro královnu Zoe tady nic nebylo dost dobrý. Nechala ses obtěžkat od toho Marshallovic náfukey a myslelas, že ti zajistí lepší život. A jak rychle tě setřepal, že jo? A tys stejně utekla, abys našla nějaký jinej zlatej poklad."

„Něco je pravda," odpověděla Zoe klidně, „a něco ne. Chtěla jsem pryč a mít lepší život. Za to se nestydím. Ale svoje dítě jsem nikdy nepovažovala za vstupenku do lepšího světa. Pilně jsem pracovala, mami. i tady i kvůli Simonovi a sobě. A něco jsem dokázala. Pořád se mi daří."

„Proto ale nejseš lepší člověk. Proto ještě nejseš něco zvláštního."

„Myslím, že jsem. Určitě lepší než lidi, kteří se o nic nesnaží a nestarají. Ale tys to uměla. Starala ses o rodinu, jak nejlépe to šlo, a proto jsi výjimečná. Už vím, jak je těžké vychovávat dítě," pokračovala, zatímco na ni Crystal tiše zírala. „Jak je to těžké a děsivé mít starosti a pracovat, aby člověk zaplatil účty a všechno běželo dál, i když ti nikdo nepomáhá."

Další auto nastartovalo s ránou výfuku. „Mám jen Simona a často přišly chvíle, kdy jsem nevěděla, co si počít, co budu dělat další den, natož za týden. Tys to zvládla se čtyřmi dětmi. Je mi líto, jestli sis myslela, že si toho nevážím. Možná jsem si toho tenkrát ani dost vážít neuměla. Tak ti chci poděkovat teď.“

Crystal zamáčkla cigaretu a založila si ruce na prsou. „Ty jsi zase těhotná.“

„Ne.“ Zoe si se smíchem promnula tváře. „Ne, mami.“

„To se tady zčistajasna zjevíš, jen abys mi děkovala?“

„Nevím, jestli jsem si to přesně takhle představovala, ale ano, chci ti prostě poděkovat.“

„Tys byla vždycky divná. No, tak jsi to udělala a teď mi přijde zákaznice.“

Zoe si poraženecky vzdychla a postavila hrnek do dřezu. „Tak já zajedu o Vánocích.“

„Zoe,“ zavolala Crystal, když byla dcera na odchodu. Po krátkém zaváhání k ní přistoupila a neohrabaně ji objala. „Tys byla vždycky divná,“ opakovala a pak přešla k pultu a začala třdit natáčky.

Zoe vyšla ven s očima plnými slz. Dveře za ní zaklaply. „Ahoj, mami,“ zamumlala ještě a vydala se zpátky k lesu.

Netušila, jestli dokázala víc než se vrátit v čase, ale cítila, že je to správné - stejně jako to krátké, sebevědomé matčino objetí. Udělala krok ke zhojení jedné vnitřní rány a k nalezení klíče.

Musí přece pochopit sebe samu, nebo ne? Uvědomit si, proč si zvolila právě takovou cestu a kam ji zavedla, než zjistí, co musí udělat, aby našla klíč.

Dychtivě vyrazila po lesní pěšině. Zajede ještě do Morgantownu, podívá se na místo, kde bydlela, na salon a obchod, kde pracovala, na nemocnici, kde se narodil Simon. Možná i tam na ni čeká něco nevyřešeného a nedokončeného.

V tom městě žila skoro šest let, první roky života jejího syna. Ale neutvořila si k němu žádné silné vazby. Proč asi? Přátelila se s lidmi z práce, trávila čas se sousedy a několika dalšími matkami.

Měla vztah se dvěma muži, kteří se zdáli fajn, ale také to bylo jen přechodné.

To proto, uvědomila si, že to nebylo opravdu její místo. Ne cíl, ale jen přestupní stanice.

Tehdy to ještě nevěděla, ale směřovala do Valley. K Daně a Malory. Na Válečnickův vrch a ke klíči.

Mířila snad taky k Bradleymu? Měl být pro její život stejně důležitý jako ti ostatní?

Nebo je to zase jen taková křižovatka cest, která povede od jedné věci k druhé?

Jdi dál, nařídila si. Jdi dál a uvidíš.

Pohlédla na hodinky, aby zjistila, kolik času stráví na cestě, pak prohlídkou Morgantownu a kdy se stihne vrátit domů.

Měla by to zvládnout, než přijde Simon ze školy, ale pro všechny případy by mohla odněkud zavolat a taky dát Mal a Daně vědět, že dnes nebude pracovat.

Nahradí to začátkem příštího týdne a dnes v noci by mohla ušít přehozy na ty staré pohovky. Anebo se ještě staví v HomeMakers a vyzvedne objednané poličky.

Jestli je rychle smontuje a další zboží dorazí včas, mohla by...

Uspěchané myšlenky zmizely, když se zastavila a zatočila dokola.

Sešla z cesty, protože se až moc zamyslela, uvědomila si. Podrost tady byl hustší a plný trní, které jí mohlo při troše nepozornosti zničit kalhoty a sako.

Zvedla hlavu, aby odhadla směr podle slunce, ale nebe bylo zatažené několika temnými mraky.

Vrátí se, kudy přišla, rozhodla se. O nic nejde, vždyť les není větší než fotbalové hřiště a tvoří jakýsi klín mezi parkovištěm a polem.

Naštvaná sama na sebe strčila ruce do kapes a vydala se opačným směrem. Vzduch se rychle ochlazoval a náhle nesl spíše stopu sněhu než deště. Zoe zrychlila krok ve spěchu, ale i pro zahřátí.

Stromy vypadaly vyšší a těsnaly se k sobě, stíny byly na tak brzkou hodinu až příliš dlouhé. Neslyšela ani ťukání datla, ani šustot pozemních veverek. Les se zdál náhle ztichlý jako hrob. Znovu se zastavila, zmatená, že mohla zabloudit na místě, kde si tak často v dětství hrála. Něco se tu změnilo, jistě, ale to je normální. A neříkala si, když přišla, že zase tolik jiné to místo není?

Sevřel se jí žaludek, když uviděla temné stíny vržené na cestu.

Odkud se berou? Vždyť nesvítí slunce.

S prvními vločkami sněhu zaslechla kdesi v hloubce lesa hluboké hrdelně bručení.

Nejdříve ji napadl medvěd. V těchto kopcích se ještě vyskytoval. Jako dítě párkrát zahlédla jeho stopy a výkaly. Jednou za čas se nějaký v noci zatoulal na parkoviště a prohraboval odpadky, které nebyly správně zabalené.

Třebaže jí srdce tepalo v klíční jamce, přinutila se ke klidu. Medvěd se o ni nemohl zajímat. Neměla u sebe jídlo a nepředstavovala žádnou hrozbu.

Musí prostě dojít na parkoviště nebo k poli, kde nechala auto.

Chvilí se vracela po pěšině a ohlížela se směrem, kde slyšela bručení. Začala se brodit nízkou mlhou, která na okrajích modrala.

Otočila se na patě a rychle rázovala hustě padajícími vločkami sněhu. Sáhla do kapsy pro nožík.

Jako zbraň nestál za nic, ale přece jen se tak cítila lip.

Znovu zaslechla vrčení, blíž a z druhé strany. Dala se do běhu a volnou rukou tiskla držadlo kabely. Měla jistou váhu a dlouhá ucha. V případě nutnosti se s ní mohla ohánět.

Stiskla zuby, aby přestaly cvakat. Sníh už padal tak hustě, že téměř okamžitě mazal její stopy.

To, co ji pronásledovalo, s ní stále drželo krok a zahýbalo ve stejnou chvíli jako ona. Šlo to po jejím pachu, uvědomila si. I ona cítila ten jeho - silný a divoký.

Ostré větévky, silné jako zápěstí, vystřelovaly z mlhy u země a bránily jí v chůzi. Jejich trny se leskly jako žiletky.

„To není skutečné, není to pravda," vykřikla, ale trny jí drásaly šaty i kůži, třebaže s nimi bojovala.

Náhle ucítila svůj vlastní strach a krev.

Od země vylétla hadovitá liána, obtočila jí kotník a Zoe padla obličejem na zem.

Lapala po dechu, obrátila se na záda a vtom to spatřila.

Možná to byl medvěd, ale ne takový, co se tu mohl toulat po lese nebo hrabat v odpadcích.

Byl černý jako díra do pekel a oči mu rudě žhnuly. Když zařval, uviděla dlouhé tesáky ostré jako šavle. Zatímco se pokoušela odříznout liánu nožem, zvedl se na zadních a zakryl celý svět.

„Ty parchantě, parchantě jeden." Zoe uvolnila nohu, vyskočila a dala se na útěk.

Zabije ji. Roztrhá ji na kusy.

Nabrala dech k výkřiku, uskočila doleva a pak ho ze sebe vyrazila. Slyšela za sebou odpověď zvířete, která zněla jako smích.

To není skutečnost, uvažovala horečně, ale i tak jí hrozí smrtelné nebezpečí. Hrál si s ní, toužil nejdřív po jejím strachu a pak...

Ona tady neumře. Takhle ne, ne na útěku. Nezanechá tu po sobě sirotka jen pro uspokojení a zábavu jednoho pekelného boha.

V běhu se sehnula, popadla spadlou větev, otočila se, napřáhla ji jako kopí a také vycenila zuby. „Tak pojď, ty bastarde. Pojď." Zdržela dech a zaklonila se, když zvíře zaútočilo. Vtom se odněkud zjevil jelen, jedním vysokým skokem. Zaryl se paroží do medvědova boku a roztrhl ho. Zvuk páraného masa a zuřivé zavytí zněly hrůzostrašně. Vytryskla krev, sníh se zbarvil do ruda, ale medvěd už napřahoval drápy k jelenovi.

Paroháč vydal téměř lidský hlas, když mu bílou srst potřísnila krev, přesto znovu útočil a stavěl se tělem před Zoe, aby ji zaštitil.

Uteč! Ten rozkaz jí explodoval v mozku a vytrhl ji ze šokujícího pohledu na souboj. Uchopila větev pevněji, rozmáchla se a dala do úderu všechnu sílu.

Mířila na hlavu a trefila se. Rána jí rozvibrovala paže, ale udeřila znovu.

„Jak se ti to líbí?“ mumlala bezmyšlenkovitě. „Jak se ti to zamlouvá.“ Bila větví do masa a kostí.

Medvěd zařičel a zapotácel se. Raněný jelen se sehnul, aby mu zasadil smrtelný úder, ale medvěd se v tu chvíli rozplynul ve víru špinavé mlhy.

Sípající Zoe se svezla na kolena do krvavého sněhu. Svíral se jí žaludek a nutil ji dávit. Když nevolnost a křeče pominuly, zvedla hlavu.

Bílý jelen tam stál po kolena ve sněhu. Rána na jeho boku se krvavě leskla, ale přesto na ni nehybně upíral oči.

„Musíme odsud. Třeba se vrátí.“ Vyškrábala se na nohy, zapotácela se a pak sáhla do kabely. Vytáhla balíček papírových ubrousků. „Jsi zraněný a krvácíš. Nech mě to ošetřit.“

Ale jelen ustoupil, když se přiblížila. Hned nato pokrčil přední nohy a sklonil velkou hlavu, což měla být jistě poklona.

Pak zmizel v paprsku světla.

Sníh byl taky pryč a cesta k poli se náhle zdála zřetelná. Zoe pohlédla dolů, kde se země červenala krví, a uviděla žlutou růži.

Sehnula se pro ni. Uronila pár slz a rychle klopýtala z lesa ven.

„Jsou to jen škrábance, ale některé dost ošklivé.“ Malory silně tiskla rty, když Zoe čistila rány. „Ještě žes přišla rovnou sem.“

„Myslela jsem... Ne, nemyslela jsem vůbec.“ Co byla zpátky, cítila se jako opilá, podrážděná a se závratí. „Jela jsem rovnou sem, ani mě nenapadlo stavět se doma. Bože, vůbec nevím, jak jsem se sem dostala. Mám to všechno nějak rozmazané. Musela jsem vás dvě vidět, povědět vám to a ujistit se, že jste v pořádku.“

„My jsme nebyly samy v lese a nebojovaly s obludami.“

„Hmm.“ Zoe se snažila přestát pálení dezinfekce.

Zpět do Valley dojela jako v mlze, docela otupělá. Třást se začala teprve, když prošla dveřmi Požitků.

Potřebovala sprchu. Horkou vodu a mýdlo. Čistotu. Touha po sprše byla tak silná, že požádala přítelkyně, aby za ní přišly do koupelny, kde jim při mytí všechno vyprávěla.

Ted' seděla jen v prádle na koupelnové stoličce, zatímco ji Mal ošetřovala a Dana odjela pro čisté oblečení, a celou věc viděla jako sen.

„Nedokázal za mnou ani přijít jako člověk. Podělaný zbabělec. Dostal svoje.“

„To určitě.“ Malory se neovládla a položila čelo na Zoeinu hlavu. „Panebože, vždyť tě mohl zabít.“

„Taky jsem si to myslela a řeknu ti, děsně mě to naštvalo. A nechci to nijak zlehčovat.“ Stiskla Mal ruku. „Bylo to hrozné. Prostě děsné a *zvířecí*. Chtěla jsem taky zabíjet. Když jsem sebrala tu větev, byla jsem na to připravená. Nemohla jsem se dočkat. Nic takového jsem nikdy necítila.“

„Ukaž ty šrámy na zádech. Tenhle těsně minul tvou vílu.“

„Dnes je to dobrá víla.“ Škubla sebou, jak to pálilo. „Ten jelen, Mal, mě zachránil. Kdyby se neukázal, nevím, jak by to dopadlo. Taky krvácel. Byl zraněný víc než já. Kéž bych věděla, jestli je v pořádku.“

Se smíchem si odfrkla. „Chtěla jsem ho otírat balíčkem Kleenexu. Hloupé, co?“

„To si určitě nemyslel.“ Mal si znovu prohlédla Zoeino poranění. „Tak. Lip už to nejde.“

„S obličejem to není tak zlé, vid?“ Opatrně vstala a otočila se k zrcadlu. „Ne, není. To už jsem asi zase při smyslech, když mám strach o obličej.“

„Vypadáš krásně.“

„No, rtěnka a tvářenka by to vylepšily." Zadívala se v zrcadle na Malory. „Neporazil mě."
„To teda rozhodně ne."

„Někam jsem se pohnula. Nevím ještě kam, ale dnes jsem udělala správnou věc, vydala se jistým směrem, a to ho zneklidnilo."

Obrátila se. „Nesmím to prohrát. Ať to stojí, co chce, neprohráju."

Ve vysoké věži Válečnickova vrchu míchala Rowena nápoj ve stříbrném poháru. I s hlavou plnou starostí si počínala zručně. „Musíš to vypít všechno."

„Radši bych si dal burbon."

„Až potom." Zadívala se na Pitta, který zamračeně vyhlížel z okna. Byl svlečený do půl těla a rány na jeho boku se krvavě leskly.

„Až vypiješ nápoj, budu moct ošetřit rány a vytáhnout z nich jed. I tak budeš pár dní trpět bolestmi."

„To on taky. A pořádně. Nechal tam víc krve než já. A ona neutekla." připomněl si. „Zůstala a bojovala."

„A já za to děkuji osudu." Přistoupila k němu a podala mu pohár. „Nemrač se na to. Vypij to do dna, Pitte, a já přinesu burbon a taky jablečný koláč jako dezert."

Pro jablečný koláč měl slabost a pro tenhle pohled své milenky také. A tak vzal nápoj a obrátil ho do sebe. „Zatraceně, Roweno, to už to nemůže být odpornější?"

„Sedni si." Otevřela dlaň a náhle v ní držela silnou sklenici. „A dej si svůj burbon."

Napil se, ale neposadil se. „Bitevní linie se zase posunuly: Kane už ví, že nebudeme stát stranou a nečinně přihlížet, svázání zákony, které už stejně porušil."

„On už taky riskuje všechno. Spoléhá na moc, kterou nahromadil a jíž se obklopil. Jestli se podaří zlomit kletbu a on bude poražen, jistě neodejde bez trestu. Musím věřit, že v našem světě ještě existuje spravedlnost." „Budeme bojovat."

Přikývla. „Už jsme si vybrali. Ale co budeš dělat, když nás ta volba navždy uvězní tady? A už se nikdy nevrátíme domů."

„Žít." Upřeně hleděl z okna. „Co jiného?"

„Co jiného," opakovala, položila dlaň na jeho ránu a zchladila pálení.

11

Musel se donutit ke klidu a držet na uzdě, aby nevběhl do Zoeina domu a nezačal rozkazovat. Brad věděl, že tak se někdy choval jeho otec. Ale mělo to účinek.

I když svého otce miloval a obdivoval, rozhodně se mu v tom nechtěl podobat.

V tu chvíli potřeboval mít hlavně jistotu, že je Zoe v pořádku. A že to tak zůstane.

Musel myslet i na Simona, připomněl si, když zaparkoval před Zoeiným domem. Nemohl se prodrat dovnitř a spílat jí, že se chová nezodpovědně, když pobíhá sama v lese a vystavuje se nebezpečí, zatímco je chlapec vzhůru. Nesmí ho vyděsit tím, že si bude ventilovat vlastní strachy a frustrace.

Počká, až si Simon půjde lehnout, a pak s tím začne.

Jakmile zaťukal na dveře, ozval se divoký štěkot. Jedno se Moeovi muselo nechat. Když byl poblíž, nikdo do domu neproklouzl. Brad slyšel taky chlapcův křik a smích. Pak se dveře otevřely.

„Měl by ses nejdřív zeptat, kdo to je," řekl Brad.

Simon protočil panenky a Moe vyskočil, aby Brada přivítal. „Kouknul jsem se z okna a viděl tvoje auto. Vím, co mám dělat. Hraju baseball." Popadl Brada za ruku a vlekl ho do obývacího pokoje.
„Můžeš si vzít druhý tým. Jsou jen dvě kola pozadu."

„Jasně, zavolej mě, až budou o čtyři pozadu. Ještě si chci promluvit s mamkou."

„Ta je nahoře, něco šije. Pojd', mám jen pár minut, než mě zavolá, že se musím sprchovat."

Ten kluk je poklad, pomyslel si Brad, s očima, které vás nutí snášet mu modré z nebe.

„Opravdu musím mluvit s mamkou. Ale co kdyby jsme naplánovali mač na konec týdne? Pěkně od začátku, jeden na jednoho, kámo. Dám ti do těla."

„To jistě." Mohl smlouvat, ale odpustil si to. Když Brad mamku chvíli zdrží, třeba ho zapomene včas volat do postele. „Ale celých devět kol. Slibuješ?"

„Na beton."

Lišácky se usmál. „A nemohli bysme hrát u tebe? Na velké obrazovce?" „Uvidíme, co se dá dělat."

Když se z reproduktoru znovu ozvalo jásání davu na stadionu, Brad vyrazil po schodech do patra. Než došel ke dveřím, zaslechl hudbu. Měla ji puštěnou potichu, takže zachytil, jak si pobrukuje se Sarah McLachlanovou. Pak oba hlasy zanikly v hukotu šicího stroje.

Pracovala na přenosném stroji na stole u okna. Prádelník se zarámovanými fotkami odsunula stranou, aby měla místo pro kilometry látky.

Pokoj působil bytostně žensky, vyzařoval Zoein styl. Nebyl přezdobený, ani zvlášť módní, ale ženský v každém detailu. Misky plné potpourri, polštáře olemované krajkami a stará kovaná postel s nových měděným nátěrem a barevným přehozem.

Na jedné stěně spatřil v rámečcích staré inzeráty na pudry, parfémy, vlasové produkty a módu. Zavěšené ve skupině tvořily jakousi nostalgickou galerii.

Zoe šla s rozmachem člověka, který ví, co dělá, ve stálém, zkušeném rytmu a nohou v silné šedé ponožce přitom podupávala do rytmu hudby z radiobudíku u postele.

Počkal, až přestane šít a začne přesunovat látku. „Zoe?"

„Hmm?" Otočila se v židli a věnovala mu pohled člověka, vytrženého z hlubokého zamyšlení.

„A, Bradley. nevěděla jsem, že tu jsi. Neslyšela jsem tě..." Pohlédla na hodiny. „Chtěla jsem došít ty potahy, než bude čas poslat Simona spát. Ale stejně to nestihnou."

„Potahy?" Sled jeho myšlenek se vydal po odbočce. „Ty šiješ potahy?"

„To lidi občas dělají." V jejím hlase zazněla podrážděnost, přitom zatahala za látku. „Přehoz na tu pohovku do salonu. Chtěla jsem něco veselého a přívětivého. Myslím, že tyhle hortenzie jsou to pravé. Barvy fungují. A copak vadí, že je to šité doma?"

„To jsem nechtěl říct. Spíš mě udivuje, že někdo umí něco takového ušít."

Naježila se. Věděla, že je to hloupost, ale páteř jí ztuhla. „Je mi jasné, že ženy, které znáš ty, mají na všechno švadleny a nerozeznají jeden konec šicího stroje od druhého."

Přešel blíž, nadzvedl látku a pátravě se na Zoe zadíval. „Jestli si hodláš špatně vykládat všechno, co řeknu, začneme se hádat kvůli něčemu docela jinému, než proč jsem přišel."

„Nemám čas se hádat vůbec. Potřebuju to dodělat, dokud mám šanci."

„Pak si čas budeš muset najít. Chtěl jsem..." Zmlkl a zamračil se na budík, který začal vyzvánět.

„Nedá se nic dělat," odsekla a šla budík zamáčknot. „Nastavila jsem ho, abych věděla, kdy se má jít Simon koupat. To mi zabere celou půlhodinu, pokud bude spolupracovat. A navíc je pondělí a v pondělí před spaním si vždycky chvíli čteme. Pak mi zbývá ještě hodinka na šití a pak..."

„Pochopil jsem." Tohle i to, že se ho chce rychle zbavit. „Koupání i čtení se Simonem zvládnou."

„Ty... Cože?"

„Šít neumím, koupat a číst ano."

Zmátl ji tak, že chvíli nedokázala zformulovat rozumnou větu. „Ale to není... Ty nejsi..." Zarazila se, aby si srovnala myšlenky. „Nepřišel ses sem přece starat o Simona."

„Ne, přišel jsem na tebe ječet, což už víš, a proto se zlobíš. Ječet můžu později. Myslím, že Simon už tu proceduru s mytím a čtením taky ovládá. Poradíme si. Došij si potahy," dodal a vyšel z pokoje. „Hádat se můžeme, až uděláme svoje."

„Já se nechci..."

Jenže byl pryč a už volal na chlapce.

Zdálo se těžké zůstat uražená, když ji ten mužský tak dobře odhadl. Ale co. Vydala se za ním. Zarazila se teprve, když Simon spustil své obvyklé ještě pět minut, prosím.

Zoe zkroutila rty do škodolibého úsměvu. Proč by si Bradley nemohl užít každodenní rituál přesvědčování devítiletého kluka, aby se umyl a šel do postele? Z toho určitě nevyjde jako vítěz.

Což znamená, že bude příliš ublížený, aby se s ní hádal nebo aby jí kázal, že neměla dopoledne nikam chodit sama.

Je to přece její právo, připomněla si. Nebo dokonce povinnost. Dnes večer se ale nechtěla do takových debat pouštět.

Simon ho jistě utahá, Brad odejde domů a ona bude mít čas a klid na práci a na plánování příštích dnů.

A navíc, pomyslela si cestou k šicímu stroji, třeba stihne dokončit ty povlaky.

Poslouchala jejich hlasy, podivnou harmonii muže a chlapce, a pak si připravila další dlouhý steh. Jeden nebo druhý ji jistě zavolá, jen co nastane první problém.

Zaslechla smích, skoro hysterický dětský smích, a ušklíbla se. Tušila, že už jí na práci nezbude moc času, a rychle se do ní zabrala. Ztratila pojem o hodinách. Až po dlouhé chvíli si uvědomila, jak dům najednou ztichl. Žádné zvýšené hlasy ani psí štěkot.

Zarazila se, vstala a běžela do koupelny na druhé straně chodby. Vypadalo to, že se v ní odehrála divoká námořní bitva. Pár ručníků mělo vysát vodu na podlaze a vana byla pokrytá vrstvou pěny, což znamenalo, že si Simon vybral bublinky. Konvoj plastových vozidel a vojáčků zůstal rozmetaný po vaně.

Bradleyho sako viselo na háku na dveřích. Zamyšleně ho sundala a urovnala vytahané místo pod límecem.

Armani, všimla si značky. Tak to je rozhodně poprvé. Italské modely jí obvykle v koupelně nevisí.

Vzala sako s sebou do Simonových pokojů. Už ho slyšela, jak čte ztěžklým, ospalým hlasem.

Tiše nakoukla do dveří a pak jen stála jako omráčená a tiskla si sako na srdce.

Její syn ležel na vyšší palandě v pyžamu s obrázkem Harryho Pottera a vlasy lesklými od šamponu. Moe se natáhl na nižší postel a s hlavou na polštáři chrupal.

A muž, jehož sako držela v ruce, byl zalezlý u chlapce, zády se napůl opíral o stěnu a spolu se Simonem upřeně hleděl do knihy.

Simon tiskl hlavu k jeho rameni a přitom nahlas předčítal z *Kapitána ve spodkách*.

Srdce jí pokleslo. Ani ho nezkoušela ovládnout, proti takovému pohledu neměla obranu. V ten moment oba milovala vší silou svého já.

Ať zítřek přinese cokoli, tenhle obrázek si navždy uchová v mysli. A stejně tak Simon, to věděla. Za tuhle chvíli dlužila Bradleymu Vaneovi víc, než by kdy mohla splatit.

Aby nerušila, vyklouzla tiše na chodbu a sešla dolů do kuchyně.

Postavila na kávu a vysypala ze sklenice sušenky. Jestli se na ni chtěl zlobit, pak to mohli udělat civilizovaným způsobem. Až s tím skončí a ona zas bude o samotě, zkusí si to znovu promyslet. Zkusí přijít na to, co znamená milovat Bradleyho.

To už zaslechla, jak přichází chodbou. Natáhla se pro konvici, aby zaměstnala ruce, a když vstoupil, nalévala kávu.

„Zlobil tě moc?“

„Nijak zvlášť. Už jsi to došila?“

„Skoro.“ Obrátila se se šálkem v ruce a srdce jí znovu poskočilo. Byl bos, rukávy krásné modré košile měl vyhrnuté nad lokty. Nohavice mu ještě neuschly.

„Já vím, že se na mě zlobíš. Asi myslíš, že pro to máš dobrý důvod. Chtěla jsem se do tebe taky pustit a začít o tom, že si svůj život řídím sama a dělám jen to, co jsem slíbila.“

Přejela dlaněmi po ramenou saka, které pověsila na židli. „Protože jsem měla čas přemýšlet, připravila jsem si toho dost. Ale už se mi nechce nic říkat, takže kéž by ses nezlobil.“

„Kéž by.“ Podíval se na stůl. „Takže si sedneme a pohádáme se u kafe a sušenek?“

„Myslím, že se s tebou nedokážu hádat, Bradley, aspoň ne, když jsi mi tak hezky uložil syna." Pocítila nával emocí. „Ale vyslechnu si tvoje nadávky."

„Ty ale umíš vzít člověku vítr z plachet." Počkal, až se posadí proti němu. „Ukaž mi ty ruce." Beze slova si vyhrnula rukávy trika a odhalila škrábance. Protože se ticho protahovalo, zase je stáhla.

„Jsou to jen šrámy," prohodila. „Už jsem si na zahradě nadělala horší."

Zmlkla, protože se mu chladně zalesklo v očích, které na ni upřel. „Mohlo to dopadnout zle. Bylas tam docela sama, prokristapána. Jak tě napadlo odjet do Západní Virginie a běhat sama po lese?"

„Vyrostla jsem tam, Bradley. Právě v těch lesích. Za hranicemi Pensylvánie není žádná divočina." Jen tak pro formu zapálila trojbarevnou svíčku, kterou sama vyrobila. Tahle část voněla po borůvkách. „Moje matka žije na parkovišti přívěsů hned u lesa. V tom lese byl pravděpodobně počatý i Simon."

„Kdybys chtěla navštívit rodinu a místa z dětství, dobře. Ale tohle není normální situace. Ráno jsi mi vůbec neřekla, že někam jedeš."

„Neřekla. Protože bys chtěl jet se mnou, a to jsem nepotřebovala. Promiň, jestli urazím tvoje city, ale chtěla jsem být sama."

Spolkl hořkost, třebaže mu stáhla hrdlo. „Ani Daně a Mal jsi neřekla, kde budeš. Vyrasila jsi tam sama a bylas napadena."

„Nenapadlo mě se někomu svěřovat. To ti vadí," přikývla chápavě. „Asi se musíš zlobit. Ale dala jsem slovo a snažím se ho dodržet a nemůžeš popřít, že bys na mém místě neudělal totéž. Vrátit se na ta místa byla součást mého úkolu. Musela jsem to udělat a potřebovala jsem to."

„Sama?"

„Ano. Mám taky svou hrdost a stydím se. Jsou to moje pocity, Bradley. Myslíš, že bych tě v tom obleku od Armaniho chtěla brát s sebou do oprýskaného přívěsu?"

„To není fér, Zoe."

„Ne, není, ale nedá se s tím nic dělat. Moje matka si už beztak myslí, že jsem namyšlená. Kdybych ještě přivedla tebe... No, jen se na sebe podívej."

Mávla rukou a skoro se rozesmála, jak pohoršené se zatvářil. „Vždyť ty jsi bohatý synek skrz naskrz, i bez toho italského saka."

„Prokristapána," bylo vše, co vymyslel.

„Nemůžeš to změnit a proč bys taky měl? A sluší ti to. Jen jí by se to nezamlouvalo a já jsem s ní potřebovala mluvit. Říct jí některé věci, které bych ve tvé přítomnosti neřekla. Ani s Danou a Malory ne. Kvůli sobě i kvůli klíči jsem tam musela jet."

„A co kdyby ses už nevrátila?"

„Zvládla jsem to. Neříkám, že jsem neměla strach, když to vypuklo. Nikdy jsem se víc nebála." Instinktivně si promnula ledové paže. „Bylo to jako přepadení, jak rychle se ten les proměnil a jak po mně Kane vystartoval. Působilo to jako fantastický příběh, až z toho šla hrůza."

Zadívala se skrze něj do míst, kde nedávno pobývala. „Jsi ztracený v lese a něco nelidského tě pronásleduje. Ale bránila jsem se. A přesně to jsem měla udělat. Nakonec jsem mu ublížila víc než on mně."

„Uhodilas ho klackem?"

„Bylo to větší než klacek." Usmála se, když viděla, jak se z jeho tváře vytrácí napětí. „Spíš pořádná větev, asi takhle silná." Roztáhla paže, aby naznačila její tloušťku. „A v té hrůze a zuřivosti ode mě pěkně dostal. Samozřejmě nevím, jak by to dopadlo, kdyby se neukázal ten jelen. Ale o tom nemusím přemýšlet, protože tam byl a byl tam i Kane. Takže jsem tam asi měla být i já."

„Už tam sama nejezdí. Prosím tě. Dnes večer jsem přišel a chtěl ti to prostě nařídit. Ted' tě o to prosím."

Zvedla sušenku, rozlomila ji na dvě části a polovinu mu nabídla. „Napadlo mě, že zítra zajedu do Morgantownu. Podívat se na místa, kde jsem bydlela, pracovala a kde se narodil Simon. Zjistit, jestli to není další důležitá odbočka. Když vyrazím hned ráno, vrátím se kolem druhé nebo třetí a ještě stihnu zajít do salonu. Možná bys mohl jet se mnou.“

Vytáhl jednoduše mobil a namačkal číslo. „Dino, tady Brad. Promiň, že ti volám domů. Potřebuju, abys mi o den posunula zítřejší program.“ Počkal pár sekund. „Jo, já vím. Přesuň to někam, ano? Musím vyřídit pár osobních záležitostí a zabere mi to většinu dne. Stavím se až po třetí. Prima. Díky. Ahoj.“

Zavěsil a schoval telefon. „V kolik chceš vyrazit?“

„Ó, ty jsi opravdu výjimečný muž. „Co ve tři čtvrtě na osm? Až Simon odejde do školy.“

„Dobře.“ Zakousl se do sušenky. „Asi bys chtěla nahoře dokončit to šití, ne?“

„Ještě ne. Udělám si přestávku. Nechceš se trochu muchlovat na gauči a přitom předstírat, že sledujeme televizi?“

Pohládl ji po tváři. „To rozhodně chci.“

Nazítří odpoledne vešla Zoe do Požitků s obrovskou krabicí v rukou. Shodila ji v hale na zem a rozhlédla se.

Malory s Danou se v její nepřítomnosti činily. Na zdech visely obrázky a cosi, v čem rozeznala batiku. Stůl, který sama nalakovala, stál u stěny vedle dveří a na něm její svíčky, vysoké těžítka ve tvaru slzy z foukaného skla a trojice knih ve stojánku ve tvaru další knihy.

Někdo na strop instaloval nové osvětlení a na zem položil kobereček s vlčími máky.

V Zoe se mísila radost s pocitem viny. Vyhrnula si rukávy, připravená pustit se do práce, jakmile najde přítelkyně.

V Maloryině oddělení nebyly, zato když tam vešla, zůstala s pusou dokořán. Za dva dny, co se neukázala, toho tolik stihly.

Stěny zdobily obrazy, kresby, sošky a zarámované tisky. V úzké vitríně spatřila kolekci skleněného umění a ve druhé nižší barevnou keramiku. Místo pultu s kasou vybrala Mal do přední místnosti starožitný stůl. Pult postavila do té zadní, kde chtěla rovněž vytvářet dárková balení.

Na zemi čekaly na otevření krabice, ale Maloryina vize už ze zařízení jasně vyplývala. Zoe se musela usmát při pohledu na vánoční stromček s ručně vyrobenými ozdobami.

Prošla kolem a skrze společnou kuchyň do Danina knihkupectví.

Knihy už zaplňovaly víc než polovinu polic. Na starém návěští trůnily šálky na čaj a kávu a barevné plechovky.

Na tomhle všem se Zoe nepodílela a neužila si bohužel tu legraci.

Zaslechla vrzání podlahy v patře a rychle vyběhla po schodech.

„Kde jste všichni? Nemůžu věřit, co jste stihly, zatímco jsem tady nebyla...“

Zmlkla, protože ztratila řeč, když uviděla svůj salon.

„Nemohly jsme se dočkat.“ Dana si otřela tvář a pohládila křeslo, které s Mal právě smontovaly. „Doufaly jsme, že to doděláme, než se objevíš. Stihly jsme to jen tak tak.“

Zoe pomalu přešla místnost a přejela dlaní po naditém polstrování jednoho ze čtyř kadeřnických křesel.

„A fungují. Koukni.“ Malory dupla na chromované kolečko u paty křesla, a to se okamžitě narovnal. „Je to fakt sranda.“

„Hej.“ Dana se s výskotem svezla do druhého a zatočila se dokola. „Tohle je větší.“

„Tak už je přivezli,“ dokázala ze sebe vypravit Zoe.

„Nejenom, podívej támhle.“ Malory ukázala na tři zářivé dřezy na mytí vlasů. „Instalovali je dneska ráno.“ Přitáhla oslněnou Zoe blíž a otočila kohoutkem. „Vidíš? Taky to funguje. Máš opravdický salon krásy.“

„Já tomu nemůžu uvěřit.“ Zoe se sesunula na podlahu, vzala hlavu do dlaní a rozplakala se.

„Ale zlato.“ Malory okamžitě sundala z hlavy šátek a nabídla jí ho jako kapesník.

„Já mám dřezy a křesla," vzlykala Zoe do barevné látky. „A ty zas obrazy a sochy a vyřezávané krabičky. A Dana knihy. Před třemi měsíci jsem dělala mizernou práci pro ženskou, která mě ani neměla ráda. Teď mám vlastní křesla a vy jste mi je smontovaly."

„Tys zase opravila stůl," oplatila jí Malory.

„A našla pekařskou polici do kuchyně. Spravilas elektřinu a vyspárovala koupelnu." Dana se sklonila a poplácala Zoe po hlavě. „Jedeme v tom spolu."

„Já vím, já vím, to je právě ono." Otréla si slzy. „Je to krásné. Všechno. Líbí se mi to. A mám vás ráda. Je mi fajn."

Popotáhla a pak se dlouze nadechla. „Bože, mám chuť někomu umýt hlavu." Náhle se smíchem vyskočila. „Kdo chce jít první?" Při volání zespoda zavrtěla hlavou. „Kruci, zapomněla jsem. To je ten kluk z blešího trhu s pohovkou. Dala jsem mu dvacet dolarů, aby ji sem dovezl. Musím mu s tím pomoci."

Když odběhla, Mal se obrátila k Daně. „Je toho na ni až moc."

„To jo. Vůbec nemyslíme na to, jaký tlak musí snášet ten, kdo je poslední na řadě. A k tomu se blíží dokončení tady toho." Rozpřáhla ruce, aby obsáhla prostor salonu. „Musí toho být plná až k prasknutí."

„Tak ať jsme poblíž, kdyby na to došlo."

Seběhly dolů, aby přiložily ruku k dílu. Když pohovka stála na svém místě, Malory ustoupila a naklonila hlavu ke straně.

„No... je hezky dlouhá. A..." Hledala, co ještě by řekla pozitivního o nevýrazně hnědém kusu nábytku. „Má pěkně vysoké opěradlo."

„Ošklivá jak zákon káže je asi výraz, kterýs hledala," dodala Zoe. „Ale jen počkej." Začala otvírat krabici, kterou přinesla, ale zarazila se. „Běžte na chvíli dolů, než to udělám."

„Uděláš co?" Dana gauč lehce nakopla. „Spálíš to?"

„Jen jděte. Dejte mi deset minut."

„To asi zabere víc času," varovala ji Mal.

Jakmile odešly, dala se Zoe do práce. Věděla, že jestli něco umí dobře, pak je to vyrábět hedvábné kabelky ze starých hadrů.

Když byla přeměna dokončena, poodstoupila s rukama v bok.

U všech svatých, zase to dokázala. Zašla nad schodiště a zavolala ostatní. „Tak pojděte a řekněte upřímně svůj názor."

„Ten nápad se spálením se ti nezdál dost upřímný?" zeptala se Dana. „Můžeme to s Mal udělat za tebe, jestli nestíháš. Nemělas už být doma pro Simona?"

„Ne. To vám vysvětlím později." Vzala Danu, pak i Malory za ruku a vedla je zpátky do salonu.

„Kristepane, Zoe. Panebože, to je nádhera." Užaslá Malory si šla prohlédnout pohovku. Hnědá hrouda se proměnila v rozkošné sedátko, rozkvetlé tmavě růžovými hortenziemi na bleděmodrém pozadí. Zdobily ji ještě nadité polštářky a veselé mašličky na opěradlech. „To je víc než zázrak," dodala Dana. „Ještě vyrobím pár stoliček, na které použiju stejnou látku nebo jednu z hlavních barev. Seženu pár polstrovaných židlí a ušiju na ně potahy - spíš jen přehozy, jako bývají na svatbách, se stuhami vzadu."

„Možná bys mi mohla uštrikovat nové auto, když už jsi v tom," navrhla Dana.

Vypadá to skvěle, Zoe. Co kdybysme se na ni teď posadily a ty nám povíš, cos dneska zažila."

„Ještě nemůžu sedět. Vy sed'te. Chtěla bych vidět, jak v ní budete vypadat."

Přecházela kolem a prohlížela si pohovku ze všech úhlů. „Přesně tak jsem si to představovala. Občas mě děsí, jak všechno až moc vychází. Začínám mít strach, že kvůli tomu určitě nevyjde ta věc s klíčem. Já vím, že to zní hloupě..."

„Ne tak docela," řekla Dana, když se usadila na gauči. „Když jde všechno hladce, taky se vždycky strachuju, že se určitě něco musí pokazit."

„Doufala jsem, že možná něco *ucítím*, když zajedu do Morgantownu. No, prošla jsem se kolem bývalého bytu, kolem kadeřnictví, kde jsem pracovala. Kolem tetovacího salonu. Zašla jsem i do Home Makers. Ale nebylo to jako včera. Nedostavil se ten pocit naléhavosti a pochopení.“

Zoe si šla sednout na zem před pohovku. „Bylo fajn zase ta místa vidět a vzpomínat. Ale nijak mě to nechytlo.“

Žila jsem tam skoro šest roků, ale považovala jsem to asi za přestupní stanici. Nechtěla jsem tam zůstat natrvalo. Pracovala jsem tam a bydlela, ale v mysli byla někde dál. Nejspíš už tady," dodala tiše. „Kam jsme se měli přesunout, jakmile to půjde. Simon se tam narodil, a to byla nejdůležitější věc mého života. Ale nic jiného už jsem tam nedokázala. Nic, to by mělo stejný význam. Bylo to jen... takové shromaždiště.“

„Pak je dobře, žeš to zjistila," řekla Malory. „Že tam klíč nenajdeš. Ale kdyby ses tam dopoledne nerozjela, neměla bys jistotu.“

„Jenže pořád nevím, kde ho teda hledat.“ Zklamaně si poklepala pěstí na koleno. „Pořád mám takový pocit, že bych se měla správně podívat, třeba jen trochu natočit hlavu, protože se dívám špatným směrem. Mám strach, že dál budu dělat, co je třeba, den za dnem, a nikdy tu hlavu neotočím a neuvidím to pravé místo.“

„Všechny jsme to zažily, Zoe," připomněla jí Dana. „Všechny jsme hledaly na špatných místech.“

„Máš pravdu. To jen že se toho tady děje tolik najednou a na drahé straně jako by se nedělo nic. Tenhle dům, jak se v něm cítím a co cítím k vám... Je to tak silné. Pak mě napadne, že bych měla odněkud z prázdna vytáhnout klíč, a na chvíli mám dojem, že to dokážu. Já vím, že to dokážu, jen se podívat správným směrem.“

„Vrátila ses tam, kde všechno začalo," připomněla jí Malory. „Hledala jsi tam, kde jsi čekala, jestli se to tak dá nazvat, než přijde čas na přesun sem.“ „Tak nějak.“

„Možná bys měla hledat i tam, kde jsi skončila. Tam, kde jsi teď.“

„Myslíš tady? Že by klíč byl v tomhle domě?“

„Snad, nebo jinde, kde je to pro tebe důležité. Na místě, kdes udělala, nebo uděláš nějaké rozhodnutí. Kde zažiješ ten moment pravdy.“

„Dobrá.“ Zoe zamyšleně přikývla. „Zkusím se na to zaměřit. Teď tady můžu něco udělat, protože Simona hlídá Brad.“

„Brad je se Simonem?“ opakovala Dana. „To je další z těch věcí.“ Zoe se na Danu zmateně podívala. „Vracíme se do města a já začnu, že musím Simona vyzvednout ze školy, vzít ho sem a plánuju další věci, a Brad na to, že ho vyzvedne, a když řeknu, že není třeba, nedá si to vymluvit. Prý ho vyzvedne, zajedou do HomeMakers a pak k němu domů, protože si stejně domluvili, že budou hrát nějaký videobaseball. Že prý si mám dělat, co potřebuju, a on přiveze Simona kolem osmé. A s večerí si prý nemusím dělat starosti," dodala a významně máchla rukou, „protože objednájí pizzu.“ „A v čem je problém?“ zeptala se Malory. „Problém snad ani ne. Pro Simona rozhodně ne a mně se volný čas hodí. Já jen nechci začít na někoho spoléhat. To je způsob, jak se dostat do problémů. Nechci být závislá, zvláště na něm ne. Nechci se zamilovat. Ale vypadá to, že si nemůžu pomoci.“

S povzdechem si položila hlavu na Maloryino koleno. „Co budu dělat?“

Malory ji něžně pohládila po vlasech. „Prostě jen to, co se ti nabízí.“

12

Zoe se ještě zdržela v domě, když kamarádky odešly domů. Chtěla cítit jeho atmosféru, stejně jako v lese o den dřív. Co ji vlastně na tomhle domě tolik přitahovalo?

Ona ho přece objevila. Ona plánovala, i když část její bytosti odmítala uvěřit, že by to mohlo vyjít.

Přes všechny pochybnosti a překážky se nedala odradit a rozvíjela něco, co v její mysli začalo jako fantazie. Jako naděje, kterou změnila ve skutečnost.

Ona byla první z jejich trojice, kdo se tady procházel a představoval si, jak by dům mohl jednou vypadat. Přišla sem označit a vymezit claim, napadlo ji, když přejela dlaní po stěně v centrální hale v patře.

Nestála právě tady, když realitní makléř vychvaloval nemovitost, její potenciál, komerční hodnotu a výši úroků, a nepochopila, že je to dům její budoucnosti? Viděla jen zašlé béžové stěny, otlučené rámy, špinavá okna, ale představovala si barvy, světlo a všechny možnosti, které by šly risknout.

Nebyl právě tohle její moment pravdy?

Tenhle podnik představoval další pojítko mezi ní, Danou a Malory, udělal z nich spojence. Stejně jako jejich mise. Protože každá z nich byla klíčem. Byly propojené při pátrání po odpovědích k včerejšku i zítřku.

Kane přišel také sem, aby hrozil oběma jejím přítelkyním. Zkusí tu pokoušet a zastrašovat i ji? Strach z něho připomínal oživlou věc, která v ní pulzovala.

Stála nahoře na schodišti a zadívala se dolů ke vchodovým dveřím. Stačilo sestoupit, projít dveřmi a vstoupit do světa, kterému rozuměla, který poznávala a jistým způsobem i kontrolovala.

Auta na silnici, lidé korzující po chodníku. Obyčejný život, co plyne obvyklým způsobem.

Tady uvnitř byla sama stejně jako v tom lese. Stejně jako každou noc, když zhasla lampu u postele a položila hlavu na polštář.

Vybrala si to a nesměla se obávat života, jaký si zvolila.

Odvrátila se od schodů, od vstupních dveří a života venku a přešla ztichlou halou domu, který považovala za svůj.

Pocítila ledový závan na kůži, když se přiblížila ke dveřím na půdu. Od Maloryina zážitku s Kanem se tomu místu všechny vyhýbaly. Ani o něm nemluvily. Tahle část domu pro ně přestala existovat, docela se jí vzdaly.

Nenadešla chvíle vzít si ji zpátky? Jestli jim měl dům patřit, kompletně patřit, nemohly předstírat, že nějaká jeho část neexistuje.

Malory tady prožila rozhodující okamžik a zvítězila. Přesto tohle bojiště opustily, jako by utrpěly porážku.

Přišel čas to změnit.

Vztáhla ruku a dotkla se kliky. Otevřela. Trochu pomohlo otočení vypínačem, takový prostý, každodenní úkon. Světlo přinášelo větší útěchu než tma. Zoe stoupala po schodech a snažila se nelekat, když pod ní zaskřípěly.

Prach ji pošimral v nose. Viděla ho kroužit v kuželu světla obnažené žárovky. Potřebovalo to úklid. Mezi opuštěnými věcmi po bývalých majitelích by se kromě ha-raburdí našly i hotové poklady.

Prádelník, který stačilo obrousit a natřít, lampy bez stínítek, houpací křeslo se zlomeným během, krabice a knihy, co chytaly prach a plíseň.

Pavouci se tu činili, všimla si, a myši nejspíš budují hnízdečka v nedokončených zdech. Chtělo by to vymést

a nastražit pasti. Jinak to byl slušný, praktický, pouze nevyužitý sklad.

Zavzpomínala, jak to místo vypadalo naplněné modrou mlhou a chladem, co zalézal do kostí.

Lepší je vzpomínat na vítěznou chvíli, ke které došlo. I tak raději přešla k oknu a strčila do něho, aby chladný večerní vzduch vyhnal zatuchlý půdní pach.

To že sem dokázala sama vstoupit, byl důležitý krok, uvědomila si. Nejenže tím zopakovala nárok na ten prostor, ale dokázala si, že se nenechá ochromit strachem. Příště si přinese smeták, hadr a kbelík. Teď si aspoň prohlédne, co tu zbylo, co z toho se využije a co je třeba vyhodit.

Spatřila starou ptačí klec, která se dala vyčistit a natřít. Určitě pro ni najde využití. Stejně jako pro lampu na kovovém stojanu nebo elipsovité stolek. Knihy byly jistě prožrané rybenkami.

Rozhodla se osobně zabalit a vyhodit všechno, co už se nedalo zachránit, aby Daně ušetřila trápení.

Našla prastarou hadrovou panenku s natrženým ramenem. Někdo ji určitě kdysi miloval. Třeba se dá vyprat, zašít a zase ji bude milovat někdo jiný. Vložila si ji pod paži a začala se probírat krabicemi, přitom z cesty odstrkovala starý nábytek.

Oválné zrcadlo se zkosenými hranami byl znovu nalezený poklad. Ano, potřebovalo přetrít stříbřenkou, ale jinak zůstalo zachovalé. Mohly by ho pověsit na stuhu v hlavní hale anebo ještě lépe místo kosmetické skříňky na záchodku.

Stále s panenkou v náručí opřela zrcadlo o zeď a představila si to.

Uviděla se v zrcadle od mušinců v ostrém světle žárovky, s prachem ve vlasech, šmouhou na tváři a s potrhanou panenkou v náručí.

Na zrcadlo, panenku i ji samotnou nebyl v tu chvíli nijak vášný pohled. Ale skryté možnosti jsou důležitější. Vypadala trochu unaveně, hlavně kolem očí, ale to spraví desetiminutová léčba plátky okurek. Uměla se o sebe postarat, pokud se jednalo o vzhled. Šlo vlastně o rutinu a trochu těch profesních triků.

Dokázala se i vnitřně udržet v pohodě. Dokud na sobě mohla pracovat, chtěla se dál učit a vylepšovat svůj život.

Nepovažovala se za hadrovou panenku, která čeká na cizí pomoc. Uměla se velmi dobře starat o sebe i o ty, co to potřebovali.

Kyna ji potřebovala, napadlo ji. Kyna a její sestry doufaly, že najde poslední klíč, který je dostane z vězení. Nesměla se vzdávat, dokud nevyzkouší všechny možnosti.

„Ať to stojí, co chce,“ řekla nahlas. „Nedám se odradit.“

Zrcadlo se zamlžilo a zvláště zatřpytilo. Skrze ten opar se uviděla, ale náhle už to nebyla ona, ale vysoká, štíhlá mladá žena v zelené róbě, se štěnětem na ruce a mečem po boku.

Zoe fascinovaně přistoupila blíž a vztáhla ruku k zrcadlu. Sledovala, jak se do něho prsty noří. V šoku ucukla. Zaťatou pěst si přitiskla k srdci.

Obraz v zrcadle zůstal na místě a díval se na ni. Čekal.

Chtělo se jí utéct, nohy se napjaly v představě úprku ke dveřím. Ale copak právě nedala slib? Ať to stojí, co chce. Zavřela oči a rychle se snažila uklidnit. To, co Malory řekla o Bradovi, se dá vztáhnout na celý život, nebo ne? Člověk prostě dělá, co se nabídne.

Sebrala odvahu, pro útěchu stiskla panenku v náručí a vstoupila do zrcadla.

Ocitla se se sestrami pod jasným sluncem v provoněné zahradě. Ptáci vyzpívávali skoro zoufalou radost, která zahřívala srdce.

Psík se jí v náručí vrtěl a snažil se jí olíznout tvář. Postavila ho na zem, aby se proběhl, a se smíchem se připojila k sestrám.

„Měly bychom ho naučit tančit.“ Venora pohládila struny harfy, zatímco štěně neohrabaně skočilo po motýlovi.

„Spíš bude hrabat v zahradě.“ Niniane se sehnula a pohládila ho po hlavě. „A zlobit, jak se má. Jsem ráda, že jsi ho našla, Kyno.“

„Vypadalo to, že na mě čeká.“ Kyna, omámená láskou, začala ve dřepu šimrat tlusté, měkké psí břicho. „Seděl na lesní cestě a jako by říkal: ‚To je dost, že jdeš a vezmeš mě domů.‘“

„Chudáček. Kdoví, jak se tam zatoulal.“

Kyna pohlédla na Venoru. „Nemyslím, že byl ztracený, spíš nalezený.“ Zvedla psíka do vzduchu a zatočila s ním dokola, až vykvikl radostí. „Postaráme se o tebe a budeme tě chránit. Vyroste z tebe velký a silný pes.“

„A pak bude chránit nás,“ Niniane ho jemně zatahala za ocas.

„Strážců už máme dost.“ Kyna se o štěně lehce otřela tváří a ohlédla se přes zahradu, kde pod rozkvetlým stromem stály dvě postavy v objetí. „Rowena a Pitte sledují buď nás, nebo jeden druhého.“

„Tatínek si dělá až moc starostí." Niniane odložila brk a zvedla tvář k nebi, k dokonalé modré klenbě. „Kde bychom byly víc v bezpečí než v samotném srdci království?"

„Jsou takoví, co by zasáhli i samotné srdce, kdyby se odvážili." Kyna se nevědomky dotkla rukojeti meče. „Takoví, co by ublížili rodičům, našim lidem, našemu světu a skrze nás i světu pod námi."

„Nepochopím, kde se bere nenávist, když existuje tolik krásy. Tolik lásky," dodala Venora.

„Dokud budou existovat takoví jako Kane a jeho spojenci, neskončí bitva mezi dobrem a zlem. Tak je to v každém světě," řekla Kyna. „Proto jsou válečníci, ale i umělci a bardi, vládci a učenci."

„Dnes nebude meč potřeba." Niniane se dotkla Kynina boku.

„Kyna potřebuje meč vždycky," zasmála se Venora. „Ale podívej, že láskaje stejně mocná a opravdová zbraň jako ocel." Zahrála na harfu, a přitom pozorovala Pitta s Rowenou. „Vidíš je? Vypadají, jako by nepotřebovali nic jiného než jeden druhého. Jednoho dne to taky poznáme."

„Ale muž, kterého si zamiluju, musí být stejně hezký jako Pitte," řekla Niniane, „a stejně chytrý."

„Ten můj taky a navíc bude mít duši básníka." Venora zatřepotala řasami a přitiskla si dlaň na srdce. „A tvůj, Kyno?"

„No." Kyna si znovu posadila štěně do ohbí lokte. „Hezký, chytrý, to jistě, s poetickou duší a se srdcem bojovníka. A musí to být ten nejzkušenější milenec."

Společně se zahihňaly, jak to sestry dělávají, a vůbec si nevšimly, že dokonalá modrá klenba na západě černá.

Venora se zachvěla. „Ochladilo se."

„To vítr," začala Kyna, ale vtom svět zešílel.

Prudce se obrátila, meč zasvištěl, jak ho vytrhla z pochvy. Postavila se mezi sestry a stín, který se rozléval od lesa.

Slyšela jekot, divoké nárazy větru, výkřiky těch, co běželi na pomoc. Zahlédla kluzký pohyb hada na dlaždicích a plazivý proud modré mlhy.

Kane vystoupil ze stínů a černé oči v hezké tváři se mu mocně leskly. Zvedl paže k bouřlivému nebi a jeho hlas zazněl silou hromu.

Třebaže zaútočila napřaženým mečem, ucítila bolest, jako by do ní pronikly ďábelské prsty a rvaly jí srdce. Poklesla v kolenou.

Ještě zahlédla jeho úsměv a pak byla vytržena ze svého těla.

Zoe opět stála na půdě pod ostrou žárovkou, cítila ledovou bolest v hrudi a tváře měla zmáčené slzami.

„Trpěla jsem za ně." Zoe si na kuchyňském stole tiskla ruce. „Cítila jsem to, co ony - radostné emoce, slunce, teplou štěněčí srst, ale přesto jsem od toho byla vzdálená. Neumím to vysvětlit."

„Něco jako odraz v zrcadle?" pomohl jí Brad a posunul k ní blíž skleničku s vínem. Držela se statečně, když ukládala Simona, ale pocity se jí přesto zračily v očích.

Vycítil to a měl podezření, že Simon také, protože odešel do postele bez sebemenších protestů.

Ted' ale Zoe pobledla a bojovala s třasem rukou.

„Ano." Ulevilo se jí, že se našlo pojmenování. „Jako by šlo o odraz. Vešla jsem do zrcadla jako Alenka z Říše divů," dodala užasle. „Zнала jsem je a milovala stejně jako ona. Seděly v zahradě, užívaly si slunce a štěněte, bavily se a trochu záviděly, jak se k sobě Pitte s Rowenou mají. Povídaly si, jak to mladé holky dělávají, o mužích, do kterých se jednou zamiluji. Pak se setmělo, ochladilo a přišla hrůza. Ona se snažila bojovat."

Zoe si musela znovu setřít slzy z tváří. „Snažila se je ochránit. Byla to její první a poslední myšlenka. A on... on si liboval v jejich bolesti. Radoval se z její porážky. Viděla jsem mu to na tváři. Nedokázala ho zastavit. A já bohužel taky ne.”

Chopila se sklenice a usrkla trochu vína.

„Nemělas tam být sama.”

„Myslím, že právě měla. Chápu, jak to myslíš, ale tohle jsem asi musela zažít o samotě. Bradley,” odstrčila víno a natáhla se přes stůl k jeho ruce, „on nevěděl, že tam jsem. Myslím Kanea. Jsem si tím jistá. Dovedly mě tam bez jeho vědomí. To asi znamená, že ona pořád bojuje nebo se aspoň snaží.”

Opřel se do židle a přemýšlel. „Snad je to možné. První dva zámky jsou otevřené a sestry třeba dokážou něčím pronikat ven. Myšlenkami, pocity, nadějí. Možná to stačí na to, aby se s tebou spojily, pokud jim ještě někdo pomáhá...”

„Rowena a Pitte.”

„Stálo by za to se ujistit. Jestli máš někoho, kdo by pohlídal Simona, můžeme se za nimi vypravit a zeptat se.”

„Už je skoro deset. Do půlnoci bychom se těžko stihli vrátit. Takhle pozdě už bych sem nikoho zvat nechtěla.”

„Fajn, já ano.” Vstal a zvedl sluchátko kuchyňského telefonu.

„Bradley...”

„Svěříš Simona Flynnovi?”

„Jistě,” kývla, když vytácel číslo, „ale proč by měl odjíždět z domova a hlídat mi dítě?”

Brad jen povytáhl obočí. „Flynn, nemohl bys zajet k Zoe a zůstat tu chvíli se Simonem? Potřebujeme si promluvit s Rowenou a Pittem. Vysvětlím později. Super. Zatím a pozdravuj Malory.” Zavěsil. „Za deset minut je tu. Od toho jsou přátelé, Zoe.”

„Já to vím.” Rozpačitě si prohrábla vlasy. „Jen nerada lidi obtěžuji kvůli tomu, že jsem nervózní.”

„Ženská, co prochází zrcadly, by snad neměla být nervózní před návštěvou Válečnickova vrchu.”

„Asi ne.”

Možná nešlo o nervozitu, ale spíš o napjaté očekávání, říkala si, když projížděli branou. Cítila jakousi novou naléhavost, teď když se téměř reálně ocitla v kůži ženy z obrazu.

Spíš dívky, opravila se. Okusila všechnu tu nevinost, naději a odvahu mladí. Za tu dobu za zrcadlem pochopila bohyni tělem i duší.

A srdce ji pro ni bolelo.

Vystoupila z vozu a pohlédla na měsíc. Jako by se zadívala na ciferník hodin, napadlo ji. Cas nezadržitelně uplý-val a oni čekali.

Dnes jim přišel otevřít Pitte. Vypadal uvolněně, napadlo Zoe, a v šedém svetru méně formálně než obvykle.

„Promiňte, že jsme tu tak pozdě,” promluvila.

„Myslíte?” Vzal ji záruku a vehnal jí červeň do tváře, když si ji donesl ke rtům. „Vy jste tu vítaná v každou hodinu.”

„Och.” Nerozhodně pohlédla na Brada, který z Pitta nespouštěl oči. „To je od vás milé. Ale i tak vás dlouho nezdržíme.”

„Jak dlouho jen budete chtít.” Držel ji stále za ruku a vedl dovnitř. „Noci už jsou chladné. V salonu hoří oheň. Jak se vede synovi?”

„Dobře.” Zoe uvažovala, jestli si s Pittem vůbec někdy dřív povídala. „Spí. Jsou u něho Malory s Flynnem. Bradley mě sem zavezl, protože... mám pár otázek k tomu, co se přihodilo.”

„Byla napadena,” řekl Brad chladně, když vešli do salonu.

Rowena rychle vstala. „Jste zraněná?“ „Nejsem v pořádku. Bradley, neměl bys lidi takhle zbytečně lekat.“

„Byla napadena,“ opakoval. „A i když vyvázla se škrábanci a odřeninami, mohlo to dopadnout hůř.“

„Zlobíte se,“ zhodnotil situaci Pitte. „Taky bych se zlobil, kdyby mi patřila.“ Obrátil se k Zoe. „I bojovnice by mohla ocenit takového zastánce.“

„Posaďte se, prosím.“ Rowena pokynula k pohovce. „Donesu čaj, ten uklidňuje.“ Ale než odešla, zastavila se u Zoe, vzala její hlavu do dlaní a políbila ji na tváře. „Jsem váš dlužník,“ promluvila měkce, „a nikdy to nesplatím.“

Zoe tam omámeně stála, zatímco Rowena vyplula z místnosti. Pak pohlédla na Pitta. „To jste byl vy v tom lese. Ten jelen. Že ano?“

Znovu se jí dotkl, jen lehce, konečky prstů na tváři. „Proč jste neutekla, maminko?“

„Nemohla jsem. Byl jste zraněný.“ Nohy se jí zachvěly, a tak usedla na gauč. „Měla jsem strach a na útěk až moc velkou zlost. Byl jste zraněný.“

„Napadla ho větví jako holí,“ řekl Bradoví. „Byla úžasná. Jste šťastný muž.“

„Ale sama tomu nevěří tolik co já. Zatím.“

Zoe si zmateně tiskla prsty ke spánkům. „Byl jste v tom lese, abyste mě hlídal. Ten jelen... měl vaše oči.“

Pitte se usmál, když se do pokoje vrátila Rowena. „Nebyl bych tam, kdyby mě Rowena neponoukala.“

„Mohl mě zabít?“

„Lidskou krev už prolil.“ Pitte se usadil v křesle. „Mohl prolít i vaši.“ „A mohl... mohl zabít vás?“

Pitte arogantně povystrčil bradu. „To by mohl zkusit.“

„Asi by bylo účinnější, kdybyste se tam objevil v lidské podobě a s pistolí.“

„Nemůžu s ním bojovat jako člověk, když na sebe vezme zvířecí podobu.“

„Byl jste ošklivě zraněný,“ vzpomínala Zoe. „Měl jste roztržený bok.“

„To je ošetřené. Děkuji vám.“

„Á, tady je čaj. Pěkně skučel, když jsem ho ošetřovala.“ Rowena sáhla po konvici, kterou služebná postavila na stůl. „Což je dobré znamení. Kdyby byl vážně raněný, asi by mlčel.“

„Udělala jsem dobře, že jsem se tam vrátila. Většinou mám pocit, že se dost nesnažím. Ale tohle byl správný krok.“

„Vy si volíte cestu.“ Rowena jí podala šálek čaje. „Váš přítel si dělá starosti. To chápu,“ řekla směrem k Bradleymu a nalévala další hrnek. „Slibuji vám, že uděláme všechno, abychom ji udrželi v bezpečí.“

„Zajistili jste ochranu Simonovi. Udělejte totéž pro ni.“

Rowena se zatvářila soucitně a podala mu také čaj. „Ke klíči nevede cesta bez rizika. A není co riskovat bez klíče. Ona potřebuje vaši důvěru. Ta je stejně důležitá jako štít a meč.“

„Zoe má moji důvěru, ale Kane naprosto žádnou.“

„To je moudrý přístup,“ řekl Pitte. „Možná si teď chvíli líže rány, ale určitě neskončil. Ani s jedním z vás.“

„Se mnou se ještě neobtěžoval,“ podotkl Brad.

„Proradný nepřítel si volí vhodný čas a místo. Čím víc na vás Zoe záleží, tím tvrdší bude úder. Vždyť nejjistější cesta k duši vede skrz srdce.“

Zoein šálek cinkl o talířek. Brad kývl na Pitta. „Zabývejme se tím, co je teď, zbytek budeme řešit, až přijde. Vy jste strážkyní klíčů,“ obrátil se k Roweně. „Pravidla se změnila, sama jste to řekla. Tak jí klíč předejte a ukončete to.“

„On vyjednává.“ Pitte se potěšeně napřimil. „Ale je tu smlouva.“

„Která neříká nic o ohrožení života nebo zdraví,“ odpověděl Brad klidně. „A její podmínky byly porušeny, když došlo k útokům na zúčastněné lidi.“

„Nemluví se v ní o kompenzaci za zranění, která nejsou z naší viny.“

„Protože je příliš neurčitá.“

Rowena si povzdechla. „Musíte ho takhle provokovat?“ řekla Bradovi. „Je mi jasné, že byste se oba vyžívali v debatě o smlouvě a podmínkách. Ale souhlasím, že už by neměl existovat trest v podobě ztraceného roku vašeho života, jak stojí v úmluvě, pokud se Zoe rozhodne ukončit hledání. Pitte na to také přistoupí, i když se nejdřív pokusí pro formu vyjednávat.“

„A pro zábavu,“ dodal.

„Nemohu jí předat klíč,“ pokračovala Rowena. „Jakmile jste na hledání přistoupili a bylo započato, nemám nad věcí kontrolu. Nemohu se dotknout klíče, dokud ho nenajde jedna z vyvolených nebo dokud nevyprší lhůta. Taková je povaha věci.“

„Pak jí řekněte, kde klíč je.“

„To nelze.“

13

Spánek teď nebyl prioritou, uvědomila si Zoe. Při tom, co všechno plánovala, se nemohl dostat ani mezi pět nejdůležitějších věcí. Vychovávala syna, a přitom měla dojem, že mu nevěnuje dost času a pozornosti, jakou by si zasloužil. Organizovala byznys, a to jí určitě zabíralo ještě víc času.

Měla první vážnější vztah s dospělým mužem a ještě si nenašla chvíli, aby popřemýšlela, jak k tomu mohlo dojít, natož aby si to užila.

Musela splnit úkol - jenže pokud do dvou týdnů nedoběhne do cílové rovinky, prohraje všechno. To, co je uvězněno v pasti skleněné schránky, žilo na jednu zázračnou chvíli v ní. Byla připravená potit krev, aby to zachránila.

A tak spánek bude muset počkat, dokud pro něj nezbyde místo v programu.

Celý den strávila v Požitcích rozhovory s možnými zaměstnanci, plánováním směn a pracovní doby a přemýšlením o výši mzdy. Večer pomáhala Simonovi navrhnout ptačí budku do školního projektu, zastříhla mu vlasy a užívala si jeho společnosti.

Většinu noci pak zabralo papírování a dohánění domácích prací, které dlouho odkládala.

Sepisovala a přehazovala sloupce čísel. Prodlužovala je a zkracovala, jenže výsledek byl stejný. Počáteční výdaje spolklý závratnou rychlostí veškerý její kapitál. Na vině byla hlavně její touha začít stylově, připustila si. Ale ať se propadne, jestli si tenhle sen nechá vzít.

A tak nezbyvá než jít tak říkajíc nadoraz, uvědomila si při pohledu na počítačový rozpis. To už zažila víckrát. Pokud stihnou otevřít před Díkůvzdáním a přijdou jim nějakí platící zákazníci, třeba se brzy odrazí ode dna. Kapka ke kapce může dát mírný proud a z proudu může být záplava.

V týdnech před Vánocemi je na obchody nejlepší čas a Požitkům by to mohlo na startu pomoci.

Jestli něco uměla dobře, pak obracet každý dolar. Dokáže to. Jen aby jí auto vydrželo ještě rok dva bez větších oprav. Bože dej.

Něco snad vyškrábne tady a tam, aniž by se to Simona nějak dotklo. Ještě půl roku nebo rok a Požitky by mohly přinést výraznou změnu v jejich životě. Poskytnout stabilitu, kterou si pro Simona nejvíc přála. A taky hrdost a respekt, které chtěla pro sebe.

K tomu totiž směřovala od chvíle, kdy v šestnácti odešla z rodného přívěsu. To byla jedna z nejdůležitějších odboček na rozcestích jejího života. Zamyslela se. Ale co ty další?

Jestli Požitky znamenají důležitý zlom, pak má stejný význam i dům, ve kterém žijí a na nějž musela tolik šetřit. Zoe napadlo, že pokud mohla nabrat sílu výletem za svými kořeny a zážitkem na půdě jejich podniku, poslouží jí stejně i vydrbání podlahy v kuchyni.

Sklidila papíry, zavřela laptop a zašla si pro kbelík.

Tenhle domek si vybrala především proto, že si ho mohla dovolit. Tedy skoro. A už když sem prvně vstoupila, cítila stejně jako v Požitcích, že je to její místo. Domov, který pro Simona vytvoří.

Tehdy na něm nebylo nic k vidění, vzpomínala, když vkleče máčela podlahu mydlinkami. Zahnědlá fasáda a zaplevelený dvorek nepůsobily zvlášť vábně. Uvnitř našla jen odrané koberce, nejisté rozvody vody, ostudné linoleum v kuchyni a dál už jen zdi plné děr od hřebíků.

Avšak velikost domu postačovala a cena se zdála slušná.

A tak drhla, natírala, kopala a sázela. Prolézala výprodeje, bleší trhy a dokonce i městskou skládku.

Tehdy se také moc nevyspala, vzpomínala vsedě na patách. Ale každá hodina práce se vyplatila. Poznala lépe sama sebe a pochopila, co dokáže.

S úsměvem přejela po lesklém čtverci vypucované podlahy. I tu kdysi sama položila. Sledovala inzerce a vybrala si v HomeMakers čistě bílý vzorek.

I vnitřní a vnější nátěry kupovala právě tam, uvědomila si, pak nějaké instalatérské potřeby a osvětlení do koupelny.

Ve skutečnosti by se v každém pokoji našlo něco z HomeMakers. To musí cosi znamenat.

Znamená to především Bradleyho. Byl všude, kam se podívala, usmála se v duchu. A i když na něho nemyslela, stále ho měla někde v podvědomí. Začít si s ním bylo vzrušující a trochu děsivé. Zamilovat se do něj - nemožné.

A k tomu nebezpečné pro něho samého. Nepřeslechla, co Pitte řekl. Čím víc jí na něm bude záležet, tím je zranitelnější. Nezpochybňovala, že se Brad stal součástí hledání klíče a taky součástí jejího života. Ale nemůže ho přece postavit do cesty Kaneovi jen díky fantaziím o tom, co by mohlo být, kdyby se realita mohla změnit.

Stačilo, že se takový muž zajímá o ni a o jejího syna. Nesmí být nenasytná a žádat víc.

Když vytřela podlahu, pohlédla na hodiny. Bylo skoro půl čtvrté ráno. Měla kuchyni bez poskvrnky, vyvážený rozpočet, návrh služeb a cen. Jen ještě netušila, jestli nějak pokročila při hledání klíče.

Rozhodla se trochu spát a ráno začít nanovo.

Bradley seděl u skomírajícího táboráku a upíjel vlažné pivo. Na jeho teplotě nezáleželo. Když je vám šestnáct, jde hlavně o pití. Otec ho sedře z kůže, jestli na to přijde -a ten přijde skoro na všechno. Ale teď si nesmí nechat zkazit svobodu téhle letní noci.

Nechtělo se mu spát. Byl rozhodnutý vykourit další cigaretu, dopít pivo a prostě jen být.

Kempování tady v kopcích ve stínu Válečnickova vrchu vymyslel Jordán. To strašidelné staré místo kamaráda vždycky přitahovalo, takže si donekonečna vymýšlel historky o domě a lidech, kteří v něm mohli žít.

I Brad musel uznat, že je to napohled fascinující stavba. A zajímavý objekt k přemýšlení. Nakonec jste se vždycky dostali k otázce, kdo kruci mohl postavit takové ohromné monstrum na pensylvánském kopci. Bylo trochu strašidelné, ale i stylové.

I tak by ho s klidem nechal Jordánovi. Dával přednost rozložitému dřevěnému domu u řeky. Přestože chtěl po vysoké bydlet v New Yorku a taky cestovat, neuměl si ve skutečnosti představit život jinde než právě tam.

Aspoň ne natrvalo.

Jenže vysoká, New York a ,natrvalo' se zdály ještě strašně daleko. Milión roků daleko. Právě teď se mu líbilo tam, kde se nacházel, trochu přioopilý pivem v lese u táboráku.

Být takhle vysoko v kopcích znamenalo dobrodružný zážitek stejně jako jízda sem s Flynnem a Jordánem a přelézání vysoké zdi, jako by se jejich parta chtěla vlámat do vězení místo na svobodu.

V pondělí musel na brigádu. Starý dobrý B. C. totiž nesnášel flákače. Vaneové proto pracovali i během letních prázdnin, což bylo fajn. Jenže teď před sebou měl víkend s přáteli. Mohli se brouzdat lesem, divokou trávou a nemuseli se bát, že jim to někdo zakáže.

Chápal, co je odpovědnost - k rodině, k firmě a Vaneovic jménu. Jednou se taky o něco zaslouží jako jeho děda a otec. Ale člověk od toho občas musel utéct, dát si pivo, pár správně spálených párků a bezstarostně posedět u ohně s dobrými kamarády.

Zrovna teď netušil, kam se poděli, ale lenost mu bránila je hledat. Usrkával pivo a ignoroval hlas, který mu našeptával, že jeho ostrou, kvasnicovou chuť vlastně tolik ne-zbožňuje. Kouřil a sledoval noční rej světlušek.

Houkání sovy u něj vyvolávalo mrazení a stálý bzukot hmyzu tvořil příjemné pozadí pro jeho myšlenky na to, jak rychle asi dostane Patsy Hourbackovou na zadní sedadlo auta. Zatím jeho aktivity přísně omezovala na polibky se šimráním na mandlích a vzrušující ohmatávání nader - ale jen přes košili.

Vážně strašně toužil tu košili z Patsy stáhnout.

Problém byl, že po něm chtěla, aby jí nejdřív vyznal lásku. A to je trochu moc. Líbila se mu a hodně a vážně ji děsně chtěl, ale láska? Ježíši.

Děšivá záležitost daleké budoucnosti. On Patsy nemiloval a ani k tomu nesměřoval. Do toho spadne až o moc později. Byl si jistý. Pak půjde o někoho, koho si zatím ani nedokázal představit. Koho si ani *nechtěl* představovat.

Nejdřív musí zvládnout spoustu jiných věcí a vidět spoustu míst.

Zatím mu kondom pro všechny případy vypaloval díru do peněženky a silně to toužil zkusit právě s Patsy Hourbackovou.

Zašustilo křoví a on se ušklíbl. „To bylo to nejdelší močení na světě, zvlášť když na to používáš jen toho malýho vrabce.“

Čekal na podobně drsnou poznámku nebo urážku, ale zamračil se, protože les zase ztichl. „No tak, kluci, vždyť jsem vás slyšel. Jestli se neukážete, vypiju zbytek piva sám.“

V odpověď uslyšel další šustot, jenže z druhé strany. Zamrazilo ho v zádech, ale obhájil svoji mužnost tím, že sáhl po druhém pivu. „Jo, to mě určitě vyděsí. Bože, to je určitě Jason v hokejové masce! Pomoc, pomoc! Vy jste vážně děsně ubohý.“

Odfíkl si, otevřel plechovku a dlouze se napil.

Ze tmy se ozvalo zavrčení, vlhké a hladové.

„Dej si pohov, Hawku. Magore jeden.“ Ale ten rozkaz mu už vyšel z docela staženého hrdla. Rukou pomalu šátral po jednom ze špičatých klacků, na kterých předtím opékali párky.

Ticho prořízl jekot, hrůzostrašný, plný bolesti a strachu. Brad vyskočil a klacek sevřel jako meč. Zatočil se v kruhu. Strach mu svíral vnitřnosti. Pátral ve stínech kolem.

Nekonečně dlouhou chvíli slyšel jen zvuk svého běsnícího srdce.

Když se řev ozval znovu, rozeznal svoje jméno.

Světlušky vzlétly v šíleném reji, když vyrazil za tím hlasem. Za Flynnovým hlasem, vyšponovaným do zoufalé výšky v hrůze a agónii, kterou nemohl hrát. Pak přišlo další volání, stejně naléhavé. Byl to Jordán, někde za jeho zády, a jeho křik docela otrásl nocí.

Brad se zmateně obrátil na druhou stranu. Tmou se k němu cosi hnalo s rámusem a silou, jaká se nepodobala člověku. Noc byla náhle plná zvuků. Vítr hučel ve větvích, klestí padalo na jehličnatou půdu. Výkřiky přicházely ze všech stran najednou. V běhu cítil, jak se letní dusno mění v lezavý chlad, mlha se zvedala od země jako řeka, až ji měl skoro po kolena.

Cítil divoký strach v břiše, o přátele i o sebe.

Vyběhl z lesa na prostranství s vysokou trávou v blízkosti věží Válečnickova vrchu.

Nad hlavou mu plul obtloustlý úplněk. V jeho světle spatřil oba kamarády ležet v trávě. Rozcupované na kusy. Bezděčná modlitba se mu drala ze rtů, když vyrazil kupředu.

Uklouzl po krvi, a co hůř, dopadl na ruce a kolena do čehosi odporného vedle Flynnova těla. Obrátil se mu žaludek, když se dotkl kamaráda s proříznutým hrdlem a ucítil na dlaních vlhké teplo.

Ve světle dokonale bílého měsíce viděl, jak mu z prstů odkapává krev.

„Ne.“ Řekl to třaslavým, tichým hlasem. Zavřel oči, aby někde hodně hluboko našel zbytky odvahy. „Ne.“ Jeho hlas zesílil. Otevřel oči a přiměl se znovu podívat. „To je kravina.“

Zatímco Brad zíral před sebe a bojoval se žalem a strachem. Flynn otočil hlavou na roztrženém krku a zazubil se. „Víš co, ty pitomče? Jsi na řadě.“

Třebaže mu srdce chtělo vyskočit z hrudi, s námahou vstal a opakoval: „Kravina.“

„Bude to vážně moc bolet.“ Flynn s vyceněnými zuby vstával. Ozval se příšerný, vodnatý chechtot, protože to, co zbylo z Jordána, se zvedalo také. Začali se přibližovat kolébavým krokem.

„Jsme jenom maso,“ řekl Jordan a mrkl na Brada jediným okem, co mu zůstalo v oční jamce. „Jenom kus masa.“

Cítil je, cítil, jak se s nimi přibližuje smrt. „Budeš se muset polepšit, Kane. Sakra polepšit, protože tohle je kravina.“

Přišla bolest, šokující, omračující bolest, která z prsou vystřelovala do každé buňky jeho těla. Brad se o ni opřel, využil ji a přinutil rty k úsměvu, s nímž zíral na hororovou podobu svých přátel.

„Jste fakt pěkně zřízený, kluci.“ Zkusil se zasmát, ale potlačoval mdloby.

Probudil se ve své posteli rozechvělý chladem.

Promnul si dlaní bolavý hrudník, posadil se a zhluboka zalapal po dechu. „No, už bylo sakra na čase.“

„Tak to jsme byli fakt hnusní, co?“ Flynn se pokusil o hřejivý úsměv. Seděli s Jordanem u Bradova kuchyňského stolu. Počkal do rána, než jim zavolal, třebaže strávil dvě nekonečně dlouhé hodiny, zatímco se mu stále honily hlavou noční výjevy.

Neřekl jim nic bližšího, než že mají přijet. Což samozřejmě udělali.

Ted' za denního světla nad voňavou kávou a opečenými bagetami se celý ten zážitek zdál přehnaný a těžkopádný. Jako když se příliš mnoho nočních můr nakupí na sebe, aby mohly být skutečné.

„Víš, měls půlku krku pryč a taky ti chyběl hezký kus hrudníku. A ty,“ řekl Jordánovi, „tobě viselo levé oko docela působivě z obličeje a druhou část tváře jsi měl utrženou.“

„Což mohlo být spíš zlepšení,“ poznamenal Flynn.

„Mám dojem, že jsem uklouzl na tvém mozku,“ pokračoval Brad. „Ne že by ti nějak chyběl.“

„Flynn si často uklouzne na mozku sám,“ vrátil narážku Jordan. Pak se zadíval na Brada přes okraj hrnku. „Jsi zraněný?“

„Hrudník mě pálil jak čert ještě dobrou hodinu a probudil jsem se s tím největším hlavobolem, ale to je všechno.“

„Takže zbývá otázka, jak ses z toho dostal.“

„V první řadě jsem měl víc času se připravit po tom, co se stalo vám dvěma. Rozmyslet si, co asi může přijít a co s tím dělat. Zapamatoval jsem si něco, co by se dalo nazvat klíčovým slovem, které by mě z toho mohlo vytrhnout. A fungovalo to.“

Flynn se zakousl do bagety. „A to je?“

„„Kravina“. Trochu neslušné,“ pokračoval, když Flynn vyprskl pár drobků. „Lidské a přesné. A za druhé, no, on to přehnal. Nemůžu říct, že to ze začátku neúčinkovalo. Cítil jsem se na šestnáct. Bože, seděl jsem u ohýnku, pil teplý pivo a myslel na tělo Patsy Hourbackový.“

„Ta měla vážně super tělo,“ zavzpomínal Jordan.

„To léto jsem jí byl posedlý. Vlastně jsem byl posedlý spíš sexem, ale Patsy s tím souvisela. Takže na začátku jsem seděl v lese u Válečnickova vrchu. Pak začal Flynn vřískat jako ženská...“

„Jak víš, že to nebyl Jordan?“ Flynn se uraženě věnoval jídlu. „Proč zrovna já musím vřískat jako ženská.“

„To si vyříd' s Kanem,“ navrhl Brad. „V tu chvíli to se mnou začloulalo. Oba jste ječeli a volali mě. Ale pak se to začalo měnit. Vítr, mlha, zima. Prostě přepísknutý, a mně něco

sepnulo v hlavě. Když jsem vás pak uviděl ležet v té trávě, zase jsem se na moment ztratil. Potom jsem uklouznul na Flynnově mozku nebo možná střevech."

„Hele, snažím se jíst," stěžoval si Flynn.

„Bylo to prostě přehnaný, chápete? Nedalo se tomu věřit. Pak už jsem se necítil na šestnáct, aspoň v hlavě ne. Dalo by se říct, že to nezvládl. Poznal jsem, že to dělá on. A že je to kravina."

Brad vstal a zašel pro konvici s kávou. „Za těch pár hodin, co jsem to rozebíral, mi došlo, o co se pokoušel."

„Rozdělit nás," řekl Jordán.

„Trefils to. Izoloval mě - seděl jsem tam sám, zatímco vy dva jste spolu někam zmizeli. Pak jste volali o pomoc a našel jsem vás zmasakrované."

„A nakonec nás proti tobě postavil," doplnil Flynn. „Jako zombie dvojčata. Poštval nás na tebe. Jak bys mohl spolupracovat s párem chlápků, kteří ti chtějí vysát mozek z hlavy, že? Takový filmy znáš," dodal. „To zombie dělají."

„Chtěl, abych se cítil sám a odcizený. Taky ohrožený."

„Nebo ještě hůř," řekl Jordán. „Kdyby ses z toho neprohrál, třeba bysme ti fakt něco provedli. Až to na tebe znova zkusí, půjde rychleji na věc."

„To nic." Brad se chopil hrnku. „Já taky."

„Mám dojem, že bys potřeboval víc než dobře vypadat, když se máš poprat s čarodějem," podotkl Flynn.

Brad kývl, zvedl nůž, položený vedle talíře, a přejel palcem po jeho hrotu. „I čarodějové krvácejí."

„Hodláš o tom povědět Zoe?" zeptal se Jordán.

„Jo. Musíme držet pohromadě. Chtěl jsem se za ní dopoledne stavit v Požitkách."

„Neobjeví se tam dřív než po obědě." upozornil ho Flynn. „Mal říkala, že prý má hodně práce doma."

„To je ještě lepší."

Právě dokončil hovor z mobilního telefonu. Zaparkoval za jejím vozem a ještě si zaznamenal novou schůzku do elektronického diáře. Cestou ke dveřím, než zaklepal, promýšlel debatu s architektem, plány na rozšíření podniku a změny v designu.

To vše mu z hlavy vymizelo, když otevřela. Měla na sobě džíny ustřižené u kolen a jeden z těch topů nad pupík. Takže dnes zvolila stříbrnou destičku, všiml si. V pupíku se jí leskla erotická vábnička.

Byla bosa, nehty na nohou jasně růžové a v uších velké tenké kruhy. V ruce držela hadr, který byl silně cítit po citronech.

„Uklízím," řekla rychle. „Právě jsem skončila v ložnici." Jako by si hadru všimla až teď, strčila ho hbitě do zadní kapsy. „Chtěla jsem strávit trochu času v domě, než vyrazím do podniku."

„Dobrá." Vstoupil dovnitř a spustil z ní oči, jen aby se krátce rozhlédl po obývací. Všechny dřevěné i skleněné plochy se blyštěly. „Stihlas toho dost."

„Při úklidu se dobře přemýšlí, třeba o tomhle domě. Možná je právě on součástí úkolu. A když si najdu čas a na všechno tady se soustředím, třeba něco... Co je?" Trochu se pod jeho upřeným pohledem zarděla a otřela si tvář. „Mám špinavý obličej?"

„Máš ten nejdokonalejší obličej, co znám."

„To je fajn slyšet po tom, co tady naháním pavouky."

„Simon je ve škole?"

„Ano." Rozevřela oči, když si všimla záblesku v jeho pohledu. „No, proboha... je teprve deset ráno. Copak nemáš práci?"

„Mám." Přistoupil blíž, kdežto ona ucouvla. „Ale udělal jsem si čas, protože s tebou potřebuju mluvit. Vypadá to, že rozhovor počká."

„Přece nemůžeme jen tak..." Anebo mohou?

„Ale můžeme. Zkusme tohle."

Uchopil ji do náruče a její žaludek se dlouze a sladce zvedl, když s ní vyrazil k ložnici.

„Ježíši." Nedokázala potlačit nervózní hihňání. „To je jak z románu. Až na to, že bych asi musela mít na sobě něco víc sexy než staré džíny."

Voněla leštěnkou na nábytek a zralými švestkami. „Není nic svůdnějšího než staré džíny, pokud je máš na sobě ty."

„No to je prima." Radostně se mu otřela tváří o krk. „Je to fajn." Kousla ho do lalůčku.

„Prádlo je v pračce. Nějak se mi to za posledních pár dnů nakupilo. Takže... pod těmi kalhotami nic nemám."

Natočil hlavu a pohlédl do jejích rozesmátých očí. „Hm, tak to rozhovor rozhodně počká."

Obtočila mu paže kolem krku, když ji položil na postel, a přívětivě ho k sobě přitáhla. „To má být asi moje odměna za domácí práce," zašeptala.

„Od chvíle, co jsme se milovali, myslím jen na to, kdy to zopakujeme."

Přisál se k jejím rtům, nejdřív jemně, pak hlouběji.

Byl to její osobní zázrak, uvažovala a nechala se unášet silou okamžiku. Zmocňoval se jí muž, který uměl vnuknout pocit, že je vzácná jako nějaký klenot.

Líbal ji, jako by celý život nemusel nic jiného než laskat její rty. Dával si na čas, třebaže cítila, jak v něm pulzuje touha po horkosti. Tichá radost z té chvíle i z něho se jí obtočila kolem srdce jako sametová stužka.

Dotýkal se jí, jako by byla křehkým pokladem, jehož zkoumání ho nikdy neunaví. Každé pohlazení těch nádherných rukou utěšovalo, vzrušovalo a přinášelo slib. Sladký údiv jí přecházel do krve jako víno.

Tady, v ranním slunci zažívala trpělivé, dlouhé, skoro líné dotečky. Zvedala se a zase klesala s těmi dlaněmi, zatímco svět za oknem spěchal svou cestou bez ní.

To, že si pro sebe uloupili čas, je zahalovalo další matnou vrstvou intimity.

Pohrával si s odhalenými místy pod roztřepenou džínovinou, konečky prstů přejel kolem okraje trika na břicho. Zaslechl hluboké, vzrušené zasténání, když zavadil o stříbrnou destičku. Prolíbal si cestu dolů po jejím krku, ona odvrátila hlavu a vzdychla.

Všechny starosti a únava, co ji pronásledovaly, se začínaly rozplývat.

Cítil, jak se oddává jemu i rozkoši, jak jí těžkne dech, protože si dával na čas. Poznala, co pro něho znamená taková chvíle s ní v prosluněném, ztichlém domě?

Mohla vědět, jak ji potřebuje, když to sám teprve začínal chápat?

Do téhle chvíle netušil, kolik toho může dávat a jak zoufale po tom touží. Všechno čím je, vše co má, co cítí a co si představuje. Znovu zakryl její ústa svými a nabídl jito.

Srdce jí začalo bušit v hrdle, pěstmi svírala jeho košili, jak ji zaplavovaly emoce. Víc než požitek, víc než jeho příslib přinášely tyhle svůdné vjemy. Rozechvěle se do nich ponořila.

Tohle potřeboval - naprosté odevzdání jednoho druhému, když nebyl nikdo a nic kromě nich. „Chci se na tebe dívat." Pokryl polibky její tváře a pak jí svlékl triko přes hlavu. „Jen se dívat."

Vpíjel se do těch ztěžklých, omámených očí, když stahoval džínovinu dolů.

Hladká pleť, jemné křivky, dlouhé údy baletky. Ospalé oči a vílí rty. Připadala mu jako fascinující směs křehkosti a exotiky.

Sehnul se a přitiskl jí rty na horní část stehna. Pak pomalu klouzal dolů přes citlivá místa, až se zachvěla. Škádlivě přiblížil jazyk k horkému středu. „Chci, abys jen takhle ležela a nechala mě dělat různé věci."

Nemohla by ho zastavit. Už byla příliš roztoužená a zaplavená pocity. Když jí projel první šokující plamen, stiskla prsty železné příčky postele a nechala se odvést, kam si přál.

Byly to chvíle slávy a zázraku. Ty ruce, tak neskutečně trpělivé, odemykaly každé tajemství. Ústa, něžná a důkladná, ji po centimetrech pohlcovala. Prohnula se, protože ji zasáhl orgasmus, ale on nepřestával.

Zakoušela různé barvy pocitů, až měla dojem, že její smysly ožily světlem, které jí prozařuje kůží. Vítala každou novou sladkou bolest.

Ztrácel se v ní. Uvědomoval si pouze, co mu nabízí a co si od ní touží brát. Možnosti narůstaly, kdykoli se její tělo zachvělo.

Zvedl se nad ni a ona ho ovinula. Vklouzl dovnitř, ona ho obklopila.

Pomalou, stále pomalou, aby vysáli každou kapku rozkoše, která je prosycovala. Zvedání a klesání těl, tepání krve a tlukot srdce uzamkly svět za zdmi toho slunečného pokoje.

Někde jinde se odčítal čas, auta hlučela v ulicích, pes poštěkával na veverky, ale ona vnímala jediné jeho. Neslyšela nic, zatímco balancovala na okraji světa, kromě svého jména, které vyslovil jako modlitbu.

Pak vlastní výkřik radosti, když spolu s ním přes okraj skočila.

Nikdo se nikdy a nikde nemohl cítit lip než ona právě tady a teď, přemýšlela Zoe. Nikdo nebyl tak dokonale sváděný a skrz naskrz uspokojený.

V dozvuku chvíle prohrábla Bradovy vlasy.

Nechal hlavu položenou mezi jejími řadry a dlaň na její ruce po boku. Byla to ta nejsladší kombinace, jakou kdy cítila.

„Jsem moc ráda, že ses zastavil,“ řekla ospale a usmála se, když stočil rty k jejímu prsu. „A já jsem rád, žeš byla doma.“

„Tohle všechno je tak... *velkolepé*. Ležet si tady, nazí a spokojení v...” Otočila hlavou k hodinám. „Hmm, před jedenáctou dopoledne. Lepší než vyhrát v loterii.“

Nadzvedl hlavu a zazubil se. „To ti povím.“

„Jsi tak hezký. Vypadáš jako jeden z těch uhlazených chlápků z mých kadeřnických časopisů.“

Zašklebil se. „Prosím.“

„Vážně. Ale potřeboval bys přistříhnout.“ Roztáhla prsty v jeho vlasech. „Postarám se o to.“

„No... možná někdy. Jindy.“

Kamarádsky za ty vlasy zatáhla. „Jsem moc dobrá v tom, čím se živím, víš?“

„To určitě. Naprosto.“ Aby ji rozptýlil, líbnul ji na klíční kost a pak se skulil stranou. „Já jsem si vážně přišel promluvit.“

„Můžeme mluvit, zatímco tě budu stříhat. Kadeřnice jsou jako barmanky. Zvyklé povídat si a pracovat zároveň.“

„To ano, ale asi na to není nejvhodnější chvíle. Nejsme oblečení.“

„Zbabělce.“ Posadila se a objala si rukama skrčená kolena.

„S tím se na chvíli smírím.“ Vstal, aby našel kalhoty. „Zoe, včera v noci - nebo spíš dneska ráno - jsem měl zážitek.“

Hravá nálada se ztratila a Zoe se zvedla do kleku. „Jsi zraněný? Ublížil ti?“

„Ne.“ Zvedl její triko ze země a podal jí ho. „Hlavně zůstaň klidná.“

Při oblékání jí všechno převyprávěl.

Zoein počáteční úlek se zmírnil. Nebyl zraněný, to viděla sama. Vypadal klidný, snad až příliš.

„Chtěl využít Flynnu s Jordánem, aby sis myslel, že jsou proti tobě.“

„Tak se to dá shrnout.“

„On nechápe lidi, ani jejich lásku a přátelství. Nerozumí ti, to je jisté. Jestli myslel, že tě tímhle izoluje nebo zastraší, jenom tě proti sobě víc poštal.“

Po tváři mu přelétl mírný úsměv. „Zato ty mi docela rozumíš.“

Zadívala se na něho. „To si nejsem jistá, ale chápu tvůj vztah k Flynnovi s Jordánem. Proč si vybral právě tu noc? Protože jste byli mladí? Protože se to odehrálo nedaleko Vrchu? Všechno to musí mít nějaký význam. Jsme tak blízko, že každá věc jistě něco znamená.”

Přikývl potěšený, že se jejich úvahy ubírají stejným směrem. „Myslím, že roli hraje obojí. Byli jsme mladí a snáz ovlivnitelní. Ještě jsme neznali tebe ani Mal a Jordán viděl Danu jen jako Flynnovu sestru. Právě tu noc zahlédl Rowenu, jak se prochází po římse Válečnickova vrchu.”

Odmlčel se a uhladil si manžety košile. „Bylo mi šestnáct, Zoe. Přesně tolik, co tobě, když jsi odešla z domu.”

„Ach.” Objala se, jako by pocítila náhlý chlad. „Myslíš, že to něco znamená?”

„Myslím, že nic nesmíme považovat za náhodu. Byla to pro všechny tři důležitá noc. Tehdy jsme to ještě nevěděli. Připadalo nám to jako další bezstarostný letní večer. Ale ocitli jsme se přesně na hraně mezi dětstvím a dospělostí. 1 tobě bylo tolik, když jsi udělala svůj důležitý krok.”

„Jenže u mě šlo o něco jiného.”

„Jo. Ale kdyby Kane události toho večera překroutil, aspoň v mé mysli, mohl by pozměnit i to, co si o tom myslím teď a co jsem dělal potom. Můj vztah k Flynnovi a Jordánovi má co dělat s mým návratem do Valley a taky s tebou.”

„Takže kdyby mezi vás vrazil klín, nebo tě dokonce donutil ublížit jim, teda aspoň v té fantazii, mohl by oslabit všechno, co mezi námi je. A snad i zničit.”

„Myslím, že takový byl plán.”

Zoe nejistě tiskla rty k sobě. „Nepodařilo se mu to a bude se zlobit.”

„Jo, bude. Asi by nikdo z nás příštích pár dní neměl zůstat dlouho o samotě. Chci, abyste se ke mně se Simonem nastěhovali.”

„Já nemůžu...”

„Zoe, přemýšlej.” Předem připravený na námitky a výmluvy k ní přistoupil a položil jí ruce na ramena. „Na dokončení tohoto úkolu budeme potřeba oba. Měli bychom co nejvíc držet při sobě. A mimo to tě chci mít blízko. Vás oba.”

„O to právě jde. Jak mám Simonovi vysvětlit, proč se k tobě stěhujeme?”

„Už toho ví dost, aby pochopil. A vážně si myslíš, že by odmítl volný přístup do mé herny?”

„Ne, to si nemyslím.” Vyklouzla mu a vstala. „Bradley, já nechci, aby Simon... Dobře vím, jak děti tyhle věci berou. Co od nás otec odešel, každou chvíli s námi bydlel nějaký muž.”

Jeho tvář zkameněla. „Tohle není stejné. Tady jde o důležitější věci. Zoe, vy v mém životě přece nejste chvilková záležitost.”

Dech se jí zadrhl. „Měl bys trochu brzdit.”

Pocítil nával netrpělivosti a hlas mu ztvrdl. „Nebo spíš ty přidat plyn. Mám ti snad říkat, co pro mě znamená a co k tobě cítím?”

„Copak o tom teď můžeme jasně přemýšlet?” Aby mohla volněji dýchat, přešla k oknu a zatahala za závěs. „Nemůžeš vědět, co budeš cítit a co pro tebe budu znamenat, až tohle skončí. Ted’ nám jde o tuhle věc a ta všechno umocňuje.”

„Zaujala jsi mě hned na první pohled.”

„Neříkej to.” Špatně se jí dýchalo, protože pocítila stah u srdce. „Nevíš, jak mi můžeš ublížit.”

„Asi ne. Povědej.”

„Nechci se do toho teď pouštět.” I když se proklela za zbabělost, otočila se k němu a zavrtěla hlavou. „Ani ty to nedělej. Měli bychom jít.”

Vzal ji za bradu a políbil na rty. „Budeme mluvit o tomhle a o spoustě jiných věcí. Ale nejdřív k tomu bydlení. Jestli nechceš jít ke mně, zůstanu tady. Ale ještě o tom popřemýšlej. Stavím se po práci a rozhodneme to.”

O půl jedné měla Zoe téměř hotovou instalaci osvětlení Danina knihkupectví. To odpoledne se rozhodly soustředit na dokončování jednoho z oddělení, a když si o to stříhly, Dana zvítězila.

„Mně se to zdá rozumné." Dana skládala uvítací letáky na příruční poličku. „U Brada je víc místa, má úklidovou službu a dobře vaří. Ty se pak můžeš soustředit na klíč a svůj salon a všechno ostatní pustit do konce měsíce z hlavy."

Znělo to logicky, připustila Zoe. I rozumně. Jenže... „Takhle jednoduché to není. Jak si můžu ověřit, jestli se ta věc netýká mého domu, když v tom domě nebudu."

„A dovedlo tě to někam?" zeptala se Malory.

„Zatím ne, ale je to jen pár dní, co jsem se na tenhle nápad zaměřila."

Když nikdo nic neříkal, Zoe spustila paže a povzdechla si. „Tak jo, já vím, že už bych něco cítila, kdyby to bylo důležité, ale co když se pletu."

„Mně to přijde jako vymlouvání," řekla Dana nezřetelně.

Zoe se na ni v obraně dlouze, ledově zadívala. „Žádné vymlouvání, opatrnost. Není to stejné, jako když ty bydlíš s Jordánem, než se přesunete na Válečnickův vrch, nebo jako když se Mal nastěhovala k Flynnovi. Jste zasnoubené. Já musím myslet i na Simona."

„Brad je do Simona blázen," podotkla Malory.

„To vím." Zoe zvedla elektrický šroubovák, aby posledním šroubem připevnila ke stropu lištu se světly. „Ale to neznamená, že se máme sbalit a nastěhovat se k sobě. Já nechci, aby byl Simon zmatený naším vztahem nebo si zvykal na ten velký dům a všechny věci v něm a taky na pozornost a na to, že má Brada každý den k dispozici."

Malory přestala rovnat knihy na polici. „Jenom o něho se bojíš?"

„Ne." Znovu si vzdychla a podala šroubovák Daně. „Snažím se srovnat se svými pocity a udržet je v rozumných mezích. Mám pro to dobré důvody."

„Když se na tebe dívám, nevidím ženskou, která by se nějak omezovala."

Zoe si od Malory vzala lampičku a hladčeji zasunula do lišty. „Ty taky myslíš, že bych to měla udělat?"

„Myslím, že bys měla dělat to, co ti přináší radost. Což je někdy těžší a strašidelnější než dělat jen to bezpečné."

Třebaže si Zoe dávno nebyla jistá, co jí dělá radost a co ji jen k smrti děsí, rozhodla se mimořádně vyzvednout Simona ze školy.

„Myslel jsem, že dnes jdu k paní Hansonové."

„Já vím." Už nacvičeným pohybem uhnula ramenem, aby Moe mohl prostrčit hlavu mezi sedadly a pozdravit Simona. „Volala jsem jí. Potřebuju s tebou mluvit."

„Provedl jsem něco?"

„To nevím." Povyřádala obočí. „Co?"

„Nic, přísahám. Nic jsem neprovedl."

Zastavila před domem a mávla na pana Hansona, který na předním dvorku hrabal listí.

„Tak fajn. Jdem dovnitř na svačinu a pokec."

„Moe." Tuhle hru hrál Simon rád. „Sušenka!" zavolal a mohl se smíchy potřhat, když se pes jako blázen řítí ke dveřím.

„Mami?" „Ano?"

„Myslíš, že až se Moe bude muset vrátit domů, že nás s ním Flynn nepřestane navštěvovat?"

„Určitě ne." Zastavila se u dveří, kde už se Moe třásl netrpělivostí. „Simone, já vím, že bys chtěl vlastního psa, ale proč jsi to nikdy neřekl?"

„Asi si ještě žádného nemůžeme dovolit."

„Ach." S mírným stahem u srdce otevřela a nechala Moea bleskově vyrazit ke kuchyni a sušenkám.

„Nejde jen o peníze na koupení. I když si ho člověk vezme z útulku, musí za něj něco platit. Taky kupovat žrádlo, hračky a tak. A chodit na očkování k veterináři. Tak šetřím, abysme si ho mohli dovolit. Možná příští rok už to půjde.“

Nevěřila, že by ovládla hlas, a tak přikývla. Pověsila svou i Šimonovu bundu, aby získala čas na uklidnění. Když se vrátila do kuchyně, Simon už pohodil tašku na zem a vytahoval psí suchar pro docela zoufalého Moea.

Nalila Simonovi mléko do sklenice a začala krájet jablko, aby se při rozhovoru nějak zaměstnala.

„Ty víš, že se poslední dobou snažím o jednu důležitou věc - najít klíč.“

„Pro ty kouzelníky.“

„Ano, pro kouzelníky. Snažím se opravdu hodně a někdy mám den, kdy si říkám, že už ho určitě objevím. A pak zas dlouho nic. Vím jistě, že budu potřebovat pomoc.“

„Potřebuješ moji pomoc?“

„Taky.“ Rozložila plátky jablka na talířek a přidala k nim pár hroznů. „I Bradley mi chce pomáhat. A kouzelníci říkali, že je jeho pomoc důležitá.“

„On je moc chytřej.“

„Máš ho rád, vid?“

„Hm hm.“ Natáhl se pro jablko, když před něj talíř postavila. „Ty taky, ne?“

„Ano, mám. Ale Bradley si myslí, že by mi víc pomohl, kdybychom na chvíli bydleli u něho.“

Simonová tvář se zdála chvíli nečitelná i pro Zoe. Díval se na ni a chroupal jablko. „To jako žít s ním?“

„Jen tam pár dní bydlet. Jako návštěva.“

„I s Moem?“

Při zvuku svého jména vzal Moe do tlamy oblíbený tenisák a vecpal čenich Simonovi pod paži.

„Ano, myslí se tím jistě i Moe.“

„Super.“ Simon kopl do míčku, který mu pes upustil k nohám, aby se Moe měl za čím honit, a natáhl se po hroznech. „On to tam má rád. Je tam legrace.“

„Budeme hosti, Simone, takže ty a Moe.“ tentokrát odkopla míček sama, „se musíte chovat co nejslušněji.“

Simon přikývl, když pes přeskákal kuchyň, chytře se odrazil od zadních dveří a pak míček přinesl. „Fajn. A budete s Bradem spát v jedné posteli a mít sex?“

„Cože?“ Tu otázku přiškrceně vykvikla.

„Chuck říká, že jeho rodiče to dělají v posteli ve vedlejším pokoji a jeho maminka vydává zvuky, jako by to bolelo.“

„Panebože.“

Žvýkal hrozny, upřeně pozoroval matku a kopnutím poslal míček i se psem na druhou stranu místnosti. „Bolí to, mami?“

„Ne,“ řekla tiše a pak si musela odkašlat. „Ne, nebolí. Já myslím, že bychom radši měli balit, víš, jestli teda opravdu chceme...“

„Tak proč ječí a vydává ty zvuky, jako by to bolelo?“

Zoe doslova cítila, jak se jí krev vytrácí z obličeje a zase stoupá vzhůru v podobě ohně pod kůží. „No. Hm. To proto, že se lidi občas...“ Ach bože, pomoz mi z toho. „Víš, jako když třeba hraješ hru nebo se díváš na televizi a jsi vzrušený, tak taky ječíš a vydáváš zvuky?“

„Jo, protože je to legrace.“

„Protože je to legrace. I sex může být legrace, ale když jsou lidé dospělí, záleží jednomu na druhém a chtějí tohle spolu sdílet.“

„Kluci si mají brát kondom, aby něco nechytily nebo neměli mimino, když ho nechtějí." Simon moudře kýval hlavou a spolkl poslední hrozny. „Chuckův otec je má v nočním stolku u postele."

„Simone, ty nemáš co lézt do zásuvek pana Barristera."

„To Chuck. Jeden vytáhnul a ukázal mi ho. Vypadají srandovně. Ale Brad si ho musí vzít, jestli s tebou bude mít sex, abys neonemocněla."

„Simone." Musela na chvíli zavřít oči. „Simone," opakovala. „Nebudeme u Brada bydlet kvůli sexu. A když spolu dva dospělí lidé mají takový vztah, který zahrnuje i tyhle věci, je to velice soukromé."

„Pak by Chuckova máma neměla vzdychat tak hlasitě."

Zoe otevřela pusu, pak ji zase zavřela, položila hlavu na stůl a smála se, až se smíchy rozplakala.

Když dorazil Brad, měla připravený pro každého kufřík, k tomu tašku s věcmi, které Simon považoval za nutné pro Moeovo přežití, a ještě jednu tašku, bez níž by nepřežila ona. Navíc napěchovala chladicí box přebytky z lednice a Simonovými oblíbenými sladkostmi a vločkami. Většinu pat-náctikilové bedny stejně zabralo psí žrádlo a Moeovy věci.

„Jedeme snad na safari?" zeptal se Brad při pohledu na zavazadla.

„Řekl sis o to," připomněla mu.

Strčil do boxu špičkou boty. „Víš, ale i já mám doma jídlo."

„Jenže tohle se zkazí, když to nesníme. A abys nezkazil i něco jiného, musím zdůraznit, že ani Simon, ani já nepotřebujeme stálou pozornost. Zvláště on musí dodržovat pravidla a mít nějaké povinnosti jako tady. Kdyby si dovoľoval, stačí říct a já si s ním promluvím."

„Ještě něco?"

„Ano. Ráda pro nás všechny navařím a o výdaje za jídlo se podělíme."

„Jestli chceš vařit, jsem pro, ale nebudeš snad z každého jídla odečítat polovinu."

„Teď se nehádej ty, nebo nikam nejedeme." Popadla bundu a vrazila ruce do rukávů. „Nebudu po tobě uklízet, jen po sobě a Simonovi. Až budeš potřebovat klid a soukromí, nestyď se a řekni to."

„Asi bych si to měl zapsat." Klepl na kapsu, jako by hledal notýsek. „Bojím se, abych z toho pak nepsal test."

„Třeba se ti to zdá strašně legrační, ale ještě nikdy jsi nebydlel s devítiletým klukem a psem. Koncem týdne možná budeš potřebovat psychologa. Takže kdybys toho začal mít dost, prostě to řekni."

„Už je to všechno?"

„Ještě jedna věc. Měli jsme před chvílí se Simonem takovou debatu a bude asi nutné..."

Odmlčela se, protože Simon se hnul i s Moem dolů po schodech. „Mami, málem jsem zapomněl na slintavýho draka."

„Simone, je to jen na pár dní. Nemusíš s sebou brát všechny hračky, co máš."

„Ukaž." Brad natáhl ruku a vzal si plastovou figurku draka. Našel tlačítko, a když ho zmáčkl, začal se z rozšklebené tlamy vysouvat tenký zelený proužek slizu. „Super."

„Vzdávám se. Simone, začni ty věci nosit do auta."

Zabralo dost času a přesvědčování, než Simona uložili ke spaní. Zoe se nemohla zlobit, že je vzrušený, až málem vyletěl z kůže. Pokoj, který dostal u Brada k dispozici, byl dvakrát větší než doma a k tomu zařízený zábavnou elektronikou i televizí.

I když v tomhle směru nastolila jasná pravidla, přece musela špicovat uši, jestli ještě po večerce nezaslechne puštěnou televizi.

Vybalila si své věci - šaty do starožitného mahagonového prádelníku s cedrovou vůní, toaletní potřeby na nekonečně dlouhé světle zelené police v přilehlé koupelně.

„Nezvykej si na to," varovala sama sebe, když hladila krajku na přehozu postele s nebesy, v níž měla spát.

Je to jen na pár dnů, uvažovala. Jako jedna kapitola z pohádkové knížky.

Zvedla hlavu k medově zbarvenému dřevu kazetového stropu a přemýšlela, jaké by bylo budít se každé ráno v tomhle pokoji a téhle posteli.

Zapnula prázdnou tašku, právě když Brad zaťukal na futra otevřených dveří.

„Našlas všechno, co je třeba?“

„A ještě hodně navíc. Je to nádherný pokoj. Člověk se cítí jako v cukrové vatě.“ Sehnula se a šoupla tašku pod postel. „A má chuť zaskákat si na posteli jako Simon.“

„Jen si posluž.“

Usmála se, ale oči měla smutné. Ukázala na žluté růže ve váze u postele. „To sis byl tolik jistý, že prosadíš svou?“

„Byl jsem si jistý tvým zdravým rozumem a odhodláním vyřešit záhadu s klíčem.“

„Na tobě vážně něco je, Bradley.“ Znovu přejela dlaní po přehozu. „Jsi taky takhle hladký.“

„Šlo mi hlavně o to, abyste byli se Simonem co nejvíc v bezpečí. I kdybych tě měl strašit, abych tě sem dostal. Jsem rád, žeš nás toho oba ušetřila.“

„Kdybys mě zastrásoval, naježila bych se a vypnula zdravý rozum. Ale stejně bude lepší držet se pohromadě.“

„Fajn. Můžu se sem vloudit někdy kolem půlnoci?“

Snažila se tvářit chladně, ale v koutcích jí cukl úsměv. „Je to tvůj dům.“

„Ale tvoje volba.“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Zase víš jak na to. Musíme si promluvit. Půjdeme dolů?“

„Jistě.“ Vztáhl k ní ruku, a přestože váhala, držel ji tak, dokud nepřistoupila blíž a nechopila se jí. „Co takhle skleničku vína u krbu?“

„To by bylo pěkné. Tady je všechno pěkné. Bojím se, aby Simon něco nerozbil.“

„Přestaň. Hned první den, co jsem se sem stěhoval zpátky, se objevil Flynn s Moem. Pes vlítl dovnitř a rozbil lampu. Taky to nebyla žádná tragédie.“

„Asi jsem ze všeho trochu podrážděná.“

„Tak jdi dál a posad' se. Skočím pro víno.“

Oheň v krbu už hořel. Musel se o to postarat, když vybalovala. Stejně jako zbytek domu i tenhle pokoj byl hezky zařízený, teplý a zajímavý. Všechny ty pěkné věci, které Brad nejspíš vozil z cest, umělecké předměty a hlavně to, jak byly umístěny.

Vypovídalo to o muži, který věděl, co chce a kde získat to nejlepší.

Šla si prohlédnout jeden obraz pařížské ulice s kavárnami s barevnými slunečníky, řekou květin a důstojným Vítězným obloukem v pozadí.

S jejími pohledy v rámečcích se to nedalo srovnat.

To on vysedával v takových rušných kavárnách, pil silnou černou kávu z titěrných hrnečků, zatímco ona o tom jen snila.

Brad vešel s lahví vína v jedné ruce a skleničkami, které držel za stopky, v druhé. „Koupil jsem to před pár lety,“ řekl, když si stoupl vedle ní. „Líbil se mi ten ruch a provoz na ulici. Málem slyšíš houkání klaksonů.“

Nalil trochu vína do jedné sklenice a počkal, až si ji Zoe vezme. „My Vaneové musíme pořád hromadit umění.“

„Možná byste mohli pomýšlet na muzeum.“

„Táta vlastně na něčem takovém pracuje. Plánuje hotel a kulturní středisko, kam by mohl část své sbírky umístit, a mít výmluvu k nákupu dalších věcí.“

„On nechá postavit hotel, jen aby měl kam dát sbírku umění?“

„A taky kvůli podnikání. Umění, dřevo a kapitalismus jsou pro Vaney tři klíčová slova. Snaží se najít vhodný pozemek tady na vysočině, kde to všechno začalo.“ Trhl rameny s klidnou sebedůvěrou. „Ale když se to nepovede, bude hledat jinde. Jakmile si B. C. něco zamane, nebere nějako odpověď.“

„Takže jsi to podědil.“

„To beru jako kompliment. Je to dobrý člověk. Někdy nahání strach, ale jinak dobrý. Dobrý manžel i táta a ještě lepší obchodník. Budeš se mu líbit.“

„To si neumím představit,“ hlesla.

„Bude obdivovat, cos dokázala se svým životem a cos vybudovala. A ještě budu ješ. Řekne, že se do toho umíš zakousnout, a to on uznává nejvíc.“

Cítila, že muž jako B. C. Vane by ji spíš griloval hezky dlouho, kdyby zjistil, že má něco s jeho synem.

„Miluješ je? Svoje rodiče?“

„Moc.“

„Já nevím, jestli svou matku miluju.“ Vyslovila to dřív, než si uvědomila, co říká a že na to vůbec myslí. „To je ale hrozné. Chtěla bych ji milovat, ale nevím, jestli to jde.“

Šokovaná vlastními slovy zlehka usedla na opěradlo křesla. „A táta, toho jsem už léta neviděla. Ani ho pořádně neznám, tak jak bych ho mohla mít ráda? Opustil nás. Opustil ženu a čtyři děti a nikdy se neukázal.“

„To pro tebe muselo být těžké. A taky pro matku.“

„Pro všechny,“ souhlasila Zoe. „Ale zvlášť pro ni. Nejenže jí to zlomilo srdce, ono ho to spíš docela vysušilo, že se scvrklo a nezbylo v něm žádné místo pro nás. Když zmizel, vydala se ho hledat. Měla jsem strach, že se vůbec nevrátí.“

„Nechala vás o samotě?“ V hlase se mu ozvalo zděšení. „Čtyři děti nechala o samotě?“

„Zoufale ho toužila přivést zpátky. Zmizela jen na pár dní, ale... bože, měla jsem děsný strach. Co si počnu, jestli se nevrátí?“

„Nebyl nikdo, komu by se dalo zavolat, ke komu jít pro pomoc?“

„Mámima sestra, ale ony se věčně hádaly, tak jsem jí volat nechtěla. Taky jsem nevěděla, jestli smím volat někomu z tátovy rodiny, když utekl. Pravda je, že jsem netušila co dělat, takže jsem nedělala nic, jen se starala o děcka a čekala, až se máma vrátí.“

Neuměl si to představit. „Kolik ti bylo?“

„Dvanáct. Junior byl jen o rok mladší a neposluchoval mě. Joleen ještě mladší, té bylo osm, a proplakala celé dny. Od té doby jsem nikoho tak plakat neviděla,“ řekla Zoe s povzdechem.

„Mazie, té nejmenší, bylo pět, takže nevěděla, co se přesně děje, jen že něco není v pořádku. Nespouštěla jsem z ní oči a myslela na to, co si počnu, až nám dojde jídlo a peníze na další.“

Sesunula se do křesla a pohupovala skleničkou mezi koleny. „Ale ona se vrátila. Pamatuju si, že mě napadlo, jak vypadá unaveně a tvrdě. Ale brzy to s ní bylo ještě horší. Snažila se, jak jen to šlo. Dělal pro nás to nejlepší. Jen jsem netušila, jestli nás ještě dokáže mít ráda.“

Zoe zvedla hlavu. „Taková je moje rodina. Chtěla jsem, abys to věděl.“

„Říkáš mi to. protože myslíš, že se tím změní moje city k tobě? Že tě přestanu milovat, když zjistím, že tví rodiče byli nezodpovědní a sobečtí?“

Víno špláchno přes okraj skleničky, jak prudce trhla hlavou. „Neříkej to. Nemluv o lásce, když mě ani neznáš.“

„Já tě znám, Zoe. Chceš, abych řekl, jak tě znám? Co vidím a cítím?“

Zavrtěla hlavou. „Bože. Nevím, co s tím dělat. Jak ti mám vysvětlit, co mi tím způsobuješ. Že mám strach, že když se tomu podvolím, skončím uvnitř taky tak vyprahlá.“

„Jako když jsi milovala Jamese Marshalla?“

Vzdychla si. „Milovala. Bradley, opravdu jsem ho milovala. Jako bych uvnitř křišťálově zářila. Mezi námi nešlo o nic nedbalého a chvilkového.“

Posadil se vedle ní. „Vyprávěj. Chtěl bych to vědět,“ dodal, když váhala. „A jestli to nebude stačit, můžeme se tam vrátit spolu. Třeba to bude ten správný krok ke klíči.“

„Já se nestydím.“ Mluvila tiše. „O to nejde. Ale některé věci - co se staly a co jsem cítila - byly jen pro mě. Ale zasloužíš si to vědět.“

Dotkl se její ruky a zase se odtáhl. „Jak jste se poznali?“

„Dá se říct, že přes naše matky. Paní Marshallová si nechala od mé mámy dělat vlasy. Někdy si ji zvala před večírkem nebo když někam odcházela, aby ji vylepšila. Občas jsem chodila taky, dělat jí manikúru nebo umýt hlavu. Chovala se ke mně hezky. Bývala laskavá, a ne povýšená. Aspoň ne moc," opravila se.

„Bavila se se mnou a odpovídala, když jsem byla zvědavá na obrazy na stěnách nebo na květiny na prádelníku. Ptala se mě na školu, na kluky... A vždycky mi podstrčila pět dolarů navíc, když se matka nedívala.

„James býval ve škole. Viděla jsem ho jen párkrát, ale nevšímal si mě. Prohlížela jsem si jeho fotky na psacím stole jeho matky. Byl moc hezký. Jako rytíř nebo princ. Takže jsem se možná trochu zamilovala už takhle. To se holkám stává."

„I klukům," přikývl Brad.

„Snad. V jejich velkém domě pořádali pořád nějaké party. Najala mě, abych na nich pomáhala s obsluhou, a dokonce mi koupila slušnou černou sukni a halenku, abych vypadala dobře. Jeden večírek byl na jaře, kdy James přijel domů ze školy. Tehdy si mě všiml."

Zadívala se na sklenici vína, jako by zapomněla, že ji drží. Zamyslela se a přitom se dlouze napila. „Zašel za mnou do kuchyně, vyptával se a flirtoval. Byla jsem tak stydlivá a vedle něj neohrabaná. Ale on se choval moc hezky. Když večírek skončil a uklidili jsme, odvezl mě domů."

Zvedla ramena a zase je nechala spadnout. „Nesměla jsem sedat ke klukům do auta, tak jsem mu to asi neměla dovolit. Tušila jsem, že by se kvůli tomu jeho matka zlobila. A moje? Ta by mě stáhla z kůže. Ale nemohla jsem odolat. Ani tomu, abysme se sešli zas. Bylo to o to víc vzrušující a úžasnější. Jako Romeo a Julie. Byli jsme přesně tak staří, abychom podobně přemýšleli. Nechali jsme se omámit láskou a na nic jiného nemysleli."

Podívala se na Brada a měla dojem, že mu čte myšlenky. „Říkáš si, že mě využil a zneužil, ale tak to nebylo. Možná mě nemiloval tolik jako já jeho. Ale myslel si to. Bylo mu teprve devatenáct a nechal se pohltit romantikou stejně jako já."

„Zoe, v devatenácti, s jeho zázemím a životní úrovní toho musel vědět o životě mnohem víc než ty."

„Možná. Zvlášť proto, že já jsem neznala skoro nic. Ale on na mě netlačil, Bradley. To si nesmíš myslet. Ničeho se nedožadoval, takže to je stejně tak jeho i moje vina. Prostě se to stalo."

„A když jsi mu řekla, že jsi těhotná...?"

Pomalou, dlouze se nadechla. „Sama jsem to poznala až po dvou měsících. Ani v tomhle jsem nebyla moc chytrá. Pochopila jsem to až v září, a to už byl zpátky na koleji. Když se na víkend vrátil, řekla jsem mu to. Zlobil se a měl strach. A když na to tak vzpomínám, možná už ho to trochu opouštělo. Byl to kluk z vysoké, kde se kolem něj dělo plno úžasných věcí, a jedna holka z domova, o kterou se už přestával zajímat, přijde, že je těhotná."

„Jo, jeho věčná škoda."

Musela se usmát. „Jsi na něho moc tvrdý."

„Byl bych víc, jen kdybych měl šanci." Otráveně vstal a šel si nalít další víno. „Možná trochu žárlím, ale nejvíc mi vadí, že tě tím nechal projít samotnou."

„Tvrdil, že se zachováme správně a že bude stát při mně. Věřím, že to myslel vážně, i když měl pořádný strach a vztek. Aspoň v tu chvíli, kdy to řekl."

„Slova jsou někdy laciná."

„Ano." Pomalu přikývla, zatímco Brad přecházel pokojem. „Člověk jako ty by je myslel vážně a choval se podle nich. Každý to nedokáže. A někdy není správná věc to, co myslíš. Dnes jsem tady právě proto, že nedržel slovo, takže to pro mě bylo správné. Pro mě i pro Simona."

„Dobrá. Co bylo dál?"

„Chtěl to oznámit rodičům a já své matce, pak že uděláme, co je třeba." „Jenže on to neřekl."

„Ale ano, řekl, a já taky. Máma zuřila, ale taky se tak zvláštně ušklíbala. Když se to dověděla, viděla jsem jí na tváři, že mi to částečně patří za to, že jsem se tvářila, jako bych byla lepší než ostatní, a teď zjistím, zač je toho loket. Ale když pak přišla paní Marshallová, matka se za mě postavila.“

Zoe teď zvedla bradu v hrdém gestu. „Paní Marshallová mě začala obviňovat, že jsem lhářka a podvodnice, šlapka, která přemluvila jejího syna, aby se se mnou scházel za jejími zády. Že svého syna nenechá zatahnout do bahna, a jestli tvrdím, že jsem těhotná, pak to vůbec nemusí být jeho. A pokud ano, nedovolí, aby celý život platil za to, že se se mnou zapletl. Řekla toho mnohem víc, jako že mě vzala do svého domu, důvěřovala mi a já přitom nejsem nic jiného než děvka a zlodějka. Hodila na stůl šek na pět tisíc dolarů a řekla, že je to všechno, co kdy dostanu. Že prý to můžu použít třeba na potrat, ale už neuvidím ani penny, a jestli budu vymáhat další nebo se pokusím znova setkat s Jamesem, postará se, aby za to moje rodina zaplatila.“

„Vždyť jsi nosila její vnuče.“

„Ona se na to tak nedívala. Nemohla. A opravdu by potrestala naši rodinu. Měla peníze i vliv, kdežto já se neměla jak bránit. Poslala Jamese pryč, ani nevím kam. Ještě v září jsem mu poslala dopis na kolej, co mám dělat a co chce, abych udělala. Vůbec neodpověděl, tak to asi měla být odpověď. Sebrala jsem peníze i s tím, co jsem předtím našetřila, a odjela. Nechtěla jsem svoje dítě vychovávat v přívěsu. Ani nikde blízko Marshallových. Když se Simon narodil, poslala jsem Jamesovi další dopis s jeho fotkou. Vrátil se mi neotevřený. Tak jsem to nechala být a slíbila si, že se postarám sama. A nebudu hledat někoho, s kým by bylo lip nebo jinak a kdo by mi ukázal, co mám dělat. Někoho, kdo by zase vykládal, že mě miluje a že udělá správnou věc.“

Znova se posadil, vzal jí z rukou nedotčenou sklenici vína a postavil ji na stolek. „Dokázalas zařídit hezký život sobě i Simonovi. Sama. Musíš v tom pokračovat? V tom dokazování?“

„Kdybych dovolila, aby mezi námi něco bylo, a tys pak odešel... Nejsem dost statečná na takové riziko. Snad kdyby šlo jen o mě, ale nejde.“

„Ty nevěříš, že tě miluju.“

„Věřím, že si to myslíš a že by ti nikdo nezabránil zachovat se správně. I kdyby to nemělo být správné pro tebe. Takže tě poprosím, abys počkal do konce měsíce, až pomine tahle romantika a vzrušení. Pak uvidíme, co s námi bude.“

Jako by zvedala zrcadlo, pomyslel si, v němž se odráželo, co je mezi nimi, a překrývalo to, co zažila s Jamesem. Snažil se to i přes lítost chápat. „Chtěl jsem se tě zeptat jen na jednu jedinou věc. Miluješ mě?“

„Ano, nemůžu si pomoci. Ale můžu ovlivnit aspoň to, co s tím udělám.“

15

Hledala na nesprávném místě. Už si tím byla jistá. Vydala se do Požitků, prohledávala všechna tři podlaží, uklidila každý centimetr půdy, zírала do zrcadla. Ale neobjevila nic, co by jí ukázalo cestu. Žádný záblesk světla, žádnou inspiraci. Žádný klíč.

Vrátila se do svého domu a celou půlhodinu vysedávala sama v kuchyni. I když se cítila bláhově, zatahla závěsy, zapálila svíčky a snažila se dostat do stavu jiného vědomí nebo vnímání.

Místo toho málem usnula.

Byla unavená, zklamaná, podrážděná, a proto asi neschopná naslouchat nějaké intuici.

Rozhodla se vrátit na začátek a zkusit to znova.

Než zašla za Bradleyem, zařídila hlídání pro Simona.

Brad se k nim, co se nastěhovali, choval zdvořile. Možná i chladně, napadlo ji, když přicházela k jeho domácí kanceláři. Ale to mu nemohla zazlívát.

Zaklepala a pootevřela, než zavolal, že může dál.

„Promiň, že tě obtěžuju, ale... Jé." Obří plány na nástěnce ji přímo vtáhly do místnosti. „To jsou plány na expanzi firmy?"

„Hmm. Ještě tam přijde pár změn, ale už to skoro bude. V březnu to vypukne, pokud počasí dovolí."

„Tohle všechno chceš přidat do oddělení Zahrada?"

„Tu zvětšíme dvakrát. Lidi si přejí víc stromů, keřů, kytěk a zeleniny a taky prostředky na jejich pěstování a údržbu. Zaklepal si prsty na stehno a sledoval ji, jak studuje plány. „Pak potřebujeme zahradní dekorace a taky nový typ zahradního nábytku." „Smělé plány."

„Postarám se, aby to fungovalo. Když člověku o něco jde, musí se snažit, dokud to nevyjde."

„Já vím, že se na mě zlobíš."

„Trochu. Jsem spíš zklamaný. Jedeš do města?"

„Ne, dnes ne. Právě jsem mluvila s Flynnem. Nechá dnes Simona u sebe. Stejně se mu stýská po Moeovi a Simon s nimi rád stráví část soboty. A já... já chci zajet zpátky do Západní Virginie, to toho lesa. Zjistit, jestli jsem něco nepřehlédla. Říkám ti to, aby sis nedělal starosti."

„Zavezu tě tam."

„Ano." Žaludek se jí uvolnil. „Myslím, že je to dobrý nápad. Na zpáteční cestě chci udělat zastávku, ale to s tebou ještě musím probrat. Ráda bych vyrazila co nejdřív, pokud to jde."

„Dej mi pět minut."

„Díky. Seženu Simona a Moea."

Když odešla, vytáhl Brad ze zásuvky lovecký nůž, sundal kryt a otestoval jeho ostří.

Když vyjžděli z Valley, přiměla se Zoe ke klidu. „Hm, jedno z toho, o čem jsem chtěla mluvit, je Díkůvzdání. Malory říkala, že tady na svátky zůstáváš."

„To není den na výlety."

„Ne." Díkůvzdání připadalo na den před koncem její lhůty. Za méně než týden se písek z přesýpacích hodin vytratí. „Chci se zeptat, co bys říkal, kdyby jsme slavili, všech sedm, ve tvém domě. Maloryina jídelna ještě není hotová a ta tvoje je stejně větší. Vzala bych si na starost vaření a..."

„Ano." Vztáhl ruku a dotkl se její. „To by se mi líbilo. Jestli budeš vařit, seženu proviant. Napiš mi seznam."

„To mi dost pomůže. Nezbyvá moc času." Zadíval se na ni, protože dobře rozuměl. „Času je pořád dost."

„Snad. Ještě s něčím bys mi mohl pomoci. Chtěla bych zajet do útulku a vybrat pro Simona štěně. Po Díkůvzdání, až to všechno skončí, bych ho mohla vyzvednout. Říkali, že mi ho na týden zamluví."

„Proč ho nevyzvednout hned?"

„No, to by bylo super - kluk, velký hafan a malé štěně řádící ve tvém domě. Štěně by čuralo na koberce a sežvýkalo všechno, co není přibité. Radši počkám, až se vrátíme domů."

„To zní logicky," řekl Brad a nechal to být.

Navedla ho na odbočku z hlavní silnice. Projeli po točitých cestách a zastavili u pole přesně tam, kde předtím Zoe.

„Je to krásný kraj."

„Je." Vystoupila z vozu do ostrého povětří, načež jí hned zrůžověly tváře. „Miluju ty kopce. Nechtěla bych bydlet nikde, kde nejsou kopce a stromy."

Podlezla plot. „Támhle v těch lesích jsem si hrávala jako malá a taky vysedávala a snila jako větší."

„O čem jsi snila?"

„No, o místech, která navštívím, věcech, co ještě uvidím, lidech, které potkám." „A co kluci?"

„To zas moc ne. Nebo ne tak brzy jako ostatní holky. Spíš jsem si říkala, že se nesmím nechat uvázat u chlapa a spousty dětí, protože bych pak nic zajímavého neměla a nedělala. Možná měla mamka pravdu, když se tak ušklíbala.“

„Ne, neměla.“

„Měla jsem prostě po krk starostí o sourozence a práce v domácnosti. Strachů o účty a jídlo. To poslední, na co bych ve dvanácti myslela, byli kluci, svatba a děti. Dokonce ani s panenkami jsem si nehrála.“

Poblíž lesa ji vzal za ruku. „A s čím sis hrála?“ „S náradím a barvami. Ráda jsem opravovala. Panenky jsem dala Joleen a Mazie. Nemělo cenu předstírat, že se o někoho starám, když jsem se stejně starat musela. Bože, jak strašně jsem chtěla pryč. Tak strašně moc, Bradley, že když se objevil James... Nechtěla jsem otěhotnět. Ale... nevím, jestli mě přece jen nenapadlo, že jen s mužem a dětmi se nakonec dostanu někam jinam.“

„A co kdyby se to stalo, Zoe?“ Na kraji lesa se zastavili. „Co kdyby? Vždyť ti bylo teprve šestnáct.“

„Ale už není a chci, abys věděl, že se na tebe nedívám jako na možnost jak mít víc.“ Vzala ho za obě ruce a silně stiskla. „Tohle jsem ti chtěla říct, než vkročíme do toho lesa.“

„Nemyslel jsem si to. Kruci, tebe bych nepřiměl, aby sis něco vzala, i kdybych tě praštil po hlavě.“ Aby je oba ukonejšil, vzal její ruku a přitiskl si ji ke rtům. „Ale já to chci od tebe. Chci od tebe něco víc.“

„Kdybych to někomu mohla dát, byl bys to ty.“ Objala ho a přitáhla co nejblíže. „Ty jsi ten nejlepší chlap, kterého jsem poznala, a to mě nejvíc děsí.“

„Je na čase, abych si starosti o sebe dělal já.“

„Už jen pár dnů,“ zašeptala, odtáhla se a znovu ho vzala za ruku. Vešli do lesa.

„Cestou jsem viděla jen bílého jelena, jinak nic. Byl to dobrý pocit zase se tu procházet. Ten klid. Simon tady byl počatý. Je to dobré, pro mě důležité místo.“

„Pak pro mě taky.“

Šla po stejné pěšině jako tehdy, ale neobjevil se ani bílý jelen, ani pocit důležitosti chvíle. Když došli téměř k parkovišti, znovu se zastavila.

„Chci navštívit matku, ale nemusíš chodit se mnou.“

„Nechceš, abych se s ní poznal?“

Dívala se na přívěsy a pak si oddechla. „Možná spíš ano. V sobotu mívá hodně práce. Možná tam bude zákaznice, takže se dlouho nezdržíme.“

Spatřil několik dětí na zrezivělých houpačkách a křížence dobrmana, uvázaného na řetězu, jak na ně divoce štěká, jako by už předem cítil pach krve. Z přívěsu nalevo se ozývaly zvýšené, rozhádané hlasy. A napravo na rozviklaném schodě seděla holčička a zpívala panence ukolébavku.

Zvedla hlavu a krásně se na Brada usmála. „Cissy už musí spinkat,“ zašeptala.

Dřepl si a natočil hlavu, aby si panenku prohlédl. „Je moc hezká.“

„Je to moje sladká holčička.“

Během rozhovoru se dveře přívěsu otevřely. Ven vyšla mladá žena s hadrem v ruce a podezíravým pohledem v očích.

„Co si přejete?“ Položila holčičce ruku na rameno. „Jen obdivuju Cissy,“ řekl Brad.

„Jsem dcera Crystal McCourtové. Zoe.“ Chápala mateřské obavy, a tak uchopila Brada za paži. „Přišli jsme ji navštívit.“

„Aha.“ Ženě se viditelně ulevilo. „Těší mě. Trochu jsem se lekla. Chloe ví, že se nemá bavit s cizími lidmi, ale stejně si nemůže pomoci. Každému uvěří. Vyřídte paní McCourtové, že zdravím a že Chloe moc hezky ostříhala.“

„Vyřídím.“ Když Zoe odcházela, zaslechla, jak žena říká: „Pojď za maminkou, holčičko moje.“

„Někteří lidé se snaží i tady dobře žít," promluvila tiše. „Pěstují kytky v květináčích a v létě venku opékají."

„A jiní lidé žijí v palácích a na dobrý život se nezmůžou. Nejde o to kde, ale jak. A kdo."

Možná, pomyslela si Zoe. Tohle byla další věc, co si musí zapamatovat.

„Tenhle je náš. Její. Náš." Spustila ruku a ukázala na oprýskaný zelený dvojprívěs. „Stydím se, že se za to stydím. A za to, že se ti to stydím ukázat. Vždycky říkala, že jsem až moc pyšná. Možná měla pravdu."

„Tak to vypadá, že nebudeš dokonalá. Nevím, jestli tě ještě miluju."

Snažila se zasmát, ale smích jí uvízl v hrdle.

„Představiš mě své matce, nebo tam mám zaklepat sám?"

„Nebudeš se jí líbit."

„Zapomnělas na kouzlo mé osobnosti."

Když slyšela jeho sebejistý, pobavený tón, zvedla k němu obličej. „To se jí právě líbit nebude." Rezignovaně vyšla po schodech. Než sáhla na kliku, uslyšela zevnitř hovor. Mladé hlasy, nejméně dva.

Sobotní dopoledne se protahuje do večera, napadlo ji. Do večera schůzek. Pár slečen se na to chce asi nechat vylepšit. Zaklepala na kovový rám síťovaných dveří, s vrznutím je otevřela a ramenem strčila do vnitřních.

Tři dívky, všimla si. Jedna s vlasy potřenými odbarvovačem. Někdo se tady chce stát blondýnou. Druhá s krátkým účesem už měla natáčky a třetí s otevřeným časopisem čekala, až bude moci ukázat na vysněný účes.

Švitořily jako vzrušené hejno ptáků, pak náhle ztichly a přešly v hihňání, když se za Zoe vynořil Brad.

Místnost páchla kysličníkem, barvami, kouřem a zbytky jídla.

Crystal právě natahovala časový spínač. Obrátila se a vysoko povytáhla obočí. „Vítr tě přivál dvakrát za sebou během měsíce, a to nemám ani narozeniny." Přejela pohledem k Bradovi a zkoumavě na něm setrvala.

„Měla jsem cestu kolem. Chtěla jsem tě seznámit s mým přítelem Bradleyem."

„Bradley, to je dolarové jméno."

„Moc mě těší, paní McCourtová."

„Je tady až moc lidí." Popadla krabičku cigaret a růžový zapalovač. „Jdeme ven."

„Dámy," poroučel se Brad dívkám, a ty se znova rozchechtaly.

„Vidím, že máš napilno."

„Dneska to jde na odbyt." Když se dveře zaklaply, Crystal škrtla zapalovačem a vyfoukla proud kouře. „Jacobsonovic holka chce být blondatá, aby se podobala Britney Spears. Měla hezké kaštanové vlasy, ale co nadělám, když si je chce zničit."

„To je Haley Jacobsonová? Byla ještě děcko, když jsem ji naposled viděla."

„Je jí šestnáct. Stejně jako tobě, když jsi utekla. Pořád se nakrucuje a nejspíš skončí v maléru jako ty."

„Už dávno jsem to přestala považovat za malér." Zoe věděla, že dívky musejí slyšet každé slovo, protože matka se neobtěžovala ztišit hlas. „Simon je to nejlepší, co se mi v životě přihodilo."

„Říkalas, že nejseš znova těhotná." Mezi obočím se Crystal prohloubila vráska. „Přišli jste mi oznámit něco jinýho?"

„Ne. Bradley je, on..."

„Zoe a Simon jsou pro mě důležití," doplnil Brad hladce. „Chtěl jsem vás poznat. Zoe říkala, že jste vychovala čtyři děti, většinou sama. Tak je mi jasné, po kom má tolik odvahy."

Prachaté jméno, vzhled i řečičky, pomyslela si Crystal a vyfoukla kouř. „Člověk nepotřebuje odvalu, aby vychoval děcka, spíš pevnou páteř."

„Myslím, že obojí. Máte krásnou a úžasnou dceru, paní McCourtová. Musíte na ni být pyšná."

„Bradley. Honosný jméno a způsoby. Jestli ji chcete vzít k sobě, vaše věc." Trhla hubeným ramenem, jako by jí na tom vůbec nezáleželo. „Je pracovitá a plodná. Nikdy nekňourala."

„Budu si to pamatovat," řekl Brad neochvějně a Crystal tím rozesmál. „Možná má tentokrát lepší vkus. Nevypadáte jako idiot." „Díky."

„Nikdy ses nesnažila vykroutit z práce," řekla matka dceři s jistou náklonností. „To ti musím nechat." Z náhlého popudu vztáhla ruku a dotkla se Zoeiných vlasů. „Dobřej střih, stylovej. Ani hloupá jsi nebyla. Jestli máš šanci na lepší život, protože tady ten mi tak připadá, proč bys ji nevyužila. Ženská musí brát, co je."

„Mami."

„Říkám, co si myslím, jako vždycky." Crystal odhodila nedopalek a rozdrtila ho botou. „Už musím dovnitř. Tentokrát si nech navlíknout prstýnek," dodala k Zoe a pak zvedla hlavu směrem k Bradovi. „Mohl jste dopadnout hůř."

Odtáhla sít', vešla do přívěsu a zabouchla za sebou.

„Nikdy to nevyjde, jak má. Nikdy." Zoe měla v očích slzy, ale tvrdě je potlačila. „Musíme jít."

Vyrazila zpět k lesu, skoro běžela, když ji Brad uchopil za ruku. „Ona ti nerozumí."

„To není žádná novina."

„Ona nevidí to světlo v tobě. Ani že nejde o to, co získáš, ale o to, co dokážeš. Ona tě nechápe, a tak neví, jak tě milovat."

„Ale já nevím co s tím."

„Když se budeš dál snažit, zraní tě to. Když se přestaneš snažit, zraní tě to taky." Pro útěchu jí přešel dlaněmi po pažích. „Já už tě znám, Zoe, takže vím, co si vybereš."

Zadívala se zpátky k přívěsu. „Vrátím se znova o Vánocích a možná... jen možná." Tušila, že to oba potřebují, a pokusila se o úsměv. „Říkala jsem ti, že se jí nebudeš líbit."

„Ale já jsem se jí líbil. Už je lapená do mých sítí." Sehnul se a políbil ji na rty. „Stejně jako její dcera."

„Já pavučiny nesnáším." Znovu ho vzala za ruku a vešla s ním do lesa.

„Proč se jim taky někdy říká krajky?"

„To je spíš otázka pro Danu. Ta to určitě někde vyhledá. Nechápu, kde vlastně bere tolik informací, a ještě člověku udělá přednášku. Neznám nikoho, kdo by to tak uměl se slovy. Já jsem vždycky byla spíš na čísla. Teď se kamarádím s Danou, která ví všechno o knihách, a s Malory, která zas rozumí umění. Hodně jsem se toho od nich za poslední měsíce naučila. Občas mi to pořád připadá jako sen."

Odmlčela se a rozhlédla kolem. „A jednoho dne se probudím a zas bude všechno při starém. Budu zas pracovat pro tu potvoru Carly a Danu s Mal nebudu vůbec znát. Koupím si noviny, přečtu Flynnův sloupek, ale nebudu vědět, od koho je. Nebo uvidím nějakou Jordanovu knihu a budu uvažovat, jaký asi je, protože to nebudu vědět."

Pohlédla na Brada a dotkla se jeho tváře. „A nebudu znát tebe. Půjdu si vybrat něco do HomeMakers a nepomyslím na tebe, protože se tohle všechno nikdy nestalo."

„Je to skutečnost." Uchopil ji pevně za zápěstí, aby cítila jeho stisk a on zase její tep. „Tohle je realita."

„Ale kdyby nebyla a já ležela v posteli a měla jsem jen dlouhý, zamotaný sen, asi bych se probudila se zlomeným srdcem." Ohlédla se směrem k matčinu přívěsu. „Nebo ještě hůř. Ať přijde cokoli, ať to celé skončí, jak chce, nesnesla bych, kdybych tě neznala. Polib mě." Zaklonila se a stoupla si na špičky. „Ano?"

Přitáhl ji k sobě a jemně přiložil rty k jejím. Nechal okamžik působit. Když vzdychla a objala ho kolem krku, bylo to mnohem krásnější než jakýkoli sen.

Ucítila, jak se v ní něco sladce pohnulo, že znovu přemáhala slzy. Vzduch chladil a jeho rty hrály. Byla to láska, silnější, než kdy mohla doufat.

Cítala, jak ji hladí po vlasech, jemně až dolů k zádům. Jeho štíhlé mladé tělo se k ní tisklo a s rozechvělou touhou do ní chtělo proniknout.

Odtáhla se, podívala se do jeho jasně modrých očí a nechala po tváři stékat slzu. „Jamesi.“ Vyslovila to něžně a pak vzala jeho tvář do dlaní.

„Miluju tě, Zoe.“ Jamesův hlas, trochu zadýchaný a dychtivý, jí dolehl k uším. „My dva máme být spolu. Takhle se nebudeš cítit s nikým jiným než se mnou.“

„Ne, nebudu.“ Přemožena láskou šestnáctiletého srdce si přitiskla jeho dlaň ke rtům, pak ke tváři a podržela ji tam. „Pro nás dva už nikdy nic nebude stejné.“

„Utečeme spolu. Zůstaneme spolu navždycky.“

Usmála se, velmi jemně. „Ne, to nejde.“ Bez lítosti ho znovu políbila a pak o krok ustoupila. „Sbohem, Jamesi.“

Brad se ji snažil udržet na nohou, volal ji a třásl s ní od chvíle, kdy se jí podlomila kolena a on zjistil, že mu kamsi odchází.

Měla matné oči a bledé tváře.

Říkala mu Jamesi.

„Podívej se na mě. Kruci, podívej se na mě.“

„Dívám se.“ Hlava jí bezvládně klinkla na krku, a přestože měla před očima mlhu, snažila se zaostřit. „Dívám se na tebe. Bradley.“

„Vypadneme odsud.“ Snažil se ji postavit, ale položila mu dlaň na prsa.

„Ne. To bude v pohodě. Potřebuji! jen minutku. Ale radši vsedě.“

Sklouzla na zem a posadila se s hlavou na skrčených kolenou. „Trochu se mi točí hlava. Hned se vzpamatuju.“

Z pouzdra pod bundou vytáhl nůž, dlouze se rozhlédl po lese kolem a teprve pak si před ni dřep. „Ztratila jsi vědomí, jako když někdo cvakne vypínačem. A říkalas mi Jamesi.“

„Já vím.“

„Omdlela jsi. Nebylas se mnou, ale s ním. Dívala ses na něj.“ A s láskou. „Říkalas, že už nic nebude stejné.“

„Vím, co jsem říkala. Vzal mě do minulosti. Kane. Ale věděla jsem o tom.“ Už klidněji zvedla hlavu. „Věděla jsem o tom hned, jak to začalo. Cítala jsem... Nestydím se za to, co jsem cítila, a není mi to líto. To by znamenalo, že se stydím za Simona. Ale je mi líto, že tě Kane takhle využil.“

„Plakala jsi pro něj.“ Brad natáhl ruku a setřel jí prstem slzu z tváře.

„Ano, plakala jsem pro Jamese. A pro to, co mohlo být, kdyby byl silnější nebo kdyby jsme oba byli silnější. Pak jsem mu dala sbohem.“

Položila ruku do Bradových dlaní a sevřela ji v pěst. „Kane chtěl, abych cítila to, co kdysi k Jamesovi, a využil to proti nám dvěma. Povedlo se mu to?“

„Naštval mě. Zranilo mě to.“ Podíval se na jejich spojené ruce a po chvíli svou otočil a propojil se Zoe prsty. „Ale ne, nic nezničil.“

„Bradley.“ Nakláněla se k němu, chtěla ho políbit, ale pak spatřila nůž. Vytřeštila oči. „Proboha.“

„Jemu se dá ublížit,“ řekl Brad prostě. „A jestli dostanu šanci, ublížím mu.“ Vestoje vrátil nůž do pouzdra a potom jí podal ruku.

Navlhčila si rty. „Měl bys s tím zacházet opatrně.“

„Ano, mamko.“

„Pořád jsi trochu naštvaný, vid’? Já vím, kdo jsi, Bradley. A vím, kdo jsem já. Nutil mě na to zapomenout, ale to nemůže. Něco to určitě znamená. Cítala jsem se přesně jako v šestnácti a byla jsem s Jamesem. Moje tělo, srdce, hlava. Pohladil mě po vlasech. Nosila jsem je tenkrát dlouhé a on to tak dělal. Sjížděl rukou po těch vlasech a přitom mě líbal. Takové věci mi zůstaly v paměti, v takových těch paměťových přihrádkách. A Kane se do nich může dostat.“

Vyžadovalo to nadlidskou vůli, ale Bradley se snažil dostat přes osobní záležitost k jejich úkolu. „A co ti řekl? Co ti James říkal?“

„Že mě miluje, že už nikdy k nikomu nebudu cítit to samé. To je pravda, nebudu. Neměla bych. Ale já to věděla, Bradley.“

Otočila se a její tvář zářila. „I když jsem tam stála s vlasy do půl zad, s jeho tváří v dlaních, věděla jsem, že to není skutečné. Jen trik. A já jsem to využila.“

Přitiskla dlaně k sobě, jejich hranou se klepla do brady a zatočila se v kruhu. „Tohle místo. Musela jsem se vrátit. Ne, musela jsem se vrátit právě s tebou. Ale klíč tady není.“ Spustila ruce. „Není tady.“

„To je mi líto.“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a se zářivým úsměvem se znova zatočila. „Vím, že tady není. Cítím to. Nemusím se ptát, nemusím se vracet, doufat a hledat, protože už jsem udělala, co jsem tady měla udělat. Nebo vlastně my dva jsme to udělali.“

Skočila mu do náruče, tak prudce a rychle, že o krok ustoupil. Se smíchem mu zahákla nohy kolem pasu a mlaskavě ho políbila. „Nevím, co to všechno znamená, ale přijdu na to. Poprvé za dlouhou dobu věřím, že na to přijdu. Já tu schránku odemknu, Bradley.“

Přitiskla se k němu tváří. „Já ji odemknu a sestry se vrátí domů.“

Když zastavila u Flynnova domu, přísně se na Brada podívala. „Tohle byl tvůj nápad, aby bylo jasno.“ „To už říkáš asi po šesté.“ „Nebudu litovat tebe ani tvůj majetek.“

„Jo, jo, blabla.“

Potlačila smích a cestou od auta se tvářila vážně. „Hlavně nezapomeň, kdo chtěl být praktický.“

„Jasně.“ Zazubil se na ni a strčil do dveří. „Bylas nahraná, jen co ses podívala do těch velkých hnědých očí.“

„Mohla jsem ale týden počkat.“

„Lhářko.“

Neubránila se smíchu, když postavila štěně na zem a nechala ho vběhnout do haly. „Tohle může být zajímavé.“

Moe vyrazil z kuchyně, ale ztuhl. Oči se mu protočily a tělo znehybnělo. A malý pes, jen kulička hnědošedé srsti, radostně kvíkl, vyskočil a štípl Moea do čenichu.

Brad popadl Zoe za ruku, protože chtěla běžet kupředu. „Ale co kdyby...“

„Důvěřuj mu trochu,“ prohodil.

Moe se zavrtěl, očichal štěně, které poskakovalo a klopýtalo. Pak se svalil, obrátil na záda, aby vyjádřil naprostou radost a nechal si po sobě štěně lézt a okusovat ušiška.

„Dobrák jeden,“ zašeptala Zoe a cítila, jak se bláhově usmívá, protože se z kuchyně přiloudal Simon.

„Čau, mami! K obědu budou sendviče. Udělali jsme je s Flynnem a...“ Zarazil se a vykulil oči, když štěně nechalo Moea a vyrazilo k němu.

„Jů! Štěně. Kde se tady vzalo?“ Simon už seděl na podlaze, smál se, když mu psík olizoval tvář, a padal, protože se Moe snažil zapojit. „Vypadá jako medvídek nebo tak nějak.“

Zabořený mezi psy otočil hlavu, aby dohlédl na Brada. „Je tvůj? Kdys ho koupil? Jak se jmenuje?“

„Není můj. Je čerstvě odstavený. A jméno nemá.“

„Tak čí...?“ Simon ztichl a ty své velké zlatavé oči upřel na matku.

„Je tvůj, zlato.“

V ten moment pochopila, že by se štěně mohlo prokousat jejím domem jako armáda termitů a stejně by toho nelitovala. Nikdy nemohla zapomenout na záblesk šokující radosti na tváři svého chlapečka.

„Napořád?“ Simonův hlas se zachvěl, když se nejistě zvedl na kolena. „Můžu si ho nechat?“

„Já myslím, že on s tím počítá." Šla si kleknout vedle syna a podrbala štěně v obláčku jemné srsti. „Ale musíš se chovat velmi zodpovědně a postarat se, aby byl nakrmený a vycvičený a milovaný. Štěňata dají hodně práce. On na tebe bude spoléhat."

„Mami." Příliš dojatý, aby mu vadilo, že se Brad dívá, rozpráhl ruce. objal ji a přitiskl tvář k jejímu rameni. „Budu se o něj dobře starat. Slibuju. Díky, mami. Mám tě nejradši na světě."

„Já tebe mám nejradši na světě." Oplatila mu silný stisk a pak se vodnaté rozesmála, protože oba psi se pokoušeli mezi ně vetřít. „Vypadá to, že Moe bude rád, že má kamaráda."

„Jsme jako jedna velká rodina." Simon zvedl štěně vysoko do vzduchu.

Nový člen rodiny projevil nadšení tím, že se mu vyčural na koleno.

16

Zoe potřela Danino lýtko čistícím krémem a zazubila se, když přítelkyně dlouze, slastně zasténala. „Vážně oceňuju, že jste mi věnovaly sobotní odpoledne, abyste dělaly pokusné králíky."

Tentokrát Dana zamručela. Malory seděla na stoličce v salonu a mnula si čerstvě ošetřenou kůži. „Je to neuvěřitelně skvělý pocit."

„Výsledku jsem se rozhodně nebála - všechny tyhle přípravky jsou skvělé. Chtěla jsem si být jistá hlavně celkovým dojmem z terapie."

„Na mě to teda funguje," řekla Dana slastně zastřeným hlasem.

Zoe se rozhlédla - police s kosmetikou, hořící svíčky, úhledné stohy mátově zelených ručníků na přepážce, průzračný lustr, který zavěsila nad polstrované lehátko -všechno vypadalo, jak mělo.

„Samozřejmě až to budeme dělat naostro, mělo by tu být příjemné ticho. Máme radši mlčet, Dano?"

„Jako byste tady vůbec nebyly. Ten krém voní stejně dobře, jako působí."

„Je dobře, že tohle děláme." Malory usrkávala citronádu, kterou Zoe nechala vychladit v menším skleněném džbánu. „Jestli máme otevřít v pátek, je potřeba vychytat mouchy ve všech třech odděleních."

Ztěžka polkla a přitiskla si dlaň na žaludek. „Bože, my otvíráme už v pátek. I když je to jen zkouška na velké

zahájení provozu od prvního prosince, ono se to vážně děje."

„Den D se všim všudy," dodala Zoe.

„Ty ten klíč stoprocentně najdeš." Mal se dotkla Zoeiny ruky. „Vím to." To spojení - Maloryina ruka na její a její na Daně - ji posílilo. „To je další důvod, proč to zkusíme dnes. Chtěla jsem s vámi být chvíli o samotě."

Zadívala se na skleněnou kouli lustru. Vypadalo to, že se za poslední měsíce dost přeorientovala na mystiku. „Abych načerpala energii. Svou holčičí energii."

„Chacha," vykřikla Dana a Zoe se rozesmála.

„Včerejší zážitky mi dodaly sebedůvěru, ale pořád se vnucuje takový hlásek a ptá se, kde беру jistotu, že to opravdu dokážu."

„Je to hlas Zoe," zeptala se Dana, „anebo Kanea?"

„Zoein, proto mě taky štve. Včera jsem cítila tolik vzrušení a energie, když jsem pochopila, o co jde a že nad tím mám kontrolu. Ale potřebuju se pohnout dál."

„Dostala ses na začátek i na konec." Malory si zvědavě prohlížela lahvičky, vyrovnané na Zoeině polici. „A my tři se teď zaměříme na to základní. Já i Dana jsme během hledání zažily chvíle, kdy jsme ztrácely odvahu a cítily, že bloudíme."

„To si piš," kývla Dana. „Hlavně když jsme za něčím šly a skončily ve slepé uličce. Nebo to tak vypadalo."

„Vypadalo." Souhlasila Malory. „Ale bez těch slepých uliček bychom se nedostaly na správnou cestu. Určitě ne. Hodně jsem o tom přemýšlela," dodala a opřela se o přepážku.

„Hledání klíče není přímá cesta. Točí se, vrací, překrývá jiné. Ale každý krok, každý úsek má význam. Jen se do toho pust'."

„Dana se musí opláchnout."

„Tak nezapomeň, cos chtěla říct." Dana, zabalená do prostěradla, které jí Zoe poskytla, zamířila do sprchy.

„Tebe něco napadlo." Zoe si šla umýt ruce. „To ti na tváři jasně vidím."

„Vlastně ano. Možná je pro mě snazší vidět les i přes stromy, protože v něm nejsem jako ty. A ten zážitek, co jsem měla tady na půdě, se podobal tomu tvému ze včerejška. Věděla jsem, co se děje, a měla nad tím kontrolu. Ale jedna moje část, malá část, chtěla zůstat v té iluzi a všechno ostatní nechat být."

Zoe zvedla hlavu a na Maloryině tváři spatřila soucit a pochopení. Napětí v jejích ramenou povolilo. „Tohle jsem potřebovala slyšet. Moc. Nechtěla jsem znova Jamese, víš? Ne doopravdy, ale částečně jsem vzpomínala, jak moc jsem ho chtěla tehdy."

„Já vím. Víم přesně, jaké to je."

Jasně, pomyslela si Zoe. Mal a Dana to jako jediné mohly vědět. „Část mého já se cítila jako tehdy a toužila stejně. Zdálo se snadné zatoulat se tam a uvěřit, že to tentokrát dopadne jinak."

„Ale ty sis to nedovolila."

„Ne." Zoe se pustila do výměny prostěradla na lehátku, upravila polstrování, uhladila bavlněnou látku. „Jen ta malá část nevěděla, že už nechci, aby to dopadlo jinak. Doopravdy jsem nechtěla kluka, který nedokázal stát při mně a při svém dítěti. Ale musela jsem si připomenout, opravdu připomenout jeho i to, co jsem cítila, abych mu mohla dát sbohem."

„A chceš muže, který je ochotný stát při tobě a tvém dítěti?"

„Chci." Cítila chvění u srdce, když pro Danu vybírala vhodné pleťové mléko. „Ale nějak nedokážu věřit ani jednomu z nás, aby to mohlo fungovat. Polož se na záda," řekla, když se Dana vrátila. „Ale je toho víc než jen ta nedůvěra."

Upravila ručník, který Danu zakrýval od nader po rozkrok, a nahlédla pleťové mléko v dlaních. „Jestli s ním podniknu ten poslední krok, jaké nebezpečí to pro něj bude znamenat? Je to začarovaný kruh. Když někoho miluješ, chceš ho ochraňovat. Ale když ho budu chránit, nemůžu si dovolit ho milovat. Teda ne docela."

„Jestli ho miluješ, měla bys ho respektovat a věřit, že se ochrání sám."

Zoe upřela pohled na Danu. „Já ho respektuju."

„Nemyslím. Pořád přemýšlíš, kdy zklame tebe i Simona. Kdy odejde. Mluvíš s někým, kdo to zažil. Říkáš si, že se mu nemůžeš dát na sto procent, aby ti zůstalo něco do rezervy, kdyby vzal roha. Netvrdím, že na to nemáš právo. Dáváš hodně v sázku."

„A o co se bojíš nejvíc? Myslím osobně," upřesnila Malory. „Kterou věc bys nechtěla riskovat?"

„Simona."

„Přesně tak."

„Já vím, že by mu Bradley neublížil." Zoe vtírala Daně mléko do kůže a postupovala směrem dolů. „Ale čím víc u něho Simon hledá to, co by kluk hledal u otce, tím větší by to byl šok. kdyby to nakonec nevyšlo. Musel by se vyrovnat s tím. že otce mít nikdy nebude. Nějako po rozvodu nebo po úmrtí, ale prostě nikdy. I když jsem se snažila mu to ulehčit, i když ví, že ho miluju a jsem tady pro něj, odjakživa tuší, že byl někdo, kdo tohle nechtěl a odmítl. Nedopustím, aby se musel cítit nechtěný znova."

„A proto se obětuješ a bojuješ," dodala Malory. „Ať to stojí, co chce, budeš bojovat, protože ze všech rozhodnutí, která jsi musela udělat, je Simon nejdůležitější. On je tvůj klíč."

„Simon?" opakovala Zoe a Dana se posadila. „Promiň, obrať se na břicho. Nějak se mi to vaří v hlavě."

„Mal na něco kápla." Dana se otočila, ale podepřela si bradu pěstí. „My jsme klíče, všechny tři. To nám pořád zdůrazňují. Ale jediná Zoe se zatím, dalo by se říct, znovu narodila ve svém dítěti. Simon je její součástí. Zoe je klíč, tudíž i Simon je klíč."

„Kane se ho nesmí dotknout." Objevil se strach a začal ji dusit. „Rowena tvrdila, že ho ochrání."

„Věř tomu." Dana se ohlédla přes rameno. „Kdyby se Kane mohl dostat k Simonovi, už by to zkusil."

„Možná ho chrání ještě něco kromě Roweny," dodala Malory. „Myslím, že všechno, co dokáže druhá strana, už bylo provedeno. Jiným dětem už bylo ublíženo. Oni to znova nedovolí. Jsme tu my i oni, Simonovi se nesmí nic stát."

„Kdybych tomu nevěřila, šla bych okamžitě od toho." Zoe se odmlčela a Malory přikývla. „Ale to Kane ví, takže by udělal cokoli, aby ohrozil mého syna. Neudělal nic, takže nesmí. Fajn." Dlouze vydechla. „Od toho se odrazíme. Pokud je Simon klíčem, nebo součástí klíče, protože patří ke mně, nezavede mě to zpátky k volbě, kterou jsem kvůli němu udělala? Mít ho a žít pro něj bylo moje nejdůležitější rozhodnutí. To jsem zažila znova. Ale i když se mi to zdálo podstatné, klíč stejně nemám."

„Dělalas ještě jiná rozhodnutí," podotkla Dana. „Zvolila jsi různé cesty."

„K některým jsem se už vrátila. Byla to taková moje pout," pokračovala, když dokončila natírání Dany. „Vzpomínala jsem a všechno promýšlela. Prospělo mi to, dalo to váhu mým volbám a pochopila jsem, že chyby nebyly tak hrozné. Obrát se. Přinesu ti župan."

„Přistěhovala ses do Valley," začala Dana. „Sehnala jsi práci, koupilas dům. Co ještě?"

Malory zvedla ruku, zatímco Zoe pomáhala Daně do županu. „Neříkám, že tohle všechno není důležité a procházení podrobností může přinést odpověď. Ale co se na to podívat z jiného úhlu? Co když nějakou odpověď skrývají Simonova rozhodnutí?"

„Je to děcko," prohodila Dana a pohládla si předloktí, aby mohla obdivovat Zoeinu práci.

„Jeho největší rozhodnutí se týká hry, kterou bude na videu hrát."

„Ne ne." Zoe zamyšleně potřásla hlavou. „Děti se musejí často rozhodovat, dobře i špatně. A některé ty volby je posunou novým směrem. Třeba s kým se skamarádí. Nebo si přečtou knihu o bojovém letci a rozhodnou se, že chtějí taky létat. Právě teď existuje spousta možností, z nichž si Simon vybírá, jakým člověkem se stane."

„Pak by třeba bylo dobré některá ta rozhodnutí blíž poznat," navrhla Malory.

Rozhodnutí, které Simona právě nejvíc těšilo, bylo pojmenovat štěně Homer. Spojil v něm tři oblíbené věci - baseball, kreslenou postavičku a psa: Na dvorku, v ostrém podzimním vzduchu sledoval, jak se Moe honí za tenisákem a Homer za Moem a říkal si, že život nemůže být lepší.

Navíc brzo měli přijít Bradovi kamarádi na baseball, zatímco mamka s holkami dělají svoje věci. Nacpe se čipsy až k prasknutí.

Zvedl míček, který mu Moe upustil k nohám, pak trochu poskakoval a fingoval odhození, až psy docela pobláznil. Nakonec hodil míček směrem k lesu.

Až půjde zítra do školy, poví o Homerovi všem klukům. A jestli to není moc namyšlené, mohl by poprosit Brada, aby udělal fotku, kterou by pak všem ukázal.

Zadíval se na řeku, zatímco se po sobě psi váleli. Moc se mu tady líbilo. Měl rád jejich malý domek, dvůr a všechno. I Hansonovy jako sousedy. Ale páni, tady to bylo vážně super, lesy na objevování a řeka tak blízko.

Jestli tady zůstanou delší dobu, bylo by bezva přivést kamarády. Z herny by byli celí pryč. V lese by si postavili pevnost a třeba se i projeli po řece. Teda kdyby mamka ten nápad vydejchala.

Možná by to mohli podniknout, i kdyby se vrátil domů. Poprosil by Brada a Brad by mu pomohl zpracovat mamku. Bylo fakt super mít druhého kluka do týmu.

Nebo spíš skoro tátu. Ne že by mu na tom tak záleželo, ale připadalo mu to podobné.

I tak ho čeká bezva party, až budou Díkůvzdání slavit tady. Všichni se přihrnou do tohoto domu, chlapi se budou dohadovat u baseballu a přitom se cpát dýňovým koláčem, až puknou. Jeho mamka uměla skvělý dýňový koláč a vždycky ho nechávala vyrábět z těsta panáčky.

Uvažoval, jestli by to Bradovi připadalo dětinské.

Ohlédl se a běžel Bradovi, když se objevil ve dveřích, naproti. „Ahoj! Nechceš taky házet? Moe učí Homera, jak se vrací míček.“

„Jasně.“ Brad rychle Simonovi nasadil pletenou čepici. „Ochladilo se.“

„Možná začne sněžit. Možná napadnou dva metry sněhu a nebude se muset do školy.“

„Vždycky můžeme snít.“ Brad vzal míček a odmrštil ho způsobem, který Simon zoufale obdivoval.

„Když napadne tolik sněhu, mohl bys zůstat doma místo práce?“

„Kdyby napadly dva metry, zařídil bych si to.“ „A dali bysme si horkou čokoládu a hráli spolu milión videoher.“ „Platí.“

„Bereš si kondom, když máš sex s mojí mamkou?“ Všechna krev Bradovi otekla z hlavy kamsi do podrážek. „Cože?“

„Protože jestli ne, mohli byste mít dítě. Vzal by sis ji, kdybyste měli dítě?“ „Matko na nebesích.“

Simon pocítil podivné lechtání za krkem a nevolnost z nervozity. Jenže nemohl zastavit příval slov, která *musela* být vyřčena. „Chlap, který mě udělal, si ji nevzal, a myslím, že jí tím ublížil. Já se o ni teď musím starat, takže jestli by sis ji nevzal, kdybyste měli dítě, nemůžete spolu spát.“ Protože se mu svíral žaludek, pohlédl dolů a silně nakopl přinesený míček. „To jsem chtěl říct.“

„Fajn. Páni. No dobrá. Na to si prostě musím sednout.“ Než ho zradí ta polívka, co má místo kolen. „Co kdyby jsme zašli dovnitř.“

„Jsem jediný chlap v rodině,“ špitl Simon.

„Ty jsi sakra chlap, Simone.“ Brad mu položil ruku na rameno, aby jim oběma dodal odvalu.

„Pojďme se posadit a promluvit si o tom.“

Brad se modlil za nějaké vnuknutí nebo cokoli, co by mu pomohlo, zatímco si svlékali bundy. Nejvhodnější se mu zdála kuchyň. Tam se mohli zaměstnat pitím, jídlem nebo čímkoli, co by jejich diskuzi zpříjemnilo.

Třebaže zoufale zatoužil po pivu, nalil si raději kolu. „Takže o sexu,“ začal.

„O sexu vím dost. Mamka říkala, že to nebolí, ale občas u toho lidi ječí a tak, protože je to legrace.“

„Fajn,“ řekl Brad až po chvíli a měl strach, že přímo slyší, jak mu odumírají mozkové buňky. „Tvoje maminka a já... Á. Dospělí, zdraví, svobodní dospělí často mívají takový vztah, kdy... do háje s tím. Podívej se na mě.“

Počkal, až Simon zvedne hlavu. Všechny pochybnosti, nejistoty a odhodlání měl jasně vepsané do tváře. Přesně jako jeho matka, napadlo Brada.

„Já tvoji mámu miluju. Spím s ní, protože je krásná, a toužím s ní sdílet i tohle. Chci s ní být ve všem, co existuje, protože ji mám rád.“

„A ona tebe taky miluje?“

„Nevím. Jen doufám, že jo.“

„A kamarádíš se se mnou jenom proto, aby se do tebe zamilovala?“

„No víš, je to pro mě strašná oběť, když jsi tak ošklivý a k tomu smrdíš. Navíc pořádný prcek a otrava. Ale jestli to zabere...“

Simon se ušklíbl. „Ty jsi ošklivější.“

„Jen proto, že jsem starší.“ Položil dlaň na chlapcovu ruku. „Ale přes všechny tvoje nedostatky miluju i tebe.“

Emoce stáhly Šimonovo hrdlo a vyrazily se na obličej. „To je dost divný.“

„Povídej. Chci vás dva víc než cokoli předtím.“

„Jako svoji rodinu?"

„Přesně tak."

Simon upíral oči na stůl. Chtěl toho tolik říct a tolik se ptát, ale co nejlíp. „Vzal by sis ji, i kdybyste neměli dítě?"

Takže to přece jen nemusí být tak strašná debata, pomyslel si Brad. „Rád bych měl i další dítě, když o tom mluvíš. Ale... Počkej, něco bych ti chtěl ukázat. Hned jsem tady."

Simon si o samotě silně protřel oči. Měl strach, že se rozbere nebo začne žvanit jako holka. Jenže když dojde na opravdovej rozhovor chlapa s chlapem, jak tomu říkal Chuckův táta, brečet se nesmí.

Napil se koly, ale nějak mu nasedla. Jako by v něm najednou všechno poskakovalo. Snažil se uklidnit, když slyšel, že se Brad vrací, a ještě jednou si pro jistotu otřel oči.

Brad se znova posadil. „Tohle zůstane jen mezi námi. Jen mezi námi dvěma, Simone. Musíš mi to slíbit."

„Jako tajemství?"

„Ano. Je to důležité."

„Fajn, nikomu to neřeknu." Simon si slavnostně plivl na prsty a pak je zvedl.

Brad chvíli jen tiše zíral. Některé věci, pomyslel si podivně uklidněný, se nikdy nezmění. Napodobil Šimonovo gesto a pak si ruce spojili.

Brad už neřekl nic. Postavil na stůl krabičku, otevřel ji a ukázal Simonovi prsten. „Ten je po mé babičce. Dala mi ho, když s dědou oslavili padesáté výročí svatby."

„Teda. To už museli bejt děsně staří."

Bradovy rty se zachvěly, ale hlas udržel klidný. „Docela jo. Byl to její zasnubní prsten a k tomu výročí dostala od dědečka nový. Chtěla, abych si ten první nechal já a věnoval ho ženě, kterou si vezmu. Prý to přináší štěstí."

Simon s našpulenými rty strčil do krabičky a sledoval, jak se prstýnek blýská. „Je hezky zářivěj."

Brad otočil krabičku, aby si znovu mohl prohlédnout staromódní prsten s brilianty ve tvaru květiny. „Myslím, že by se Zoe mohl líbit. Je jemný, neobyčejný a osvědčil se. Chystám sejí ho dát v sobotu."

„A proč čekáš, proč jí ho nedáš hned, jak přijde domů?"

„Není na to připravená. Potřebuje ještě trochu času." Podíval se na chlapce. „Do pátku musí najít ten klíč, Simone. Nechci na ni tlačit nebo ji do té doby něčím rozptylovat."

„A co když ho nenajde?"

„Nevím. Musíme věřit, že najde. V každém případě jí v sobotu prsten dám a požádám ji o ruku. Říkám ti to teď nejen proto, že jsi jediný chlap ve vaší rodině a že si zasloužíš znát moje úmysly, ale protože vy s maminkou patříte k sobě. Máš právo k tomu něco říct."

„Budeš se o ni dobře starat?"

Ó, ty úžasný kluku. „Nejlíp, jak to půjde."

„Někdy jí můžeš nosit dárky. Třeba vyrobené jako já, ale nesmíš zapomenout. Zvlášť na její narozeniny."

„Nezapomenu. Slibuju."

Simon kreslil na stole sklenicí kolečka. „Jestli řekne ano a vezmete se, bude se jmenovat jako ty?"

„Doufám, že s tím bude souhlasit. Vaneové jsou na svoje jméno hrdí. Hodně by pro mě znamenalo, kdyby ho přijala."

Znovu posunul sklenici a upřeně na ni hleděl. „A já se budu jmenovat taky tak?"

Všchno v Bradovi se rozpálilo jako láskyplná svíce. „Doufám, že si to taky budeš přát, protože by tak každý poznal, že patříš ke mně. Simone, jestli si mě Zoe vezme, budeš mi říkat táto?"

Šimonovo srdce prudce zabušilo, že mu zazvonilo v uších. Zvedl hlavu a usmál se. „Tak jo."

Když Brad nastavil náruč, chlapec udělal tu nejpřirozenější věc - vklouzl do ní.

Hlavou se jí honilo tolik věcí a překrývaly jedna druhou. Ujížděla k řece. Den pomalu končil a pak už zbývalo jen pět dalších. Pět dnů k nalezení klíče, který by otevřel poslední zámek. Pět dnů na pátrání v mysli, srdci i životě.

Nic nebylo jako dřív. A než skončí týden, ještě hodně se toho změní. Všechny ty nové směry, uvažovala, nové cesty, když se předtím všechno zdálo tak jasně nalinkované.

Vydělávat na živobytí a domácnost. Vytvořit domov, kde by syn byl šťastný, kde by zdravě a normálně vyrůstal. I když se to občas zdálo těžké, neviděla na svém životě nic komplikovaného. Člověk ráno vstal, udělal první krok a pak se nezastavil, dokud nebylo hotovo.

S malou obměnou to pokračovalo i další dny.

Fungovalo to docela dobře.

Ale byla to pravda, nebo ne? připustila a zpomalila v zatáčce. Byla pravda, že stále chtěla něco víc. Drobnosti, třeba hezké věci z časopisů. Některé se naučila vyrábět. Hezké závěsy, výzdobu stolu, malebnou zahradu, která vydržela od jara do mrazu.

Pak větší věci. Studijní konto, které Simonovi založila a jež se každý měsíc po troškách rozrůstalo. Podnik, který chtěla otevřít.

Takže i když před sebou měla přímou cestu, stále si hledala nějaké odbočky.

No, teď právě v jedné skončila.

Zastavila před Bradovým domem, uviděla Flynnovo, pak Jordánovo auto. Usmála se. Tahle odbočka jí přinesla dvě ženy, které musela mít ráda, ale i tři zajímavé muže. Během tří měsíců se z nich stala opravdovější rodina, než bývala její vlastní.

Zaparkovala a čekala, že se za tuhle myšlenku dostaví pocit viny. Nestalo se. Opřela se tedy do sedadla a přemýšlela. Tuhle rodinu si vytvořila sama, uvědomila si. A nějakým záhadným řízením osudu jí rozuměli lip než vlastní příbuzní.

Měla ráda matku, sestry i bratra, sdíleli spolu hodně dobrých i zlých vzpomínek. Jenže s nimi necítila stejné spojení, stejnou důvěrnost jako se členy své nové, úžasné rodiny.

Oni byli to víc, uvědomila si.

Nic nemůže zničit, co spolu za poslední čtvrtrok vybudovali. Ať se stane cokoli, ona už svoje víc bude mít vždycky.

Téměř rozesmátá tím zjištěním vystoupila z auta a vydala se k domu. Byl to hezký pocit jít po cestě, snadno a přirozeně mířit ke dveřím, za nimiž může čekat cokoli.

Pobíhající psi, tři muži ve fotbalovém komatu a katastrofa v kuchyni. Nezáleží, co přesně tam najde, protože se toho stala součástí.

Zaraženě se zastavila. Byla součástí toho, co se děje v domě. Součástí muže, který ho vlastnil. Pomalu se vrátila na břeh řeky, obrátila se a pozorovala dům.

Vzpomínala, jak ho poprvé uviděla. Jak zastavila auto a obdivovala ho. To ještě neznala Brada a ty ostatní jen málo. Ale dům ji zaujal.

Napadlo ji, jaké by bylo v něm žít, v něčem tak krásně navrženém. Sdílet takové úžasné místo, lesy a vodu a vlastnit to. A když pak vešla dovnitř, nestačila žasnout. Hřejivost a prostor domu ji ovládly. Pamatovala si, že stála u okna ve velkém salonu a uvažovala, jak neuvěřitelné by bylo bydlet tam a smět se na řeku dívat kdykoli.

A teď mohla a dělala to.

Hledání klíče ji sem zavedlo, ji i jejího syna, aby žila s mužem - majitelem domu - který ji miloval. On ji miluje.

Zoe si bez dechu přitiskla prsty na ústa. Je tohle křižovatka, anebo cíl?

Dychtivá zjistit pravdu se rozběhla k domu. Prudce otevřela a na chvíli znehybněla, aby rozeznala, co cítí.

Pohodu, napadlo ji, útěchu. Vzrušení a očekávání. Zázračnou směs uklidňujícího a veselého. Tady, ano, tady něco je. Něco pro ni.

Přihnal se Moe a musela se smát, když jí zase položil packy na ramena. „Ty se to nikdy nenaučíš.“ Radostně ho podrbala, než ho shodila dolů a sehnula se pro šteně, co jí poskakovalo u kotníků.

„Jdeme najít mužské.“ Opřela si Homera o rameno jako miminko, hladila ho po zádech a odhodlaně vyrazila do velkého pokoje.

Jak očekávala, byli rozvalení všude, kde se dalo, podle typicky mužského scénáře pro nedělní odpoledne. Fotbal zřejmě skončil, ale zaujal je jiný zápas, protože Flynn se pustil se Simonem do souboje na počítači.

Jordan zabořený do křesla držel láhev piva dvěma prsty a dlouhé nohy měl natažené na koberci zasypaném drobkou čipsů, díly nedělních novin a psími chlupy.

Brad si zabral gauč a s mísou nachos na břicho usínal i přes rámus počítačové hry.

Zardělá láskou ke všem třem zamířila nejdřív k Jordanovi. Líně se usmál a natočil hlavu, když ho chňapla za vlasy a dlouze a tvrdě ho políbila.

„Ahoj, krasavče.“

„Ahoj, kočko.“

Zasmála se jeho překvapení a otočila se. Dřepala si vedle Flynnna, a přestože Simon třeštil oči, zahákla mu paži kolem krku, zaklonila ho jako při tanci a nadšeně přitiskla rty na jeho.

„Ježíš, mami.“

„Počkej, až budeš na řadě. Ahoj, hezouně,“ řekla Flynnovi.

„Taky ahoj. Bude i Mal takhle rozjetá?“

Zoe už chytila Simona, vtáhla ho do náruče, i když se naoko bránil, a pak mu tváře zasypala hubičkami a skončila přehnaným *mmm* na jeho rtech. „Nazdar, synáčku.“

„Tys něco pila, mami?“

„Ne.“ Krátce ho polechtala na žebrech a pak vstala.

Brad zůstal na místě, ale už otevřel oči a sledoval ji. S vládným úsměvem si pomalu vyhrnula rukávy a přešla místnost.

„Přemýšlel jsem, jestli se ke mně dostaneš.“ ..Tebe si nechávám na konec.“

Vzala mu mísu a postavila ji na stůl. Usedla mu na klín a popadla ho za triko na prsou. Pak škulba. „Pojď sem a vem s sebou tu sexy pusu.“

Simon se za jejími zády svalil na podlahu a vydával dávivé zvuky, dokud ho Moe nezasedí.

Zoe zakončila polibek škádlivým kousnutím do spodního rtu a zašeptala: „Dokončíme to později.“ Pak ho jemně strčila zpátky na gauč.

„No.“ Vstala, oprášila si dlaně jako po vykonaném úkolu. „Až skončíte, nezapomeňte po sobě uklidit. Mám nahoře nějakou práci.“

Pak vyšla z pokoje a cítila se jako královna světa.

17

Brad netušil, co ji posedlo, ale rozhodně se mu to líbilo. Cokoli, co způsobilo ten zářivý sexy pohled jejích očí a změnilo hlas v rozkošné vrnění, nemohlo být nic zlého.

Přemýšlel, jaký záhadný ženský rituál ty tři prováděly, zatímco sledoval fotbalový mač. A jestli to nechtějí opakovat každý týden. Při první příležitosti ji hodlal vtlačit do rohu a zjistit, jestli splní, co slíbila dokončit po tom dlouhém, žhavém polibku.

Jenže za daných okolností to nemohlo být brzy.

Když Jordan s Flynnem odešli, Simon začal tvrdit, že umírá hladu. Nemělo cenu připomínat, že se cpal vlastně celý den. Prý všichni tři zahynou, jestli hned nedostanou najíst. Aby se jich zbavil, nasypal Simonovi do dlaní, co zbylo z kukuřičných lupínků, a vyhnal je až před dům.

O Zoe nebylo už dobrou hodinu slyšet. Ta ženská si připluje, vzruší ho, pak zase zmizí a nechá mu jen trochu své chuti na rtech.

Simon nebyl jediný, kdo tady hladověl.

Neschopný čekat, až mu zase vejde do cesty, vyrazil do schodů a zaklepal na zavřené dveře jejího pokoje.

„Jen dál."

Otevřel a našel ji s laptopem na posteli, obklopenou stohy papírů, notesů a knih. Pořád vypadala sexy - což asi nešlo jinak - a velmi soustředěně.

„Co se děje?" zeptal se.

„Na stůl by se to všechno nevešlo. Ta postel je správně velká." Měla tužku za uchem a druhou nedbale okusovala. „Ještě jednou si to procházím od začátku do konce. Najednou jsem plná energie a nápadů." Zachvěla se, jako by je ani nedokázala všechny udržet. „Snažím se v nich vyznat, ale jedna věc zastírá druhou."

Šel se posadit vedle ní. „Vypadáš vzrušeně."

„Taky jsem. Něco mě napadlo, když jsem se vracela, tak jsem chtěla projít každou stopu, všechny indicie a... Kde je Simon?"

„Venku se psy."

„Už je pozdě. Nesledovala jsem čas. Měla bych uklohnit něco k večeři, zavolat ho a dát spát."

„Moment. Kam tím vlastně míříš?"

„Na to právě musím přijít. Kam vlastně mířím? Povím ti to v kuchyni."

„Nemusíš se starat o večeři," řekl, když se z papírů hrabala ven. Natáhl se pro tužku za jejím uchem a hodil ji na postel. „Dole zbylo dost jídla, abysme přežili."

„Mně to při práci lip myslí a přežívat není součást dohody. Taky si ráda hraju v té tvé velké kuchyni," dodala na odchodu. „O tom si s tebou taky musím promluvit."

„Ty chceš mluvit o kuchyni?"

„Taky. Je to součást celku." Zachytila jeho zděšený výraz a zakuckala se smíchy. „Neboj, nezačnu se chovat jako Mal. Tvoje kuchyně je báječná i takhle. Vlastně je to nejúžasnější dům, jaký jsem kdy viděla."

Cestou po schodech dolů pohladila zábradlí. „Všechno, jak má být. Mám ráda svůj dům. Hodně pro mě znamená. Ještě pořád se někdy ráno probudím a obejmu se, protože mi patří."

Vešla do kuchyně a hlasitě vzdychla.

„No, užívali jsme si."

„To vidím." Na pracovních deskách a stole se povalovaly mísy, sklenice, láhve od sody a piva, sáčky s čipsy a jiné zbytky pánské jízdy. „Tak jo." S těmi slovy si začala vyhrnovat rukávy.

„Počkej, prosím tě." Stydl se, že se mu večírek tak vymkl z ruky, a tak ji chytil za ruku.

„Když už děláme dohody, je jasné, že po mně nemusíš uklízet."

„Já neuklízím po tobě." Vyklouzla mu a začala rolovat konec poloprázdného sáčku čipsů.

„Uklízím po vás všech a vyrovnává se to tím, žeš měl dnes celý den na starost Simona, zatímco já jsem si dělala jiné věci. Nemáš náhodou kolíčky?"

„Kolíčky?" snažil se najít nějakou spojitost. „Ty chceš všet prádlo?"

„Ne. Ty čipsy vydrží čerstvé, když se sepnou. Můžeš koupit takové ty plastové sponky, ale kolíčky úplně postačí."

Pobaveně strčil ruce do kapes. „Myslím, že nic takového tady není. Budu to pro tebe muset objednat."

„Mám vlastní. Donesu si je." Rychlými pohyby smotala a uložila sáčky, jiné zmačkala a vyhodila. Pak se pustila do nádobí. „Když má chlap tak krásný dům, neměl by si v něm nadělat takový binec. Umím si představit, že v herně to vypadá, jako by tam kempovala armáda."

Začal v kapse cinkat drobnými. „Asi jo. Ale mám na úklid službu..." Zmlkl, když na něho přes rameno ledově pohlédla. „Budu muset luxovat?"

„Ne, udělá to Simon jako poděkování za hezký den. Ale když už mluvím o domech - Flynn má taky hezký. Myslím, že ho koupil proto, že ho nějak oslovil a je mu v něm dobře. Vytvořil z něho domov. Moc se nesnažil, dokud nepřišla Malory, ale něco mu jistě říkalo, že to je to pravé místo pro něj."

„Jo, rozumím."

Naskládala nádobí do myčky a namočila hadr, aby otřela linku. „Pak je tu Válečníkův vrch. Fantastický dům. Kouzelný. Ale zároveň i domov. To místo pro Jordana už od dětství hodně znamenalo. Upínal se k němu. Teď z něho s Danou vytvoří něco svého."

Vylila zbytek teplého piva do dřezu a láhve uložila do kontejneru na sklo. Brad si uvědomil, že nikdy neviděl tak rychlý úklid.

„Já bych v takovém domě bydlet nemohla," pokračovala Zoe. „Je moc obrovský, moc přepychový a moc všechno. Ale vidím, že pro ně je to to pravé."

Vytáhla hrnec, natočila do něho vodu a postavila na sporák. Během hovoru našla zeleninu a zavařený sáček s marinovaným hovězím, které připravila ráno. „Pak jsou tu Požitky. Dům, který jsem našla a hned jsem věděla, že je to on. Místo, kde jsem mohla něco dokázat. Společně s Mal a Danou. Byl to dost šílený nápad, když se nad tím zamyslíš."

Nakrájela papriku a mrkev se zručností, která Bradovi připomněla přinejmenším vysloužilého vojenského šéfkuchaře. „Jak to?"

„Umístit všechno pod jednu střechu s minimem peněz navíc. Koupit ho místo pronájmu. Ale já jsem ho chtěla koupit, chtěla jsem ho mít, hned jak jsem ho uviděla."

„A nepřipadá ti bláznivé, že jste se vy tři pustily do podnikání po tak krátké známosti? Nebo že jste si nabraly tolik práce?"

„Tyhle věci mi nepřipadají šílené." Nakrájela cibuli na proužky, rozetřela česnek. „O Mal a Daně jsem nikdy nepochybovala a práce, na tu jsem zvyklá. Šlo o ten dům, Bradley. Měl pro mě stejné kouzlo jako můj vlastní dům. Proto jsem si myslela, aspoň na chvíli, že právě tam najdu klíč."

„Teď už si to nemyslíš."

„Ne, už ne."

Přecházela od jednoho úkonu k druhému, aniž změnila rytmus. Odměřila rýži, nakrájela rajčata, pak hovězí. Měl dojem, že sleduje poezii v praxi.

„Malory tam našla klíč. V obraze, jistě, jenže to ona musela obraz vytvořit. A Dana se dostala na Válečníkův vrch, teda spíš do knihy, na Hlídku duchů, která se odehrávala právě tam. Když si člověk vzpomene na jejich indicie, vidí, že je doopravdy vedly k cíli. Skrze jejich vztah k těm místům a vztah k Flynnovi a Jordanovi."

Nalila na pánev olivový olej. „Obraz pro Malory. Kniha pro Danu. Ale potřebovaly taky své místo."

„A pro tebe?"

„Pro mě? U mě to není věc. Spíš něco jako cesta s různými odbočkami. Po některých jsem šla, po jiných ne. Pak jde o zápas nebo o boj." Do rozpáleného oleje vhodila cibuli a česnek.

„Možná je důležité pochopit, že to, co jsem ztratila, je svým způsobem stejně důležité jako to, co zůstalo. Myslím, že nemůžeme jasně vidět, kam jdeme, když nepochopíme, kde jsme byli. A proč."

Musel se jí dotknout, aspoň na chvíli ji cítit pod rukou. Pohladil ji po vlasech a pak směřoval dolů po dlouhé, něžné linii krku. Reagovala nepřítomným úsměvem zaneprázdněné ženy.

„Kam tím míříš, Zoe?"

„To zatím nevím jistě. Chápu jen, kde jsem teď. V tomhle domě. V domě, který mě taky hned napoprvé oslovil. Jsem tady v kuchyni a vaším večeři, zatímco Simon si venku hraje se psy. Mám tady vazby. K tomuhle místu. K tobě."

„Že bys i zůstala?"

Plátek masa, který pokládala na pánev, jí vyklouzl z prstů a se šplíchnutím spadl do oleje. „To je nejjistější cesta, jak mi přetrhout myšlenky." Vzala další kousek masa a soustředila se na jeho umístění. „Bradley, já nemůžu zajít tak daleko. Slíbila jsem to sobě i Simonovi, když se narodil."

„Taky bych ti chtěl dát slib."

„Zbývá mi čas jen do pátku," dodala rychle. „Už jen pár dní. Jestli tohle neudělám dobře, budu mít pocit, že už nikdy nic nezvládnu." Prosebně na něho pohlédla. „Vidím ve snech její tvář, Bradley. Vidím je všechny, jak čekají na můj poslední krok."

„Nejsi jediná, kdo v té bitvě bojuje, Zoe. Jsem v tom namočený stejně jako ty. Ale přece si nemůžu myslet, že láska k tobě je meč nebo kletba."

„Zeptal ses někdy sám sebe, jestli mě náhodou nemiluješ proto, že je můj obličej na tom obraze?"

Chtěl něco říct, ale pak se zarazil a rozhodl se pro čistou pravdu. „Ano."

„Já taky. Přesto vím, že tě nechci ztratit. Nechci riskovat, že přijdu o to, co teď máme, kdybych slibovala nebo vyžadovala slib něčeho, co pak třeba nebudeme chtít dodržet."

„Ty pořád očekáváš, že tě zklamu, Zoe. Tak to se tedy načekáš."

Překvapeně se otočila. „To ne. Nečekám. Já..."

Přerušil ji Simon, když vpadl dovnitř. „Mám hlad."

„Večeře bude za deset minut." Pohládla ho po hlavě. „Běž se zatím umýt. Co jsem to říkala?" obrátila se k Bradovi, když Simon se psy odběhl. „Snažila jsem se dobrat k žádosti, jestli smím prohledat tvůj dům."

Zatvářil se rozmrzele. „Zkoušíš moji trpělivost, Zoe."

„To věřím," odpověděla klidně a zaměřila se na dušené maso se zeleninou. „A nedivila bych se, kdybys mě chtěl nakopat do zadku. Ale mám rozehranou důležitou hru a nechci ji prohrát."

Vzpomněl si, jak zářila, když se odpoledne vrátila. Proč by tu zář měl ničit svým zklamáním z toho, že mu prostě neskočila do náruče a nedala mu hned všechno, co chtěl?

„Kopance do zadku nech na jindy. Proč se ptáš, jestli můžeš prohledat dům, když v něm žiješ? Teda bydlíš."

„Já myslím prohledat jako u mě nebo v Požitcích. Odshora dolů, což by znamenalo i prolézat osobní věci." Vytáhla tác a nakupila na něj uvařenou rýži. „Myslím, že klíč je v tomhle domě, Bradley. Ne, to není přesné. Víím to. Cítím to."

Zručně vyklopila obsah pánve na kopeček rýže. „Něco se ve mně dnes otevřelo, když jsem přijížděla, takže to vím. Ještě ne kde přesně, ale je to tak."

Zadíval se na ni a pak na tác s jídlem. Během necelé půlhodiny mu odvyprávěla další etapu svého hledání, naštvála ho, pobavila, vyhnula se návrhu a uvařila lákavé jídlo.

Nebylo divu, že ho tak fascinovala.

„Kdy s tím chceš začít?"

Pustili se do toho dvě hodiny po tom, co uložili Simona. Začali v přízemí. Zoe prohledala každý centimetr velkého pokoje, odtahovala nábytek, smotala koberce, prohlédla zásuvky i komory. Ozbrojená baterkou nakoukla do krbu, ohmatala každý kámen, přejela dlaní po římse.

Stejně si počínala v jídelně, ale pak se zarazila a omluvně na Brada pohlédla. „Nevadilo by ti, kdybych to dělala o samotě? Možná to tak má být."

„Myslím, že toho chceš dělat sama až moc, ale dobře. Budu nahoře."

Takhle by jednu svou hru mohla prohrát, připustila si Zoe, když Brad odešel. Až příliš spoléhala na jeho trpělivost. I tak nevěděla, co jiného a jak jinak udělat.

Pro tu chvíli musely jeho i její touhy stranou, dokud nedokončí svůj úkol a její blízcí nebudou v bezpečí.

Přešla k baru a přejela rukama po jeho dřevu. Třešňové, pomyslela si. Teplé, tvrdé dřevo. Jeho oblé linie dodávaly nábytku vzdušnost a zrcadlová zadní stěna jiskru.

Vystavil si na něm několik kousků - silnostěnnou mísu ze zeleného skla, barevný tác, původem z Itálie nebo Francie, pár masivních svíců a měděnou dózu s rytinou ženské tváře. Krásné věci, umělecké, takové, co bude Malory prodávat v galerii.

Nadzvedla víko dózy a spatřila několik mincí. Cizích mincí, všimla si s potěšením. Irské libry, francouzské franky, italské liry, japonské jeny. Jak hezké mít památky na tak úžasná místa nedbale uklizené v dóze.

Možná si Brad ani nepamatoval, že tam zůstaly, a to jí přišlo ještě kouzelnější.

Zavřela nádobku, potlačila pocit viny z prohledávání cizích věcí a vrhla se na první zásuvku.

Byl to šuplík se stříbrnými příbory, vystlaný vínovým sametem. Zvedla lžici a obrátila ji ve světle. Vypadala starodávně, jako něco co se opatruje a leští po celé generace.

Perfektní na svátek Díkůvzdání, řekla si a procházela další zásuvky.

Na dně příborníku našla elegantní bílý porcelán. Při hledání začala v duchu prostírat sváteční tabuli všemi těmi mísami, talíři, tácy a sklenicemi, které viděla ve skříních a na servírovacích stolech.

Vzdychala nad ubrousky z plátna a damašku a nad bílými kroužky na prostírání. Ale klíč nenacházela.

Právě protřepávala knihy z knihovny, když hodiny na krbu odbily jednu po půlnoci. Stačí, řekla si. Najeden večer stačí. Nenechá se odradit.

Naštěstí, uvědomila si, když zhasla lampy, se tak necítila. Naopak, měla dojem, že se přehoupala přes nějakou hranici. Jako by někde odbočila nebo přešla vrchol kopce. Možná neudělala poslední krok, uvažovala cestou vzhůru po schodech, ale už byla zaměřená na cíl.

Zkontrolovala Simona, automaticky ho přikryla. Moe, uložený v nohách postele, zvedl hlavu, ucítil ji a mírně pleskl ocasem, než zase začal chrápat.

Štěně chrupalo s hlavou na polštáři vedle Simona. Měla dojem, že by tohle neměla tolerovat, ale upřímně nedokázala říct proč.

Vypadali spolu tak pohodově. Bezbranně a v bezpečí. Jestli byl ale Simon součástí úkolu, pak klíč mohl být právě tam, v místnosti, kde spal.

Chvilí tiše seděla na posteli a jemně ho hladila po zádech.

Světlo poslední čtvrti měsíce proudilo oknem a bledě ozařovalo tvář jejího syna. Dokud zbývá světlo, řekla si, zbývá naděje. Toho se držela.

Vstala a tiše vyklouzla z místnosti.

Zadívala se na Bradovy dveře. V čase, co zbýval z noci, se zase bude držet jeho.

Nejdřív zašla do své ložnice, aby si vybrala vůně a krémy speciálně pro něho. Možná mu není schopná dát všechno, co by chtěl, ale tohle určitě.

Mohou si to dát navzájem.

Byl požitek vtírat si do kůže křehkou vůni a představit si, jak po ní jeho rty a ruce putují. Dělal jí dobře cítit se znovu jako celá žena. Nejen jako osoba, nejen matka, ale žena, která může muži dávat i brát.

Zakoušela vědomí, které jako dívka necítila, touhu a sebedůvěru, kterou s nikým jiným nepoznala.

Oblečená jen do županu vzala do ruky bílou svíčku, co voněla po nočním jasmínu.

Nezaklepala. Tiše vklouzla do tmy jeho pokoje, prošla stříbrným paprskem měsíce, který pronikal rozevřeným závěsem.

V tomto pokoji ještě nebyla. Napadlo ji, jestli Brad jako ona pochopí, že udělala další krok. Zahlédla, jak se leskne dřevo kroucených noh a čela postele, ucítila měkký koberec pod bosými chodidly.

Rozevřela župan a nechala se vzrušit pocitem, jak jí klouže k nohám. Opatrně postavila svíčku na noční stolek, nadzvedla pokrývku a vkradla se vedle něho.

Ještě nikdy ho neviděla spícího. Přála si to, a tak počkala, až oči přivyknou příšeří. Líbilo se jí, jak mu vlasy padají přes čelo i fakt, že ve spánku působí stejně mocnou přitažlivostí, jako by byl vzhůru.

Tentokrát dostane krásný princ probouzecí kúru.

Zajímavé, říkala si, když mu prstem přejížděla po rameni. Ještě nikdy nesváděla spícího muže. Byl to vzrušující záměr a dával jí, aspoň na chvíličku, naprostou kontrolu.

Začne rychle a divoce, aby ho šokovala? Nebo pomalu, snově, romanticky? Má to být sladké a neurčité? Ona rozhodovala, ona tu chvíli tvořila. Ona se chtěla rozdat.

Stáhla příkrývku níž, zvedla se nad ním a ještě si tu erotickou chvíli vychutnala, než začala používat rty a dlaně.

Pomalu, říkala si, hezky pomalu ho škádlit k bdělosti a prodloužit to úžasné mezidobí. Měl horkou, hladkou kůži, ale tvrdé, pevné tělo. Mohla na něm svobodně hodovat.

Právě o ní snil. Vyploovali ze stínu lesa. Měla štíhlé, svobodné tělo. Zdálo se mu o jejím hlubokém smíchu, když na něho pohlédla. Pak odvrátila hlavu a přejela mu prsty po tváři. Lákala ho do lesa, kde měsícem ozářená zem rozkvétala stovkami květů.

Položila se do nich na záda. Vztáhla k němu paže, lesklé zlatým prachem.

Její rty se dotkly jeho a pak se zas vzdálily. Zanechaly vzrušující chuť.

Probouzel se postupně, stále víc roztoužený. A pak ji našel.

Znovu ucítil její rty na svých, vydechla jeho jméno a její dech se stal jeho dechem. Pak se se sténáním zadrhl, protože se začal topit v její vůni.

„Tady jsi,“ zašeptala a vzala jeho bradu jemně do zubů. „Hrozně tě zneužívám.“

„Dávám ti na to deset let, než zavolám policii.“

Hravě ho škrábala dolů po břiše a přidušeně se zahihňala, když tiše zaklel. „Šš. Musíme být potichu, aby nás Simon neslyšel.“

„Jo. Taky nechci, aby věděl, že si tu užíváme legraci.“ Ještě nebyl docela při smyslech, ale zahlédl její udivený výraz. „Zmínil se o tom.“

„Panebože.“ Přitiskla si dlaň na rty, aby potlačila smích. „Panebože.“

„Šš,“ připomněl jí Brad, zvedl se a vtlačil její tělo do matrace. „Tak kde jsme to byli?“

„Vkradla jsem se uprostřed noci do tvé postele a vzbudila tě.“

„Hm, tahle část se mi vážně líbí.“ Zazubil se. „Už jsem vzhůru,“ dodal, sklouzl níž a vzal její ňadro do úst.

Ucítila v břiše horkost v podobě ohnivé koule. „To bych řekla.“

Prohnula se, aby si užila té rozkoše, ale pak se překulila zpátky nahoru. „Ještě jsem ale neskončila.“

Zápolili, zamotávali se do příkrývek. Bojovali se smíchem, potlačovali vzdechy, mučili se navzájem. Laskali se, dokud se jejich těla neorosila a neúpěla, dokud hra nezvážněla.

Pevně semknutí se společně zvedli na kolena na zmuchlaném povlečení. Zoe těžce dýchala. Zaklonila se, její tělo bylo erotickým mostem, zahákla se kolem něho stehny.

V chabém světle poslední měsíční čtvrti se spojili. Stali se úplnými. Vláčně se k němu opět přivinula, srdce na srdci, rty na rtech, a tak zabalení do sebe se vyprázdnili.

„Nepouštěj mě.“ Schovala tvář na jeho rameni. „Nepouštěj.“

„Nikdy tě nepustím.“ Jako v deliriu jí přejížděl rty po vlasech a tvářích. „Miluju tě, Zoe. Ty to víš. Ty miluješ mě. Vidím to. Proč to nevyslovíš?“

„Bradley.“ Proč by to nemohla říct a zapomenout na následky? Proč by si nemohla vzít, co tak zoufale chtěla? Odvrátila se a třela si tvář o jeho rameno.

V měsíčním světle zahlédla nad krbem obraz.

Po kletbě, tak se jmenoval, vzpomněla si. Sestry ze skla tam ležely v průhledných rakvích.

Ne mrtvé, ale něco horšího, pomyslela si se zachvěním.

Proč by to nemohla říct? Ony byly jeden důvod, ale asi ne ten hlavní. Kane nemohl vidět do jejího nitra, ne příliš hluboko. Buďto neviděl, nebo nerozuměl.

A tak si to na tom místě uchová a Bradley zůstane ještě pár dní v bezpečí. „Pověsils sem obraz.“

„Krucí, Zoe.“ Cukl s ní a pak znovu zaklel, když se zatvářila prosebně. „Ano, pověsil.“ Pustil ji.

Dotkla se jeho ramene. „Já vím, že žádám hodně.“ „Sakra, ty mě zkoušíš.“ „Možná. Já nevím.“ Prohrábla si vlasy. „Seběhlo se to všechno rychle. Je to rychlé a silné. Občas mám dojem, že nestačím vlastním citům. Ale vím, že ti nechci ublížit. Nechci s tebou bojovat. Musím jen postupovat vlastním tempem a taky to trochu souvisí s nimi.“ Ukázala na obraz, pak vstala a vzala si župan. „Nemůžu si pomoci.“ „Myslíš, že když pocházím z podobného prostředí jako James, že tě taky zklamu?“ „Myslela jsem si to.“ Zavázala si župan a pak se na Brada zadívala. „Dřív. Napadlo mě, že mě přitahuješ právě pro tu podobnost. Ale teď už toho vím víc, o obou směrech. Jen na něco ještě musím přijít a chci, abys do té doby počkal.“

Chvilí mlčel, pak se natáhl k vypínači a rozsvítil. Světlo zalilo obraz na stěně. „Když jsem ho poprvé uviděl, bylo to, jako by mě někdo chytil za hrdlo. Zamiloval jsem se do té tváře, začal toužit, nebo jak to nazveš. Do tvójí tváře, Zoe. Pak jsem poprvé uviděl tebe a nastala stejná reakce. Ale ještě jsem tě neznal. Nevěděl jsem, jaká jsi uvnitř. Jak přemýšlíš, co cítíš, co tě rozesměje, co naštve. Nevěděl jsem, že máš ráda žluté růže a taky že umíš zacházet s nastřelovací pistolí stejně dobře jako já. Neznal jsem tisíc drobností, které znám teď. To, co jsem cítil k té tváři na obraze, se nedá ani v nejmenším srovnat s tím, co cítím k ženě, které ta tvář patří.“

Obávala se, že nedokáže promluvit. „Ta žena nikdy nepoznala muže, jako jsi ty. Ani to nečekala.“ „Ujasni si to. Protože jestli to neuděláš, udělám to za sebe.“

Chabě se zasmála. „Ne, nikoho jako ty. Tenhle týden je pro mě strašně důležitý a až skončí...“ Zmlkla a znovu pohlédla na obraz.

Srdce se jí rozbušilo. „Bože, že by to bylo takhle jednoduché? Že by byl přímo tady?“ Rozechvěle přešla ke krbu, zírala na obraz a vyhledala na plátně tři klíče, které Rowena namalovala roztroušené po zemi vedle rakví.

Stoupala si na spodní část krbu, zadržela dech a vztáhla ruku. Prsty narazila do plátna. Zkusila to znovu, se zavřenýma očima. Představila si, jak sahá do obrazu a svírá ruku kolem klíče jako Malory.

Ale plátno zůstalo pevné a klíče jen barevné obrázky. „Myslela jsem...“ Poraženecky sestoupila na zem. „Na minutu jsem měla dojem... Teď to vypadá hloupě.“ „Ne, nevypadá. Taky jsem to zkoušel.“ Přistoupil k ní a vzal ji kolem pasu. „A několikrát.“ „Vážně? Ale ty ho nemáš najít.“ „Kdo ví? Třeba je tenhle klíč jiný.“

Nespouštěla oči z obrazu. „Tohle nejsou ty pravé. Rowena je malovala už dávno. Tyhle znamenají zoufalství, nebo ne? Ztrátu. Ne naději a naplnění. Protože leží tam, kde je žádný smrtelník nemůže najít a žádný bůh použít. K mému klíči nevede zoufalství. On jím prochází, to už vím.“

Ale když tu noc usnula, zdálo se jí, že vchází do obrazu a stojí u bledých těl sester ve skleněných rakvích. Zdálo se jí, že bere všechny tři klíče a odnáší je ke schránce duší, v níž divoce tančí modrá světla.

Třebaže vyzkoušela všechny, zámkem neotočila. Cítila zoufalství, když pak modrá světla pohasla a skleněná schránka jejich vězení potemněla.

18

Následujícího rána vběhla Malory do Požitků a mávala několika výtisky *Zpravodaje*. „Ten článek! Náš článek se dostal do ranního vydání.“

Podívala se napravo, nalevo, vzhůru ke schodům a od-frkla si, když nikdo nepřiběhl. Flynnův článek o Požitcích a jejich „novátorských majitelkách“ - ach, tuhle část opravdu milovala - vyšel na první stránce místních novin a její partnerky to ani nezburcuje?

Plášť za ní vlál, jak spěchala do Danina oddělení. Jako pokaždé sejí při pohledu na barevné zařízení, knihy a stolky chtělo tančit radostí. Tanečním krokem tedy přešla do vedlejší místnosti a usmála se, když spatřila Danu za přepážkou se sluchátkem na uchu.

Přidala do tance víc elánu a mávala novinami, ale Dana jen přikývla a mluvila dál.

„Jistě. To máme na skladě. S radostí. Mohla bych..., ano, jistě, není třeba... hm, hm.“ Mimicky vyjádřila nadšení a pochopení a pak zakroutila nohou v kotníku, když před ní Mal plácla novinami. „Přepojím vás do salonu.“

Zhluboka se nadechla a zírala na novou telefonní centrálu. „Počkej, ať to nezkazím a nepřipravím ji o to.“ Stiskla tlačítka, zkřížila prsty a položila sluchátko.

Hned nato zaslechla seshora slabé zvonění. „Díkybohu. Mal, tomu nebudeš věřit...“

„Nech to na potom a koukni na tohle. Hele.“ Zapíchla prst do článku.

„A tak.“ Než se Mal stačila leknout, Dana vytáhla z přepážky celý stoh *Zpravodaje*. „Koupila jsem jich pět a četla to dvakrát. A možná bych pokračovala, kdybych nemusela obsluhovat tenhle telefon. Mal, bože, teď to asi zvoní u tebe.“

„Cože?“

„Tvůj telefon.“ Dana vstala, popadla Mal za paži a vlekla ji na druhou stranu domu. „Přišla jsem před deseti minutami a telefony už zvonily. Zoe říkala, ale to je jedno... Vezmi to.“

„Mně zvoní telefon,“ šeptala Dana a zírala na přístroj, jako by pocházel z Marsu.

„Dívej.“ Dana si odkašlala a zvedla sluchátko. „Dobré ráno, tady Požitky, galerie. Ano, momentik, prosím, předám vám slečnu Priceovou.“

Dana stiskla tlačítka. „Slečno Priceová, máte telefon.“

„Mám telefon. Fajn.“ Malory si otřela dlaně o kabát. „To zvládnou. Dělal jsem to roky pro někoho jiného, dokážu to i pro sebe.“ Vzala si sluchátko. „Dobrý den, Malory Priceová.“

O tři minuty později tancovaly s Danou divokou polku dokola a pak ven do haly.

„Je z nás trháček!“ křičela Dana. „A to jsme ještě ani neotevřely. Jdeme za Zoe.“

„A můžeme odejít od telefonů?“

„Ať zavolají znova.“ Bláznivě se rozesmála a vlekla Malory do schodů.

Zoe seděla v jednom z polohovacích lehátek s šokovaným výrazem na tváři. Dana v nadšení přiskočila a divoce ji roztočila. „Rozjely jsme to.“

„Mám domluvené schůzky,“ pronesla Zoe nejasně. „Sobota je skoro plná. Mám objednávky na dvojí manikúru, jednu pedikúru, stříhání a barvení a dvě masáže na pátek. Matka s dcerou se přihlásily na pleťovou masku na příští týden. Už na příští týden!“

„To musíme oslat,“ rozhodla Malory. „Proč tady vlastně nemáme žádné šampaňské? Kdyby bylo šampaňské a džus, mohly jsme si udělat mimózu.“

„Telefon zvonil, už když jsem vešla,“ pokračovala Zoe stále jako omráčená. „Ještě nebylo ani devět a telefon vyzváněl. Všichni tvrdili, že četli článek v novinách. Chci si vzít Flynna a mít s ním děti. Promiň, Malory, ale cítím, že musím.“

„Postav se do fronty.“ Malory popadla noviny, které měla Zoe na pultě. „Jen se na nás podívej. Nesluší nám to?“

Přidržela jim před očima fotografii, na níž všechny stály v hale společného podniku a držely se kolem pasu. „Priceová, McCourtová a Steelová,“ četla, „krása a inteligence v pozadí Požitků.“

„Musím uznat, že s tím článkem odvedl dobrou práci.“ Dana se nahnula Malory přes rameno, aby si ho znovu prohlédla. „My tři jsme dobrý tým, to není nic nového. Ale on dokázal vystihnout význam našeho podniku. Jeho zábavnost třeba. Taky zdůraznil, že jsme místní, že zvelebujeme nemovitost, posilujeme ekonomiku města a tak dále. Tohle lidi zajímá.“

„A navíc jsme tady sexy,“ dodala Zoe. „To taky nemůže škodit. Přečetla jsem si to u snídaně, ale cestou sem jsem musela zastavit, abych to přečetla ještě jednou.“

„Nechám si to zarámovat,“ řekla Malory. „Pověsíme si to v kuchyni.“ Hned vytáhla z kabelky notes a zapsala si to. „Jo, když to mám v ruce, je třeba dohlédnout na občerstvení, co jsme

objednaly na otvírací den. Já si беру na starost pekařství. Dano, ty dostaneš nápoje a Zoe ovoce a sýry."

„Můj telefon zase zvoní," ozvala se Zoe a vzápětí všechny šokovala, protože se rozplakala.

„Ale ale. Vezmi si ji." Mal ukázala na Danu. „Vyřídím to." Odběhla do recepcce, zatímco Dana našla krabičku s kapesníky a jeden vtiskla Zoe do ruky.

„Promiň. Já nevím, proč to pořád dělám." „Nemuč se. Pust' to ven."

Nedokázala přestat, zmohla se jen na vodnatý vzlyk a mávnutí rukou, když se objevila Malory.

„Pojďme dolů do kuchyně. Uvaříme si čaj." Malory svižně vytáhla Zoe na nohy, vzala ji kolem pasu a vyvedla ze salonu.

„Tak jo, super. Bože, jsem nemožná." Zoe se hlasitě vysmrkala. „Nechápu, co se to se mnou děje."

„Možná jen to, že otvíráš podnik, končí ti lhůta na hledání a do toho ještě chlap. A tahle kombinace znamená nový stres ve tvém životě. Na každýho to jednou sedne."

„Cítím se hloupě." Ještě popotahovala, když se nechala posadit na kuchyňskou židli. „Co je tady k pláči? Všechno je skvělé a nádherné." Oči měla znovu plné slz, a tak prostě položila hlavu na stůl a brečela dál. „Jsem k smrti vystrašená."

„To je v pořádku." Malory stála za ní, masírovala jí ramena, zatímco Dana stavěla vodu na čaj. „Je naprosto správné mít strach."

„Na to ale není čas. Otevírám salon. Deset let uvažuji, že bych se k tomu chtěla dopracovat, a teď je to reálné. Zvoní mi telefon. Jsem šťastná, tak proč se najednou hroutím?"

„Já mám taky strach."

Zoe zvedla hlavu a zamrkala na Malory. „Opravdu?"

„Hrozný. Když jsem poprvé četla Flynnův článek, začalo mi tak bzučet v uších a vzadu na jazyku se objevila kovová pachuť. A čím jsem šťastnější, tím víc to bzučí a tu pachuť polykám častěji."

„Já se pořád budím uprostřed noci." Dana se obrátila od sporáku. „Říkám si: Já otevírám vlastní knihkupectví, a v žaludku mi rejdí hejna motýlů."

„Ach, díkybohu." Zoe se neuvěřitelně ulevilo. Přitiskla si prsty ke spánkům. „Díkybohu. Nevadí mi, když mám

moc práce, když něco dělám nebo myslím na to, co musím zařídit. Ale pak se najednou zarazím, všechno mi to dojde a mám chuť se zavřít do tmavé komory a kňučet a zároveň něco rozmlátit. Asi se brzo zblázním."

„Jsme všechny na jedné lodi," řekla Dana, „má jméno *Neuróza*."

Zoe se zmohla na vodnatý smích, zatímco Dana stavěla na stůl barevné hrnky. „Jsem vážně moc ráda, že vy dvě jste taky cvaklé. Cítila jsem se jako naprostý idiot. Je toho ale víc. Mám dojem, že vím, kde je klíč. I když ne přesně," dodala rychle, protože Maloryiny ruce na jejích ramenou poskočily. „Tuším, že je u Bradleyho. Na tom domě něco je, a když jsem nad tím včera dumala, jako by se něco otevřelo. Cítím, že je to správný směr. A právě proto, že už to mám jakoby nadosah, se ve mně všechno obrací."

„To proto, že jsi tak blízko?" zeptala se Malory. „Nebo že je to Bradův dům?"

„Obojí." Zoe zvedla svůj hrnek a držela ho oběma rukama. „Všechno směřuje k cíli. Hledání klíče, tenhle podnik. Soustředím se na ty dvě věci už od září a teď, když finišuju a měla bych se dívat, co bude dál, nevidím nic. Tyhle moje velké cíle mě zatím poháněly. Jenže teď se musím potýkat s výsledkem."

„Ale nebudeš na to sama," připomněla jí Malory.

„Já vím. To je další věc. Jsem zvyklá dělat všechno sama. V životě jsem neměla kromě Simona k nikomu tak blízko jako k vám dvěma. Jste jako kouzelný dárek. Tyhle dvě báječné ženské jsou teď moje kamarádky. Moje rodina."

„Ježiš, Zoe." Dana zvedla jeden pomačkaný kapesník. „Já snad taky začnu."

„Chtěla jsem říct, že si pořád zvykám na to, že vás mám. Na vědomí, že stačí zvednout telefon, když je třeba, nebo se za vámi prostěavit. Nebo zajet sem. Že vám můžu říct, jak se bojím, jak jsem smutná nebo šťastná nebo že potřebuju pomoc, a vy přijdete.“

Svlažila si rozpálené hrdlo čajem a pak hrnek odložila. „A pak tu jsou ještě kluci. Dřív jsem se s žádnými mužskými nekamarádila. Ne doopravdy. Teď můžu být s Jordánem a Flynnem, povídat si, blbnout, flirtovat a vědět, že jde pořád o přátelství. I Simon s nimi smí trávit čas a mít nějaký mužský vzor, to je další plus.“

„Nezmínila ses o Bradovi,“ podotkla Malory.

„Dostanu se k tomu. Jsem napjatá a vzrušená z hledání klíče. Jenže jistota, že ho najdu a že je to spojené s Bradleyem, mi nahání největší strach.“

„Zo, napadlo tě, že právě ten strach ti může bránit v nalezení klíče?“

Přikývla Daně. „Jo, ale nemůžu se přes to dostat. On myslí, že mě miluje.“

„Proč to zpochybňuješ?“ chtěla vědět Mal. „Proč prostě neřekneš, že tě miluje.“

„Možná si to až moc přeju. Nejen pro sebe, ale i pro Simona. Víím, že to s tím souvisí. Bradley to se Simonem báječně umí. Ale to je pořád jako pohádka. Skutečnost je taková, že tenhle skoro desetiletý kluk je synem někoho jiného.“

Dana mlčky přešla ke skříni a vytáhla krabici s pohotovostní čokoládou. Pak ji postavila na stůl před Zoe.

„Díky.“ Zoe si namátkou kousek vzala a trochu si povzdechla. „Jestli mě Bradley miluje, vezme si k sobě Simona. Bude na něho hodný, laskavý, to víím. Ale nebude tam přece něco scházet? Takové to nezlomitelné pouto?“

„Nevím.“ Malory si zajela rukou do kudrlin. „Mám ale dojem, že to je na nich dvou.“

„Ano, jenže Simon je zvyklý, že jsme jenom my dva, že na něho soustředím veškerou pozornost. Poslouchá jen mě, nebo se to snaží nějak obejít. Jestli to má fungovat, pak chvíli potrvá, než začne Bradleyho vnímat jinak než jako kámoše s úžasnou hernou. Čas, aby si zvykl na další autoritu, a Bradley zas na to, že má dítě, a navíc trochu odrostlé. Jestli se vrhnu, kam mě to táhne, vezmu je oba s sebou a přitom třeba ještě nejsou připravení.“

„To zní logicky.“ Malory to vzdala a sáhla po čokoládě. „Rozumně. Jenže tyhle věci nebývají často jedno, ani druhé.“

Zoe se ztěžka nadechla. „Jde ještě o něco. Rowena s Pittem říkali, že čím víc budu o Bradleyho stát, tím víc po něm Kane půjde.“

„Takže ho chráníš tím, že se držíš zpátky.“ Dana povytáhla obočí. „To by Brada vytočilo. Ale víím, že kdyby šlo o Jordana, snažila bych se asi o totéž, protože toho mizeru miluju.“

„Pořád to v hlavě probírám. Z jedné a z druhé strany. Když udělám tohle, co se asi stane. A tak.“ Zoe unaveně trhla rameny. „Je toho až moc v sázce. Vlastně všechno, takže nemůžu jen popadnout, co je krásné a blýskavé. Ne bez ohledu na následky.“

„Mohla bych k tomu přidat ještě něco,“ Malory položila ruku na Zoeinu. „Váháš po tom blýskavém sáhnout, protože by ses pak musela vzdát jiných věcí.“

„Kterých?“

„Třeba domu, který jsi zařídila, a starého života. Rodiny, kterou jste tvořili jen se Simonem. Představy, které jsi měla, by se změnily navždycky, kdybys sáhla po tom novém. A to je taky dost děsivé. Jestli zaváháš, přijdeš o něho. Když ne, ztratíš něco jiného. Musíš se rozhodnout, co pro tebe má větší hodnotu.“

„Nejde jen o mě. Ani jenom o mě, Simona a Bradleyho.“ Zoe vstala a zanesla hrnek do dřezu. „Můj klíč má co dělat s odvahou. Aleje odvaha sáhnout po novém, nebo se toho vzdát? Četly jsme o bozích dost, takže vííme, že nejsou vždycky laskaví. Ani spravedliví. Často chtějí odplatu.“

Obrátila se. „Trest za selhání, než ho odvolali, byl jeden rok života. Ani bychom nevěděly který. Klidně by to mohl být tenhle rok, ten letošní. Taková krutá hra. Mal, tys od nich dostala

něco, o čem jsi snila celý život. Smělas to zažít a vychutnat. Ale abys našla klíč, musela ses toho vzdát. Ranilo tě to." „Ano, ranilo."

„A tys při hledání klíče málem umřela, Dano. Změnili pravidla a mohlas přijít o život." „Nepřišla."

„Ale mohla jsi. Myslíš, že by pak bohové uronili slzu?"

„Rowen a Pitte...", ozvala se Malory.

„Pro ně je to jiné. Žili tady s námi tisíce let a svým způsobem jsou jen takoví pěšáci jako my. Ale ti za Oponou snů, co se dívají dolů, starají se, jestli si tu šťastně žijeme?"

Znovu se posadila. „Jak jsme se my tři seznámily? Kde jsme vzaly čas na hledání klíčů? Přišly jsme o práci. Já o tu, co jsem potřebovala, a vy o tu, co jste milovaly. Oni nám ji vzali, abychom mohly být k dispozici, a zacinkali nám penězi před nosem, abychom jim to podepsaly. Možná pro to měli nesobecké a vznešené důvody, ale manipulovali s námi."

„Máš pravdu," kývla Dana. „Nehádám se."

„Získaly jsme ale tenhle podnik," pokračovala Zoe. „Jenže už samy. My jsme musely riskovat a pracovat. Pokud je to celé zázrak, pak děláme zázraky."

Malory si sedla a přikývla. „Pokračuj."

„Dobře. Ty a Flynn. Potkali jste se, protože s tím byl spojený. Zamilovala ses a on taky. Ale kdyby ne, asi bys na té půdě udělala stejné rozhodnutí. Nenechala by sis tu iluzi a neobětovala kvůli tomu ty duše. Víím to, protože tě znám. I kdybys měla Flynnu ráda jako já, prostě jako bratra, udělala bys to samé."

„Doufám," odpověděla Malory. „Chci tomu věřit."

„Já to víím. Nebo kdybyste k sobě cítili jen něco přechodného, co by po měsíci vyprchalo, místo aby se prohloubilo... Jim nezáleží na tom, jestli jsi šťastná, jen na tom, jestli uspěješ nebo ne."

„To je možné. Ale to, co jsem za ten měsíc zažila, co jsem si vybrala a co jsme vytvořili, patří jen nám s Flynnem."

„Ale tos vytvořila ty," řekla Zoe. „Jordan se vrátil do Valley právě teď, protože s tím souvisel. Byl dílek, který je třeba dodat. Tys musela vyřešit svoje city k němu, Dano, to bylo hlavní. Ale mohlas to zakončit jinak se stejným výsledkem. Mohla jsi mu jen odpustit. Mohla sis uvědomit, že ho nemiluješ, ale ceníš si společné minulosti. Přátelství víc než vášně. Mohla ses ho vzdát, a přece najít klíč. Neuvažuješ o svatbě proto, že se na tebe bohové usmáli."

„Svatba je ještě daleko, ale chápu, co myslíš." Dana bezděky uždibovala kousek čokolády a přitom přemýšlela. „Když se vrátíš zpátky, tohle jsme se dověděly už na začátku. Každá z nás je klíčem. Co tím nakonec získáme nebo nezískáme, je jen naše věc."

„Ale oni s námi manipulují," doplnila Zoe. „Dali nás dohromady a navodili okolnosti. Bradley se klidně mohl vrátit do Valley, je to jeho domov a má tady plány. Ale bez tady toho bychom se nikdy nepotkali. Malory mohla Flynnu potkat kdykoli, ale je nepravděpodobné, abych se já setkala s Bradleyem Charlesem Vanem IV. A co ho ke mně táhlo? Ten obraz. Ovlivnil jeho city."

Štvalo ji jen to pomyšlení. S žhnoucíma očima spolkla kus čokolády. „Já víím, že už mu nejde o obraz. Ale Bradleyho proměna je pro ně náhoda. Museli nás k sobě přistrčit, aby mě to vedlo ke klíči nebo od něj. To záleží, na kterou stranu opony se díváme. Ať ho najdu nebo ne, moje využitelnost tím končí a jeho taky. Myslíte, že se starají, jestli mi to pak přinese bolest a pocit ztráty?"

Její vztek se přiostrhoval a bylo to znát na hlase. „Je jim šumafuk, jestli já nebo on skončíme se zlomeným srdcem. Třeba je právě zlomené srdce nutné pro ten poslední krok. Zoufalství a ztráta, ty mám přece v indicii. A krev," pokračovala. „Ale nikdy ne jeho. To nechci riskovat ani pro záchranu tří duší."

„Zoe." Malory opatrně promluvila. „Jestli se navzájem milujete, nevytvořili jste si tím náhodou vlastní konec příběhu?"

„Opravdu? Anebo je to jen představa, kterou pak musím obětovat? Je tu ještě jedna část indicie. Ta, kde se mám dívat na bohyni a vědět, kdy je čas tasit meč a kdy ho odložit. Mám bojovat za svoje dobro, nebo se podvolit pro dobro celku?"

„To jsou rozumné a logické otázky." Dana zvedla ruku, než mohla Malory něco namítnout.

„Nemusejí se nám líbit, ale mají své opodstatnění. Nikdo nám neslibil, že nás na konci někdo zasype květinami. Slíbili nám jenom velkou kupu peněz."

„Kašlem na prachy," odbyla ji Malory.

„Škoda že tě nemůžu poslat do háje, ale myslím si to samé. Jenže Zoe pro ty logické a rozumné otázky zapomněla mluvit o naději, radosti a naplnění. O protínajících se cestách, které vedou od jednoho k druhému."

„Sedím v samém centru naděje, radosti a naplnění s vámi dvěma." Zoe rozpráhla ruce, aby obsáhla místnost a s ní všechno, co vybudovaly. „Nechci na to zapomínat, ale snažím se být realistka. Musím, protože chci věřit, že až tohle skončí a já budu držet klíč v ruce, dostanu šanci na... na něco víc."

„Takže co dál?" zeptala se Dana.

„Chci, abyste o tom obě přemýšlely. Jste jediné, kdo opravdu držel jeden z klíčů v ruce. Dano, ty s Jordánem a Flynnem znáš Bradleyho dům skoro jako on sám. Uvítám každou pomoc."

Zoe vstala. „Ale právě teď bychom asi zase měly začít brát ty telefony."

Zbýval už jen uzoučký srpek měsíce, jen tenký plátek zařiznutý do černého nebe. Třebaže si Zoe zoufale přála, aby se přihnala bouře a zakryla ho zlostnými mraky, nemohla od toho mizejícího světélka odtrhnout oči.

Hledala všude. Chvillemi měla pocit, že její oči a prsty narazily na záblesk zlata, ale nedokázala ho opravdu zahlédnout nebo se ho dotknout.

Jestli sejí to do osmačtyřiceti hodin nepodaří, všechno, čím Dana a Malory prošly, co dokázaly, bude zmařeno.

Sestry ze skla zůstanou navždy ležet nehybné a prázdné v křišťálových rakvích.

Zabalená v bundě seděla na zadní terase a snažila se držet poslední špetky naděje.

„Je tady. Víím to. Co jsem přehlédla? Co jsem neudělala a měla udělat?"

„To jen smrtelníci," ozval se za ní zničehonic Kane, „vzhlížejí k tomu, co nazývají nebem, a ptají se co dělat a co si myslet."

Když Zoe ztuhla, přejel jí bříškem prstu vzadu po krku. Jako by jí tam otřel kostku ledu.

„Je mi to k smíchu."

Jeho měkké podrážky nevydávaly žádný zvuk, když ji obešel a ležérně se opřel o zábradlí terasy.

Byl tak nadpozemsky hezký, pomyslela si. Stvořený pro tmu. Pro bezměsíčné noci a bouře.

„Prohrajete," oznámil jí věčně.

„Ještě se to nestalo." Chlad jí zalézal do kostí, a tak musela bojovat se chvěním. „Ještě mi zbývá čas."

„Vyprchává. Minutu po minutě. A až ten srpek měsíce zmizí, budu mít všechno. Kdežto vy nic."

„Neměl byste se vytahovat, dokud není konec." Chtěla vstát, vzdorně vyskočit, ale nohy měla jako z gumy. „Přináší to smůlu."

„Smůla je lidská pověra, jeden z vašich nesmyslů. Přímo je vyžadujete." Přejel rukou po stříbrném řetězu svého amuletu a pomalu jím začal houpat ze strany a na stranu.

„Proč nás nenávidíte?"

„Nenávist znamená cit. Cítíte vy něco k mravenci, kterého rozdrtíte botou? Jste pro mě méně než to."

„Já ale s mravenci nevedu hovory. Vy ano."

Na jeho tváři se objevila podrážděnost, a to jí dalo sílu.

„Říkal jsem, že mě bavíte. Zvlášť vy z těch tří, které Rowena s Pittem vypravili do prohrané bitvy. Ta první měla styl a bystrý úsudek. Ta druhá zápal a inteligenci.“

„Porazily vás.“

„Myslíte?“ Měkce, odmítavě se zasmál a pohupoval přívěskem. „Nenapadlo vás, že po tak dlouhé době stojím o trochu zábavy? Kdybych to ukončil moc rychle, odepřel bych si potěšení sledovat vás, jak plánujete a gratulujete si. Tak bych přišel o potěšení vidět vás tak nejistou jako teď. Zajímáte mě, protože postrádáte duchaplnost a styl vašich přítelkyň. Nedostatečně vzdělaná se špatnou výchovou...“

Zvedl přívěsek o něco výš. „Povězte, kde byste byla, kdyby nepřišlo to pozvání na Válečníkův vrch? Jistě ne tady v tom domě, s tímto mužem. S mužem, který, až jiskra vzájemného snažení pohasne, uvidí, jaká skutečně jste. Pošle vás pryč jako ten první. Ale to už stejně víte.“

Pomalý, stálý pohyb stříbrného amuletu jí působil mírnou závrať. „Nic o mně ani o něm nevíte.“

„Vím, že prohráváte. A až na to dojde, pocítí to i ostatní. Od Roweny a Pitta bylo kruté vás do toho zaplést a tolik od vás očekávat. Dát vás dohromady s těmito lidmi,“ pokračoval a přitom se na terase zvedala mlha v průsvitných modrých chomáčích. „S lidmi, kteří toho mohou nabídnout o tolik víc než vy. Je kruté nechat vás okusit, jaký by život mohl být, abyste po něm pak do konce svých dnů marně toužila.“

„Mí přátele...“

„Přátelství? Další iluze smrtelníků, stejně falešná jako smůla a štěstí. Oni vás opustí, jakmile selžete, a to se jistě stane. Ruka jako ta vaše nemůže nikdy otočit klíčem.“

Jeho hlas uklidňoval, když k ní přistoupil a houpal amuletem jako blyštivým kyvadlem.

„Cítím k vám jistý soucit. Nabídnou vám kompenzaci. Co z těch věcí, které vám Rowena s Pittem tak nedbale vsunuli do života, byste si chtěla ponechat? Svůj malý podnik, tento dům nebo toho muže? Vyberte si a já vám to zajistím.“

Hypnotizoval ji. Jasně cítila, jak se někam propadá a mlha se jí otírá o kůži. Tak moc studila. Bylo by snadné sklouznout do těch broukavých slibů a vzít si něco. Její ruce se zdály jako z ledu, ztuhlé a zbytečné, přesto zaťala pěsti, až se jí nehty zařízly do dlaní.

S divokým úsilím odtrhla oči od kyvadla a zadívala se mu do očí. „Jste lhář.“ Sípavě dýchala, jak se jí dech bolestivě dral z plic, když nejisté vstávala.

Srazil ji zpět. Třebaže neviděla pohyb, ucítila ledový náraz v obličeji. Bezmyšlenkovitě, poháněná jen vztekem, se vrhla kupředu a zaryla nehty do jeho tváře.

Spatřila šok, okamžik naprosté nevěřícnosti v jeho očích. Uviděla krev, řinoucí se ze šrámu na jeho kůži.

Pak byla odhozena zpět na zeď domu a přibita k ní nárazem větru tak ledového, že v něm spatřila jako onyx černé krystaly.

Stál před ní v černém vzdouvajícím se plášti a s krví na tváři. „Mohl bych tě zabít pouhou myšlenkou.“

Ne, nemohl, nemohl. Už by to udělal. Je to lhář, připomněla si horečně. A strašák. Ale ubližovat mohl. Bože, ano. Cítila drásavou, ostrou bolest v hrudi.

„Běž zpátky do pekla!“ vykřikla. „Nejsi tady vítaný.“

„Až tohle skončí, přijdeš o všechno. Ke svému zisku přidám i tvou duši.“

Jako na stisknutí vypínače se vítr utišil. Zoe přepadla dopředu na ruce a kolena, lapala po dechu a v šoku se chvěla.

Zmateně zírala na dřevěnou podlahu a snažila se pročistit si mysl. Když zvedla hlavu, zjistila, že se noc změnila v mlhavé ráno. V matném úsvitu zahlédla na okraji lesa jelena se zlatou srstí. Náhrdelník s drahokamy kolem jeho krku probleskoval mlhou a jeho oči zeleně plály.

Mlha se začala sbíhat jako závoj, a když se nadzvedl, byl jelen pryč.

„Ještě jsem neskončila." Promluvila nahlas, aby se zvukem svého hlasu uklidnila. Kane ji okradl o čas, o hodiny vzácného času, ale ona ještě neskončila.

Pak vstala, pohlédla na své ruce a spatřila na nich krev.

Jeho krev.

„Zranila jsem ho. Zranila jsem toho parchanta."

Slzy jí tekly po tvářích, když klopýtala k domu. Měla rozmazané vidění. Zaslechla nezřetelný křik, hroživé vrčení a dunivou ránu. Tvary a zvuky jí splývaly v jeden temný celek.

Když se mlha převalila přes terasu, olízla i postel, kde spal Brad. Zastudila. Lapila ho do pasti. Ve spánku se obrátil a vztáhl ruku k teplu a útěše. Hledal Zoe.

Ale byl sám.

Ve tmě. Les páchl hnilobou a ožíval ostrým větrem. Neviděl stezku, jen obrovské tvary stromů, které se proplétaly a hemžily jako v noční můře. Trny divokých šlahounů ho škrábaly na kůži a zakusovaly se mu do rukou jako hladové zuby.

Ucítil vlastní krev a pach potu. Pak ho obtěžovalo ještě něco divějšího. Stal se něčí kořistí.

Ve stínu křovin něco zašustilo. Nejen kořistí, pomyslel si, když bojoval se šlahouny. Něco ho dráždilo. Toužilo to po jeho strachu stejně jako po smrti.

Musí se dostat pryč, než pronásledovatele hra unaví. Až se to stane, vyrazí to ze tmy a rozerve ho na kusy.

Zachraň se. Slyšel v hlavě jemný, uklidňující šepot. Doklopýtal na mýtinu. *Tohle není tvůj boj. Běž domů.*

No jistě. To je ono. Měl by jít domů. Omámený a dezorientovaný zamířil za matným světlem v dálce. Rozběhl se k němu, protože za sebou zaslechl vytí predátora.

Ta zář vycházela ze dveří a Brad v běhu úlevně vydechl. Dokáže to. Stihne to. Rozrazil dveře, a to už vzadu na krku pocítil horký dech pronásledovatele.

Do tmy se vylilo světlo. Barvy a pohyb. Stál na prahu své newyorské kanceláře a namáhavě oddechoval. Na leštěnou dubovou podlahu mu z poraněných rukou kapala krev.

Skrz široké trojdílné okno uviděl ranní oblohu a všechny ty zářivé věžáky proti ní.

Mladá blondýnka v módním černém kostýmu prošla kolem a zářivě se usmála. „Vítejte zpátky, pane Vane."

„Ano." Měl ztuhlé rty. Proč je tady taková zima? „Díky."

Přispěchal k němu Michael, jeho asistent. Oblékl si červené šle přes modrou košili a v ruce držel tlustý zápisník. „Mám tu pro vás program na dnešek, pane Vane. Káva je na stole. Měli bychom se do toho pustit."

„Ale já..." Ucítil kávu a Michaelovu kolínskou. Slyšel zvonění telefonu. Zmateně zvedl ruku a všiml si, že mu krev stéká z propíchnuté dlaně. „Krvácím."

„No, o to se postaráme. Jen pojd'te dál. Víc dovnitř."

„Ne." Zakymácel se. Nevlnost mu obrátila žaludek a po tváři mu stékal námahou pot. „To ne." Pro rovnováhu se přidržel kliky a ohlédl se za sebe do tmy. „To není skutečné. To je zase další kravi..."

Zmlkl, protože zaslechl Zoein výkřik.

Prudce se otočil a vyrazil ze dveří.

„Tam venku umřete," křičel za ním Michael, než se dveře s bouchnutím zavřely.

Brad se vrhl do tmy a volal Zoe. Neviděl nic, jen se horečně prodíral roštím. Na všem ležel neproniknutelný černý závoj.

Nemohl ji najít. Nikdy ji nenajde a to, co číhá ve tmě, je oba zabije, protože při ní nestál.

Ona chce jen tvé peníze. Bohatého tatínka pro svého malého parchanta.

„To je ale hovadina." Vyčerpaně padl na kolena. Nechal se nalákat a uvěřil lžím.

Musí to zarazit.

Prudce zvedl hlavu a zaťal pěsti. „Tohle není pravda. Neděje se to. Krucinál, já jsem doma a ona taky."

Probudil se, zalapal po dechu, poslední proužky mlhy mizely a v nohách postele stál Moe a vrčel jako vlk.

„Fajn, chlapče. Kristepane." Stále trochu otřesený se natahoval ke psovi, ale ucítil bolest v dlani. Obrátil ji, uviděl rozmáznutou krev a podobírající se ránu. „No, tak něco skutečné bylo."

Dlouze se nadechl a krvavou rukou si prohrábl vlasy. Ale vzápětí už vyskakoval z postele. Zoe. Jestli je krev opravdová, ten výkřik mohl být taky.

Přihnal se do její ložnice a rozrazil dveře. V měkkém ranním světle uviděl, že v posteli vůbec nespala. V panice běžel do Simonová pokoje a úlevně se zachvěl, když spatřil chlapce stočeného vedle štěněte.

„Zůstaň s ním," poslal Moea do pokoje. „Zůstaň," opakoval a hnal se dolů hledat Zoe.

Volal ji a vběhl do velkého pokoje, právě když tam doklopýtala z terasy.

Když otevřela oči, uviděla Bradův bledý obličej a rozčuchané vlasy.

„Potřeboval bys ostříhat," zamumlala.

„Ježíšikriste, Zoe." Chňapl ji za ruku tak tvrdě, až pocítila tlak kosti. „Co sakra pohledáváš venku? Co se stalo? Ne, ticho." Sám sebe tak vytrhl z panikaření. „Klidně lež. Donesu trochu vody."

Spěchal do kuchyně, naplnil sklenici a pak se na chvíli opřel o desku, jen co se mu zklidní puls.

Donutil se pomalu dýchat, smyl si krev z rukou, pak vzal sklenici a vrátil se k Zoe.

Už zase seděla a barva se jí vracela do tváří. Ještě nikdy neviděl tvář tak bílou, jako měla, když vešla z té terasy.

„Jen klid," nařídil. „Pij pomalu."

Přikývla, i když bylo těžké poslechnout, protože měla hrdlo v jednom ohni. „Je mi dobře."

„Není ti dobře." Nekřičel, jeho hlas ale káral. „Omdlela jsi. Máš modřinu na tváři a na ruku krev. Tobě zatraceně není dobře."

Žasla, jak to dělá. Jak nikdy nezvýší hlas, a přece člověka svým hněvem a autoritou uzemní.

„To není moje krev, ale jeho." Uklidnila se, když si to znovu uvědomila. „Poškrábala jsem mu ten proradnej obličej. Mám silné nehty a pěkně jsem tomu parchantovi natrhla tvář. Udělalo mi to dobře."

Podala Bradovi prázdnou sklenici, a protože ji napadlo, že to oba potřebují, líbala ho na tvář.

„Promiň, že jsem tě vyděsila. Byla jsem... ne!" Rozčileně ho popadla za ruku. „Jsi pořezaný a poškrábaný."

„Prožil jsem malé dobrodružství v lese, zatímco jsi... kdoví co dělala."

„Pustil se do obou najednou," řekla Zoe něžně. „Ale jsme tady, teď jsme tady, že ano?" Zvedla jeho zraněnou ruku ke rtům. „Vyčistíme ti to a přitom mi povíš, co se ti stalo. A já zase tobě. Ale nejdřív ti musím říct jednu věc."

Vzala jeho tvář do dlaní a zadívala se mu oči. „Chci, abys věděl, že všechno bude v pořádku. Všechno bude dobré. Jdeme do kuchyně. Chci si umýt ruce, zavázat ty tvoje a uvařit kafe."

Nadechla se a vstala. Nohy se jí už nepodlamovaly, což si s hrdostí uvědomila. I mysl měla klidnou. „Zbytek si povíme, zatímco budu pracovat."

„Pracovat?"

„Musím nacpat krocana nádivkou."

19

Nechápu, jak můžeš být tak klidná." Malory ve dřezu omývala čerstvé brusinky. „Když já už jsem krocana pekla víckrát." Zoe hodila úsměv přes rameno a pokračovala v přípravě sladkých brambor.

„Nedochází mi, proč takhle žertuje," komentovala to Dana a zakoulela očima na hromadu brambor, které ještě musela oloupat. „Myslela bys, že jí kočkování se zlým čarodějem, omdlévání a vaření pro armádu vezme náladu, ale ne, naše Zoe je dneska ve formě."

„Máme Díkůvzdání."

„Což vnucuje otázku," mračila se Dana na škrabku, „proč se tady lopotíme jen my tři, zatímco chlapi lenoší jako králové?"

„Chtěla jsem s vámi být chvíli o samotě," řekla na to Zoe. „A tohle je nejjednodušší způsob."

Dana odložila další bramboru. „To říkáš ty."

„A jsem nervózní z toho, jak mě Bradley pořád hlídá."

„To chlap snad musí, když ses mu hroutila v náručí," podotkla Malory.

„Nezlobím se na něj. Je to zajímavé, že přišel včas a chytil mě. Nemyslíte? Romantické. On nahoře spal a já byla venku, no, nevím jak dlouho. Hodiny. Zdálo se to jako minuty, ale uteklo pár hodin."

Pohlédla ke dveřím, aby se ujistila, že nikdo neobchází kolem. „A pak najednou nespí - Kane ho nutí běhat ve tmě, kde si pořezal ruce. Snaží se ho dostat zpátky do New Yorku, kde zase všechno organizovaně a normálně funguje."

„Ale nedostal." Malory postavila cedník s brusinkami do dřezu. „V rozhodující chvíli si zvolil něco jiného."

„Ano a já taky, když jsem Kaneovi podrápala obličej. To jsou rozhodnutí, na která dnes můžeme být oba pyšní."

„Škoda že jsem tě nemohla vidět." Dana znovu zaútočila na brambory. „Toho fakt lituju."

„Bylo to super," ujistila ji Zoe. „Už dlouho mě nic nedalo takovou sílu. Ale i po tom všem doběhl Bradley dolů právě včas, abych nepadla přímo na nos."

Zoe s klepnutím odložila nůž. „Kane se ho snažil držet stranou, lapit ho v té iluzi."

„Nechtěl, aby mu to chlap kazil," pronesla Malory trpce, „zatímco zastrašoval slabou ženskou."

„Ne, nechtěl, abychom byli spolu, když mě nutil cítit se jako outsider."

„Ted' nevypadáš na outsidera."

„Ale mačkal ty správné knoflíky, to se musí nechat. Jenže není první, kdo to zkoušel, a já už se umím bránit. Útočí na mě, protože má strach. Protože jsem blízko. Protože ví, že ho můžu porazit. A tak využívá moje nejistoty a pocity a pak mě zkouší podplatit. A když mu to nevyšlo, naštvál se."

„Naštval?" Malory přešla blíž a zlehka se dotkla modřiny na Zoeině tváři. „Zlato, on tě zranil."

„Možná, ale věřte mi, že sám vypadá mnohem hůř." Zaklonila hlavu a zahoulkala. „Kdyby mi to jasně myslelo, pokračovala bych. Pěkným kopancem do koulí. Jestli nějaké má. Ublížila jsem mu a Bradley ho porazil. Donutili jsme ho strachy utíkat, a proto mám tak prima den."

Zahlédla záblesk v Maloryiných očích a vzdychla si. „Já vím. Já vím, že už mi skoro nezbývá čas. Pořád mám chuť začít prohledávat tenhle dům jako šílenec, ale to není odpověď. Už vím, že není. Takže připravím sváteční večeři, báječnou večeři, protože sem patřím. Patřím mezi vás a vzdávám za to dík."

Dana odložila škrabku. „Přece jen tě nějak zasáhl."

„Možná jo," připustila Zoe. „Šťouchal do živého. Chudinka Zoe McCourtová, co se nechala zbouchnout prvním klukem, co se na ni usmál. Vyhozená ze střední školy škudlí drobáky, aby mohla koupit plínky děcku, které vychovává sama. Jak ta si může myslet, že vykoná něco důležitého?"

Zoe přehazovala sladké brambory do zapékací mísy. „Jenže já můžu, to je to. Pojd'me si dát víno."

„To je správná řeč." Dana si za Zoeinými zády vyměnila pohled s Malory a pak zašla pro láhev Pinot Grigio.

„Dneska třeba udělám hodně věcí," řekla Zoe, zatímco vytahovala sklenice ze skříňky. „Kromě téhle hostiny. Pár věcí udělám a pár věcí řeknu. Jen si to nejdřív musím srovnat v hlavě."

Postavila sklenice na stůl, naklonila hlavu ke straně, protože oknem zahlédla Brada, jak jde se Simonem pěšinou mezi keři směrem k vyšším stromům. „Co to tam proboha dělají?"

Dana položila ruku na Zoeino rameno, nahnula se a nalévala víno. „Já ti spíš řeknu, co nedělají. Neškrabou brambory."

„Co to nese?" Nepřítomně zvedla skleničku a posunula se, aby měla lepší výhled. Její syn tancoval kolem Brada, psi pobíhali sem tam, jako by očekávali hru. „To vypadá jako... Pro Kristovy rány."

Ohromeně sledovala, jak Brad věší na větev dekorativního keře ptačí krmítko. Pak zvedl Simona, aby do otvoru mohl nasypat semínka.

„Pro Kristovy rány," opakovala. Jako ve snu odložila víno, odebrala se ke dveřím a vyšla z domu.

„O co tam kruci jde?" divila se Dana.

„To nevím." Malory se s nosem přilepeným na sklo usmívala. „Co to mají? Proč dávají botu na strom?"

Zoe nenapadlo vzít si bundu, ale ostrý vítr jí nevadil. Přinášel Šimonův smích. Chlapec už odběhl hrát si se psy. Ale její srdce bylo příliš zahřáté, aby se ho chlad dotkl.

Brad stál na cestičce, ruce v kapsách, a zubil se na krmítko. Zaslechl její kroky a obrátil se, aby ji přivítal. „Tak co říkáš?"

Pomáhala ho vyrábět, vymýšlela se Simonem postup, jak z lesklé kovbojské holiny vytvořit krmítko. Držela mu ruku, když prořezával otvor do kůže, dohlížela na měření dřevěných odštěpků, z nichž pak vznikla stříška.

Vzpomněla si, jak byl pyšný, že nikdo jiný ve třídě se na něco podobného nezmohl.

Domlouvali se, že ho pověsí doma na dvorku, až dostane známku a krmítko se mu vrátí.

Doma, pomyslela si.

„Simon ti to dal?" zeptala se opatrně.

„Jo. Dostal za něj jedničku, jak víš."

„Ano, vím."

„Mysleli jsme si... Kruci, co děláš venku bez bundy?" S netrpělivým frknutím si sundal svoji bundu. Tiše stála, když jí strkal ruce do měkoučkých kožených rukávů.

„Viděla jsem tě z kuchyně. Jak si tohle věšíš ve své krásné zahradě za svým krásným domem."

„Fajn." Očividně zmatený trhl rameny. „No a?"

„On ti věnoval svoje ptačí krmítko a tys ho pověsil." Zoe přemáhala slzy. „Bradley, tohle musí být ta nejlegračnejší věc, kterou jsi v životě viděl. Je to jen stará bota s otvorem. Uvidíš ji pokaždé, když vykoukneš z okna, a všichni ostatní taky."

„O to mi šlo." Ustoupil o pár kroků a zubil se na krmítko. „Je úžasné."

„Bradley, musím se tě na něco zeptat. Dneska ráno po tom zážitku jsem přemýšlela, jak bych se tě na to zeptala.

Jenže nejdřív si musím promluvit se Simonem, vysvětlit mu to a zjistit, co na to..."

Ohlédla se na krmítko a usmála se. „Ale vidím, že mu nemusím nic vysvětlovat. On už si vybral sám."

„Na co ses chtěla zeptat?" Natáhl ruku a strčil do boty, aby se mohl kochat, jak se houpá.

„Zeptat se, jestli by sis mě vzal." Cítila, jak ji opouští odvaha, protože spustil ruku a zíral na ni, ale pokusila se držet ze všech sil. „Myslela jsem, že počkám, až to všechno skončí a až si se Simonem promluví. A taky až nebudu mít takový strach, co se stane, až se zeptám. Ale asi byla chyba čekat a neříct ti, že tě miluju, a moc. Tak moc, že jsem se bála uvěřit sobě, tobě i Simonovi. Ach bože, kéž bys už něco řekl a zarazil to moje blábolení."

„No. Je to dost narychlo. Počkej moment.“

Očekávala všechno možné, to nejlepší i nejhorší, ale rozhodně ne, že odejde a začne volat Simona. Krev se jí hrnula do tváří a žaludek se ledově sevřel. Netušila, jestli jde o následek rozpaků, ublíženosti nebo hněvu. Přitáhla si jeho bundu blíž k tělu, zatímco se skláněl k Simonovi.

Neslyšela, co si říkají, ale Simon horlivě přikývl, bojovně zahoukal a utíkal zpátky do domu.

Brad se vracel k Zoe s palci zaháknutými za přední kapsy. Nasadil milý, zdvořilý výraz. „Takže kde jsme to skončili? Požádala jsi mě o ruku, protože jsem na zahradě pověsil krmítko, co mi dal Simon.“

„Ano. Ne. Kruci, Bradley, nemusíš ze mě dělat blázna. Jediní další lidé, kterým Simon věnoval svůj výrobek, jsou Hansonovi, a to jen proto, že je považuje za něco jako prarodiče. Dal ti ho proto, že tě má rád, a tak mě napadlo... Pověšils ho.“

„Taky se mi líbí.“ Zase se tak bláznivě zubil, když prstem šťouchal do červené boty. „Mám dojem, že ti uniká umělecká hodnota designu, ale ať je to, jak chce...“

„Nezačínej s uměleckou hodnotou. Něco ti povím, Bradley Charlesi Vane IV, jestli nejsi připravený dostát všem těm řečem o lásce, pak jsi nepochopil, kdo jsem.“

Úsměv mu ani na chvíli nezmizel z tváře. „Že ne?“

„Manželství pro mě není legrace. A od muže, kterého miluju a který tvrdí to samé mně, nic jiného nečekám. Můj syn si zaslouží otce, ne někoho, kdo si jen tak hraje na vztah. To by nám nestačilo.“

Brad přikývl. „Tak to jo.“

„Mám ho! Mám ho!“ Simon vyrazil z domu jako střela. „Byl přesně tam, kdes...“ Zmlkl, když zahlédl Bradův varovný pohled, a přestože se díval do země, ramena se mu otřásala smíchem. „Ráda bych věděla, co je tady legračního.“

„jen nějaké chlapské záležitosti mezi mnou a Simonem,“ řekl Brad a rychle v dlani schoval krabičku, kterou chlapec donesl. „Víš, my dva jsme jisté věci rozebírali už před časem a...“

„Říkals, že musíš počkat, až...“ Simon se nahrbil, když ho Brad zase uzemnil pohledem, a šoupal špičkou boty po cestičce. „Dobře, dobře, tak už dělej.“

„A došli jsme k dohodě,“ pokračoval Brad. „A protože jsme si všechno vyjasnili, považoval jsem za důležité ukázat mu tohle, aby měl jistotu, že mám čestné úmysly.“

Brad zvedl krabičku a otevřel víčko.

„Byl jeho babičky a... Do háje, copak nemůžu nic říct?“ stěžoval si Simon, protože na něho Brad sykl.

„Nejdřív ať se vyjádří maminka.“

Dívat se na ten prsten bylo jako dívat se na hvězdy. Jemné, jasné a krásné. Dokázala jen zírat a bezmocně zavrtět hlavou.

„Před chvilkou jsi toho měla tolik na srdci,“ podotkl Brad. „Něco o tom, že mám dostát slibu, a o tom, co očekáváš. Ale možná bych měl odpovědět na tvou původní otázku. Ano.“ Vytáhl prsten z krabičky. „Rozhodně ano.“

Stanu se tvým manželem a budu tě milovat každý den až do skonání světa.“

„Navlíkni jí ho,“ dožadoval se Simon. „Teď jí ho musíš navlíknout a pak jí dát pusou.“

„Já vím, co se patří.“

„Vy... vy dva... už jste o tom mluvili?“ zmohla se Zoe na otázku.

„Přesně tak. Když se má chlap stát otcem, potřebuje některé věci vědět.“ Brad si se Simonem vyměnil takový pohled, že Zoe zajiskřil až v srdci stejně silně jako prsten. „A když chlap získává syna, musí některé věci vyslovit.“

„Taková mužská debata,“ vysvětloval Simon. „Tomu bys asi nerozuměla.“

„Aha.“ Cítila, jak jí skrze slzy v hrdle probublává smích. „Tak to jo.“

„Zoe? Podej mi ruku.“

Nejdřív se na něho podívala. „On je to nejcennější, co mám.“ Pravou ruku položila na synovo rameno a levou podala Bradovi. „Teď patříme oba tobě.“

„Patříme si navzájem.“

Pocítila teplo, když jí prstýnek vklouzl na prst, a pak radostný záblesk, jak ji obkroužil. „Sedí přesně. A je krásný. Nikdy jsem nic tak krásného neviděla.“

„To já ano.“ Nespouštěl z ní oči a políbil ji.

„Už ti můžu říkat tati?“ zatahal ho Simon za rukáv. „Nebo mám ještě počkat?“

Brad zvedl chlapce do náruče a Zoeino srdce už přetévalo štěstím. „Nemusíš čekat na nic. Ani my ne.“ Volnou rukou objal Zoe, až vytvořili semknutou jednotku. „Nemusíme už na nic čekat.“

Od domu se ozvalo volání slávy a Zoe vzhlédla. Všichni stáli na terase a tleskali jim.

„Já jsem jim to řekl,“ přiznal se Simon. „Když jsem byl pro prstýnek.“

„Pojďte zpátky!“ volala Dana do kornoutu z dlani. „Musíme otevřít šampaňské. A hned.“

„Chci slyšet, jak to bouchne.“ Simon se vyprostil a hnál se k domu.

Zoe měla dojem, že se svět rozzářil, jako by byl zasypaný zlatem. Sevřela Bradovu ruku a udělala první krok po pěšině směrem k domu.

Simon vyskočil na terasu. Štěně šláplo vedle, skulilo se na schodech a Moe kolem něj poskakoval. Všimla si, jak Flynn přátelsky ždúchl Jordána do ramene a Malory vzala Danu kolem pasu.

Cítila Bradovu teplou ruku, když si s ní propletl prsty.

Pak pochopila.

„Ach, no jistě. Jak je to prosté.“ Poznání ji zaplavilo jako světlo, jako to krásné zlaté světlo, až se jí zatočila hlava. Musela se přitisknout k Bradovi a šťastně se rozesmála. „Jak dokonalé a prosté. Honem.“

Rozběhla se a táhla ho s sebou po cestě. Po té, co si vybrala ona i její dítě. Po té, která všechno změnila a vedla domů.

„Klíč.“ Na řasách se jí zatřpytily slzy, ale nepřestala se smát, když stanula na terase se svým mužem, dítětem a rodinou. „Už vím, kde je.“

Stále Brada držela za ruku a přistoupila ke dveřím.

Dveře do kuchyně, pomyslela si. Ty, které používá rodina, přátelé a obyvatelé domu. Dveře pro všední den, jež pro ni nikdy nebudou zamčené.

Sehnula se a nadzvedla rohožku. Pod ní se na dřevě zlatě zatřpytil klíč. „Vítej doma,“ řekla něžně a vzala ho do ruky.

„Teď je to můj domov, víš?“ S klíčem na dlani se obrátila k Bradovi. „Musela jsem tomu uvěřit, očekávat to a přijmout. Všechno najednou. Tady jsem se s ním včera v noci střetla, když jsem se cítila na dně, unavená a vyděšená. Ale postavila jsem se mu a nedonutil mě vzdát se. Našla jsem klíč, protože jsem za něj bojovala. I za tebe a za sebe.“

Sevřela klíč v pěsti. „Porazili jsme ho“

Náhle se s dlouhým zavytím zvedl vítr. Přehnal se přes terasu takovou silou, že Zoe odhodil a srazil na zem. I přes jeho hukot slyšela výkřiky a třeskot skla.

Převalila se a spatřila své přátele na podlaze. Brad chránil tělem Simona před úlomky skla a zdiva. Zahlédla modrou mlhu, jak se k nim po zemi stahuje.

Klíč jí v dlani tepal jako horečnaté srdce.

Kane by kvůli němu zabíjel, to věděla. Zničí je klidně všechny, jen aby ten puls zastavil. Připlazila se k Bradovi a Simonovi. „Je zraněný? Dítě, jsi v pořádku?“

„Mami!“

„Nic mu není!“ křičel Brad. „Běž rychle dovnitř. Běž do domu.“

Její domov, připomněla si trpce. Ten parchant se už znova nesmí dostat do jejího domova a sáhnout na to, co jí patří. Vsunula Bradovi klíč do ruky a sevřela mu kolem něj prsty.

„Chraň ho. Sežeňte Rowenu. Dana a Malory dokážou sehnat Rowenu.“

Jestli jim to ale umožní, pomyslela si, sebrala odvalu a skulila se dolů z terasy. Držela ruku zaťatou, jako by v ní stále ukrývala něco cenného. Sklonila se před zuřivým větrem a vyrazila ke stromům.

Půjde po ní a tím získají čas. Dokud bude věřit, že ona má klíč, zůstane zaměřený na ni. Ostatní pro něho nemají cenu. Jako mravenci, připomněla si a objala kmen stromu, aby neztratila rovnováhu. On nebude ztrácet čas hubením mravenců.

Jenže dokud klíč není v zámku, válka neskončila a nezbývají než jít do bitvy.

Mlha se jí začala obtáčet kolem kotníků, štípat a tahat, až kolem sebe v panice kopala a vrískala. Když opět dopadla na kolena, zápach té hmoty se jí vedral ústy do plic. S kuckáním vstala a dala se do běhu.

Vítr už nevál tak ostře, ale chlad - bože, ten chlad přímo bodal i přes Bradovu bundu a svetr až do masa. Sníh se začal snášet v hustých, špinavých vločkách.

Chtěl ji vrátit do té první fantazie. Přitiskla si dlaň na břicho, protože očekávala, že v sobě ucítí dítě. Ale nahmatala jen stažené svaly.

Kane si s ní pohrával, uvědomila si. Bavil se. Jeho ego to vyžadovalo. Byl si jistý, že ji může kdykoli srazit, sebral jí klíč a zvítězit.

Dezorientované tápala sněžením a modlila se, aby se omylem nevrátila zpět k domu. Potřebovali čas. Ona našla klíč. Jestli ho dokážou dopravit ke schránce duší, Simon s ním otočí. Musí tomu věřit. Byl její součástí. Její krev. Její duše.

Až se zámek otevře, sestry budou v bezpečí. Do té doby je třeba odlákat Kaneovu mysl od ostatních.

Z nebe vystřelil černý blesk a zažehl oheň u jejích nohou. Vykřikla, uskočila a chvíli se dusila kouřem.

Když se znovu narovnala, stál na pěšině před ní a jeho černý hábit se vznášel pár centimetrů nad špinavým sněhem.

„Tak přece jen zbabělá.“ Šrámy po jejích nehtech mu stále zdobily tvář. „Opustilas dítě, přátele i milence a jako králík na útěku zachraňuješ jen sebe.“

Nechala slzy skanout po tvářích, aby je viděl a mylně považoval za prosbu. Zaťatou ruku přitom držela za zády, jako by něco schovávala. „Neubližujte mi.“

„Před pár hodinami jsem ti nabízel všechno, po čem tvé srdce touží. A jak ses mi odvděčila?“

„Vyděsil jste mě.“ Potřebovala zbraň, ale bála se spustit oči z jeho tváře, aby nějakou našla.

„Měla by ses bát. Měla bys prosit. Třeba tě pak ušetřím.“

„Udělám, co chcete, jen když mě necháte na pokoji.“

„Odevzdej mi klíč z vlastní vůle. Pojď sem a vlož mi ho do ruky.“

Z vlastní vůle, uvažovala. V tom to vězí. Nemůže si ho vzít sám, ani teď ne. „Když to udělám, zabijete mě.“

„A když ne...“ Nechal výhružku nezodpovězenou. „Ale když mi ho hezky předáš, ušetřím tvoji duši. Víš, jaké je žít bez duše? Ležet někde ledová a prázdná celá tisíciletí, zatímco tvá podstata trpí bezmocná v pasti? Chceš to riskovat kvůli něčemu, co s tebou nemá nic společného?“

Udělala krok kupředu, jako by se vzdávala. „Rowena a Pitte říkali, že nemůžete prolévat naši krev, ale prolil jste ji.“

„Moje moc je přerostla. Přerůstá všechno.“ Jeho zornice se barevně rozzářily, když udělala další krok. „Král je slabý a bláhový, ve svém žalu a bolesti se podobá smrtelníkům. Válka je skoro u konce. Dnes se to vyřeší a začnu vládnout já. Všichni, kdo proti mně bojovali a chtěli mě zastavit, za to draze zaplatí. Můj svět bude znovu sjednocen.“

„To bolest vám dává moc. A žal. Taková je vaše duše?“

„Chytrá, na smrtelnici,“ řekl uznale. „Tma vždycky pohlcuje světlo. Zvolil jsem si její sílu, a zatímco se ochránci světla rozptylují politikou, diplomacií a pravidly války, já jsem temnotu

využil. A tak jsem tady a dělám si, co chci. Cokoli tvoje maličkost podnikne, aby mě zastavila, znamená pouhé zdržení. A teď ten klíč."

„Nemůžete ho mít."

Vztek v něm doslova explodoval. Napřáhl paži a Zoe se připravila čelit ráně.

Brad prolétl závojem sněhu. Zahlédla záblesk nože, viděla, že zasáhl protivníka, ale netušila kde. Vyrasila kupředu, ale byli spolu s Bradem odrazeni zpět.

„Ty se opovažuješ?"

Spatřila rudou skvrnu na Kaneově šatu. Pak ji Brad strčil za sebe.

„A ty?" oplatil mu. „Odvažuješ se bojovat s mužem, nebo si dovolíš jen na ženy?" Brad zašermoval nožem v ruce.

„Nebo jen na smrtelníky," promluvil Pitte, který také prošel sněhovou clonou. „Budeš bojovat se sobě rovným, Kane? Stejnou silou, bůh proti bohu?"

„S radostí."

„Drž se zpátky, ženo," vyštěkl Pitte na Rowenu, která mu stanula po boku.

„Ano." Kane zvedl paži. „Zpátky."

Elektrická vlna rozrazila vzduch. Zvedla Zoe ze země a odmrštila ji stranou. Dopadla tvrdě na záda na břehu řeky. Bolestivě se obrátila. Pár metrů od sebe uviděla Brada. Krvácel z úst a plazil se k noži, který mu vylétl z ruky.

Chytila se za zhmožděnou paži a zvedla se na kolena. Teď spatřila Rowenu nehybně ležící, snad mrtvou, na špinavém sněhu. Zoe si uvědomila, že Kaneův útok směřoval právě na ni.

Pitte se ještě držel na nohou, krvácel, ale bojoval dál. Vzduch jiskřil a dýmal energií, praskal a syčel, jak se světlo sráželo s tmou.

„Zůstaň ležet," nařídil Brad, vyplivl krev a stiskl nůž.

Přestože se znova vrhl za Kaném, stěna sněhu a mlhy ho zastavila. „Jed na Vrch!" křikl na Zoe. „Dodělej to."

„Není čas." Tma pohlcuje světlo, pomyslela si a plazila se za Rowenou. Cítila, že temnota získává váhu a vítězí. Třesoucími se prsty popadla Roweninu paži. Byla ledová, ale v zápěstí tepala krev.

Bůh může dýchat, uvažovala. Bůh může zemřít.

Stiskla bezvládnou paži a ohlédla se k místu, kde Pitte právě dopadl na kolena a otočil se, aby se o pár centimetrů vyhnul smrtícímu zásahu.

„Pomoz mi," dožadovala se. „Pomoz mi ho zastavit." Zvedla Roweninu hlavu a zatřásla s ní, zatímco Brad narážel na průhlednou stěnu.

Když oživí Rowenu a ta spojí svou sílu s Pittovou, ještě pořád mohou zvítězit. Neměla chuť použít sníh vytvořený Kaném, a tak se doplazila k řece a natahovala ruce pro vodu.

Na hladině spatřila odraz, tvář mladé bohyně-bojovnice. „Pomoz mi," řekla znovu a ponořila ruku do vody. Vytáhla meč.

V příšeří stříbrně zazářil a vítr, který po něm přejel, ho rozezpíval. Síla jako čistá voda stékala dolů po jeho lesklé čepeli.

Zoe popadla jílec oběma rukama a škrábala se na nohy. Zvedla meč vysoko nad hlavu a vyrazila do útoku. Z jejího hrdla se dral válečnický pokřik a ten zvuk, ne docela její, obrátil Kanea proti ní.

Když pronikla stěnou, pocítila náraz jako elektrický šok. Ze záblesku silného světla létaly jiskry. V hlavě slyšela tisíce výkřiků a na kůži spáleninu. Pak Kane rozpráhl paže před útokem a ona mu vrazila čepel do srdce.

Země pod jejíma nohama se zvedla a náhlý chlad jí rozechvěl paže. Spatřila změnu v jeho tváři - vztek, šok, dokonce i strach mizely a oči se barvily do ruda. Čelisti se prodloužily, tváře propadly, iluze krásy byla pryč.

Jeho vlasy zešedly a změnilly se v řídké pramínky. Odhrnul rty a Zoe zahlédla zuby ostré jako šavle.

I když námahou vrávorala, dál pevně svírala meč a dívala se, jak Kane padá. Ztěžka dýchala a pozorovala, jak umírá bůh.

Ztrácel se v mlze, anebo mlha v něm, až z něho zbyl jen stín na sněhu. Pak se i ten rozpustil a ona tam zůstala stát s hrotem meče zabořeným v zemi.

„Skvělý boj, maminko.“ Pitte měl hlas nalomený bolestí. Klečel před ní, uchopil její ruku a políbil jí konečky prstů. „Vděčím vám za víc než svůj život.“

„Rowena... Je zraněná.“

„Postarám se o ni.“ S námahou vstal a usmál se, když mu podávala meč. „Ten teď patří vám,“ řekl a odešel vzít do náruče svou ženu.

„Zoe.“ Brad s tváří potřísněnou krví a saze se dotkl jejích vlasů, tváří a pak ji s přiškrceným zasténáním objal. „Zoe.“

„Jsem v pořádku. Ty jsi zraněný. Nejsi? Simon.“

Zesílil stisk, když se pokusila odtáhnout. „Je v bezpečí. Určitě. Postaral jsem se o to, než jsem šel za tebou. Věř mi konečně.“

Zoe upustila meč na zem a oběma rukama Brada obemkla. „Věřím vším, co mám.“

20

Původně takhle oslavu hlavního amerického svátku neplánovala, ale zdálo se vhodné přesunout se na Válečníkův vrch.

Dokončování jídla a organizace přepravy ji trochu uklidnily. Přestože očekávala, že klíč dostane přednost, Rowena to viděla jinak.

„Tohle je důležitý rituál pro vás i vaše přátele.“ Rowena rozložila tácy na dlouhý stůl v obrovské jídelně. „A musí se dodržet.“

„Svátky žravosti,“ odpověděla Zoe, ale pak se neovládla, přistoupila k Roweně a pohládila ji po vlasech. „Nemusíte to dělat. Jste pořád trochu pobledlá. Na tohle je tady dost lidí. Proč si na chvíli nelehnete?“

„Chci se toho účastnit.“ Rowena zamyšleně přejela prstem po okraji talíře. „Potřebuju čas na uklidněnou a něčím se zaměstnat, než se moje mysl utiší. Však to znáte.“

„Ano, znám.“ Překvapená i dojatá Zoe pohládila Roweně paže, když se o ni opřela.

„Na chvíli, jen na chvíli jsem myslela, že je všechno ztracené. Jeho moc byla tak plná nenávisti a zuřivosti. Nebyla jsem na to připravená. Možná jsem ani nemohla být. Všechno, co vím, všechno, co jsem... ale já jsem ho nemohla zastavit. I Pitte by byl padl.“

„Nepadl. My taky ne.“

„Ne. Ale zažila jsem velké ponížení.“

„Roweno, ona mi dala meč. Jak je to možné?“

„Stejně jako jsem podcenila Kaneovu moc, podcenila jsem i královu. Jeho sílu, trpělivost a urputnost. On vám dal Kynin meč skrze její podobu.“

Znova začala prostírat stůl. „Teď už to smím vidět. Vidím, že bitva v mém světě a za můj svět nikdy neskončila. Kane shromažďoval moc, zatímco my jsme tady hledali vyvolené. Smlouval s těmi nejtemnějšími silami, vyměnil svou duši za moc, a ti, co ho následovali, používali intriky a sabotáže, aby přiměli krále a jeho lidi starat se o rovnováhu za Oponou snů.“

Stále poněkud ztuhlým krokem Rowena obcházela stůl. „Mnohé bylo ztraceno, zatímco jsme žili tady, ale k porážce nedošlo. Toho jsem se bála,“ dodala a ohlédla se k Zoe. „Možná mě právě ten strach oslabil, když jsem se pak postavila Kaneovi. Ale můj král není slabý. Kane podcenil jeho schopnost lásky, laskavosti a soucitu se slabými a zapomněl na jeho moudrost a neskutečnou sílu.“

„Viděla jsem ho,“ pronesla Zoe měkce. „Viděla jsem ho jako zlatého jelena s náhrdelníkem s drahokamy. Dnes ráno. Stál před domem a sledoval mě.“

„On nás sledoval všechny, a pozorněji, než jsme mysleli. Čekal, zoufal si, bojoval. Plánoval tři tisíce let, než se dočkal těch, co zachrání jeho děti. Vy tři jste byly jediné, co to mohly dokázat. To vím až teď. Všechna ta léta zklamání a příprav vedla právě k vám."

Jemně uhladila ubrousek. „Kdybyste vy, kterákoli z vás, odmítly, nikdo další už by nepřišel. Kdybych to věděla... Asi bych to nedokázala snést. Proto jsem to asi neměla vědět."

Protože se jí náhle podlomila kolena, Zoe se natáhla pro nejbližší židli. „To je dost riskantní podnik se třemi ženskými z Pensylvánie."

Rowena se uculila, ale úsměv jí nedosáhl k očím. „Já bych řekla, že bohové zvolili velmi dobře."

„Ten meč... Klíč už jsem našla. Splnila jsem úkol. Chápu, že se Kane snažil zabránit nám, abychom klíč použili."

Že to, co v něm narostlo, nebo to, co chtěl využít, mu dovolilo nás zastavit. Ale jakmile jsem klíč měla, to ostatní už bylo mezi bohy, ne?"

„Udělal jste všechno, pro co jste byla vyvolena," souhlasila Rowena.

„Tak proč mi pak dával meč? Proč ho nedal vám, nebo Pittovi? Nebo se Kaneovi nepostavil sám?"

„Nemohl s Kanem bojovat na tomto poli, na tomto území. Na takové úkoly bývá vybrán hrdina."

„Pak Pitte nebo vy."

„Ne."

„Proč?"

Na okamžik se jí v očích zatřpytily slzy a pak zase zmizely. Když promluvila, její hlas zněl neobvykle silně. „Protože nám nebylo odpuštěno."

Postavila na stůl poslední talíř a ustoupila, aby si výsledek prohlédla. „Teď není čas na smutky. Máme být za co vděční. Povězte - strávila jsem v kuchyni dost málo času - co přijde teď?"

Něco se musí stát, uvažovala Zoe, ale usmála se, protože to Rowena potřebovala. „Už jste někdy za svůj život šťouchala brambory?"

„Ne."

„Tak pojďte, naučím vás to."

Shromáždili se u dlouhého stolu u plápolajícího krbu a zářících svíček. Smutek, který Rowena pociťovala, byl dobře maskován smíchem a konverzací. Šampaňské jiskřilo ve sklenicích, ani na chvíli prázdných. Tácy a mísy přecházely z ruky do ruky jako na nekonečném kolotoči hojnosti.

„Tohle určitě rád ochutnáte," řekla Zoe Pittovi a nabídla mu šťouchané brambory. „Připravila je Rowena." Povytl obočí. „Jak?"

„Stejně jak to ženy dělají už dlouhé roky."

Rowena na druhém konci stolu natočila hlavu ke straně. „Pitte teď uvažuje, jestli to má risknout. Můj udatný bojovník přemýšlí, jestli bude nucen jíst kaši a předstírat, že je to ambrózie."

Jako by chtěl demonstrovat svoji odvahu nebo lásku, Pitte si nabral menší kopeček pyré.

„Nosíte jeho prsten," kývl směrem k Zoeině ruce.

„Ano." Zoe pro potěšení zahýbala prsty, až se prstýnek ohnivě zaleskl.

„Jste šťastný muž," řekl pak Bradleymu.

„To jsem. A tohohle ošklivého trpaslíka dostanu taky." Mrkl na Simona. „Ale myslím, že ona za tu oběť stojí."

„Tolik svateb," pronesla Rowena. „Tolik plánů. Už jste stanovili termíny?"

„Měli jsme jiné starosti," začal Flynn.

Malory na něho zamrkala. „Ale teď už nemáme."

„No," trochu pobledl. „Asi ne. Hm, já nevím... Ehm."

Všichni sledovali, jak se ošívá. „Proč se mám rozhodovat jen já? Jsme tři na jedné lodi.“

„Ale zdá se, že ses dostal k veslu, kámo,“ řekl Jordan a pochutnával si na krocanovi.

„Páni. Hm, blíží se Vánoce. Tak snad by se to dalo spojit...“

„To je moc brzo,“ zavrtěla Malory hlavou. „To se budeme muset - aspoň doufám - potýkat v Požitcích s nákupní horečkou. A ještě jsem si nevybrala šaty. Pak ještě květiny, průběh, téma a...“

„Tak to ti zabere asi tři roky, když to tak slyším. Skvělé brambory,“ obrátil se Flynn k Roweně.

„Děkuji.“

„To rozhodně nezabere. Jsem praktická, cílevědomá žena. To, že chci velkou, dokonalou svatbu, nemusí znamenat, že bych ji nevyřídila v rozumném čase. Prostoju se bát nemusíš, Hennessy.“

„Na svatého Valentýna.“ „Co?“

Bylo rozkošné pozorovat, jak se její velké modré oči zasnily. „Čtrnáctého února.“ V náhlé inspiraci ji popadl za ruku a políbil. „Vezmi si mě, Malory. Buď mou roztomilou Valentýnou.“

„Asi mi bude špatně,“ zamumlal Jordan a vysloužil si od Dany šťouchanec loktem do žeber.

„Den svatého Valentýna.“ V Malory začalo všechno tát. „No, to je dokonalé. A krásné. Ano!“ Otočila se na židli a popadla ho kolem krku. „To se nikdy nebudeš moct vymlouvat, žeš zapomněl na naše výročí.“

„Vždycky je v tom nějaký háček.“

„Fajn, chlapáku.“ Dana znovu použila loket. „Teď se ukaž ty.“

„A co je špatné na jeho nápadu? Až na ty řeči kolem.“

„Ano!“ Malory znovu nadskočila a tvář jí zářila. „Pojďme to provést všichni najednou. Trojitá svatba na svatého Valentýna. To je super. To je... správné.“

„Mně to dokonale vyhovuje.“ Brad pohlédl na Zoe. „Co tomu říkáš ty?“

„Říkám, že se kruh krásně uzavírá.“

„To si budu muset vzít oblek?“ chtěl vědět Simon.

„Ano,“ odpověděla matka neoblomně.

„Myslel jsem si to,“ zabručel, zatímco se kolem stolu rozběhlo plánování svatby.

Když dojedli, sešli se v salonu, kde na ně z obrazu shlížely tři sestry. V krbu plál rudozlatý oheň. Pokoj byl ozářený ještě stovkami svíček.

„Mám trému,“ zašeptala Zoe a šátrala po Bradově ruce. „I když je to dost hloupé.“

Donesl si její ruku ke rtům. „Vždyť jsi všechno zvládla zajeden den, šampionko.“

Zasmála se, ale žaludek jí ostře poskočil, když se objevil Pitte se schránkou duší.

„Umělkyně, učená a bojovnice.“ Postavil schránku na podstavec a modrá světla se v ní zatřepotala. „Prosím, pošlete je domů,“ požádal Zoe.

Žaludek se uklidnil a srdce tlouklo pravidelně, když přecházela místnost. Cítila tvar klíče v dlani a také jeho horkost. Zadívala se na poslední zámek a světla, která se ve skleněné schránce třepotala jako křídla.

Dlouze nabrala dech, zadržela ho, vsunula klíč do zámku a otočila jím.

Na prstech pocítila žár. Objevilo se světlo, bílé, čisté a jasné. S úžasem sledovala, jak se víko schránky rozlétlo, jako by sklo beze zvuku explodovalo a změnilo se ve vířící krystaly.

Tři modrá světélka vylétla na svobodu a začala se točit v kruhu, propojená září jako ocas komety. Vzduch bíle a modře jiskřil.

Omámená Zoe zaslechla Simonův výkřik: „To je hustý!“ a vztáhla ruku, aby se těch vířících světél dotkla.

Jedno z nich se na chvíli uložilo v její dlani. Jeho krása a radost ji zasáhly s takovou silou a intimitou, až zavrávala.

S úžasem sledovala, jak i Dana s Malory stojí se vztaženými pažemi a na dlaních jim pulzují modrá světla.

Dotkly jsme se duší, uvědomila si.

Pak světla vyskočila a začala v divoké radosti přeskakovat z jedné ruky do druhé, koketně vířit kolem mužů, hravě kolem směřícího se Simona, nad hlavami psů, než se zastavila nad Pittem a Rowenou, kteří ve vytržení klesli na kolena.

„To je krása.“ Malory stiskla Zoeinu ruku a natáhla se i k Daně. „Nikdy jsem nic tak nádherného neviděla.“

Světla ještě jednou utvořila dokonalý kruh, pak se rozdělila a prudce vyrazila k obrazu. Vnikla do něho.

Malba se zatřpytila a její syté barvy mírně potemněly. Zoe by přísahala, že na moment zaslechla trojí tlukot srdce. Pak všechno ztichlo.

„Jsou volné.“ Rowenin hlas se chvěl slzami. „Jsou opět doma.“

Přistoupila ke třem mladým ženám. „Takový dluh nemůžeme nikdy splatit. Vaše odměna je jen symbolická.“ Každou postupně políbila na tvář. „Posaďte se, prosím. Já vím, že vás před zítřkem čeká moc práce, ale něco přece jen musíme ještě probrat.“

„Nevím, jestli teď dokážu rozumně mluvit.“ Zoe si přitiskla dlaně na ústa a nepřestávala zírat na obraz. „Nebo vůbec kdy.“

„Šampaňské.“ Rowena zaklonila hlavu a rozesmála se. „Dáme si šampaňské na oslavu tohoto velkého dne. Oslavíme naši radost a vaše štěstí.“

Otočila se pro skleničky, které už Pitte plnil. „Díkůvzdání.“ S rozzářenou tváří je podávala dál. „V ten správný den. Život si vždycky najde svoji cestu, že? A vy jste taky našli tu svou.“

„Nejdřív se zbavíme obchodních záležitostí,“ promluvil Pitte. „Finance budou okamžitě převedeny na vaše konta, jak bylo dojednáno.“

„Ne.“ Dana se posadila, upíjela víno a ještě zachytila Zoein úsměv. Jen Pitte překvapeně zamrkal.

„Prosím?“

„Chcete víc?“ Rowena souhlasně pozvedla ruku. „Neříkej, že chceš smlouvat,“ zarazila Pitta, „pokud chtějí víc, než bylo domluveno, dostanou víc.“

„Ne,“ řekla Dana znovu. „Nechceme víc. Nechceme nic.“ Ukázala prstem na Brada. „Pane obchodníku?“

„Strany se vzdávají finanční odměny,“ začal Brad. Bavil se a zároveň k dívkám cítil lásku.

„Po prostudování smluvních podmínek došly k jednomyslné dohodě, že odmítají další finanční odměnu.“

Vytáhl dokument, který podle požadavků narychlo sepsal, dívky podepsaly a on s Flynnem, Jordánem a Simonem ověřili jako svědci. „Toto prohlášení je sice neformální, ale vše vysvětlující a platné.“

Zvedl papír a počkal, až si pro něj Pitte přijde.

„Na platbě jsme se dohodli,“ začal.

„To bylo předtím.“ Malory pohlédla na obraz. „Předtím než jsme znaly vás a je. Pak šlo o výzvu a čestnou hru. Nemůžeme si za to vzít peníze.“

„Zálohy jsme přijaly,“ ozvala se Dana. „A nevrátíme je, protože, no, jsou fuč.“ Nedbale trhla rameny. „Ale nechceme zbohatnout na jejich duších.“

„Peníze pro nás nic neznamenají,“ promluvila Rowena.

„Ne.“ Zoe přikývla. „Ale pro nás něco znamenají, takže je nevezmeme. Cokoli od této chvíle uděláme a podnikneme, podnikneme samy za sebe a spolu. To je naše rozhodnutí a vy... vy byste ho měli ctít,“ dokončila větu.

„Čest,“ začal Pitte pomalu, „je nad všechny peníze. Skláním se před tou vaší.“

„Tak se na to napijeme.“ Dana se smíchem zvedla sklenici. „Jsem první, kdo si kdy připíjel, že právě odmítl milión.“

Rowena si stoupla vedle Zoe. „Mohla bych si vás na minutku odvést stranou?"

Na tohle Zoe čekala, a proto zůstala na místě. „Chcete mi nabídnout osobní dárek jako Daně a Malory, když našly klíč, vidíte?"

„Ano." Rowena povytáhla obočí. „Takže přímo tady?"

„Ano, prosím."

„Dobrá. Víte, že náš dluh je velký. A protože jste byla poslední, víte ze všech nejlíp, jak hluboký a jak těžko splatitelný. Přesto, cokoli vám mohu dát, je vaše."

„Malory a Dana o nic nežádaly."

„Ne. Ale i tak..."

„Ale já chci."

„No," Rowena ji potěšené uchopila za pravou ruku, „co byste si přála?"

„Mám dojem, že když jsme odemkly schránku duší, že i kdybych požádala o něco, co nezvládnete..."

„Zvládnou toho celkem dost," usmála se tajemně Rowena. „Věřte mi."

„Ale kdyby přece ne, za těchto okolností by se snad našli jiní, kdo vědí, co se tu stalo a co jsem dokázala, a mohli by mi to splnit."

„Zajímáte mě." Rowena natočila hlavu. „Myslím, že můžete mít cokoli. Jak jsem řekla, král miluje své dcery a jistě se vám odvděčí za všechno, co jste vykonala. Co byste si přála, Zoe?"

„Abyste se vy a Pitte směli vrátit domů."

Rowena povolila stisk a pustila, Zoeinu ruku. „Já vám nerozumím."

„To je moje přání. O to jsem chtěla požádat ještě předtím, než jsem pochopila, co chtějí ony." Ukázala na obraz. „Dotkly se nás a všech šest nás v tu chvíli bylo jako jeden člověk. Tohle chceme všichni."

Pitte udělal krok a položil ruku na Rowenino rameno. „Jsme za své uvěznění sami zodpovědní."

„Ne, to Kane," přerušila ho Dana. „A ráda věřím, že se smaží v pekle. Vy jste za své provinění dávno zaplatili. A sestry to pochopily."

„Řekla jste, že vám nebylo odpuštěno," pokračovala Zoe. „Ale ty nejvíc ublížené to tak nevidí. Dodržovali jste dohodu i čestné slovo po tři tisíce let. Pokud jste porušili pravidla, pak jen pro záchranu životů, když Kane překračoval hranice. Žádám, abyste za to nebyli trestáni."

„To je něco, co..." Rowena bezmocně pohlédla na Pitta a zavrtěla hlavou.

„Já bych se s ní nehádal." Brad krátce podrbl Simona ve vlasech a něžně se na Zoe zadíval.

„Je to hodně umanutá ženská."

„A štedrá." Rowena si v neskutečném dojetí přitiskla dlaň na srdce. „Ale to, co žádáte, není v naší moci."

„Tedy v moci krále? Odmítne mě? Řekne ne i jim?" Pevně rozhodnutá Zoe pohlédla na obraz.

„Jestli ano, pak je možná bůh, ale o spravedlnosti neví nic."

„Opatrně." Pitte varovně pozvedl ruku. „I tak osvědčená bojovnice by měla vážit slova, když mluví o králi."

Je čas složit zbraně, vzpomněla si Zoe, a je čas začít bojovat. Vstala. „Předal mi meč a já ho použila. Bojovala jsem za jeho děti a pomáhala je zachránit."

Otočila se a sledovala tváře svých přátel, své rodiny. „Každý v téhle místnosti pracoval, riskoval a snažil se je osvobodit, poslat je zpět domů. A tohle za to chci já. Tohle je moje vyrovnání. Jestli je to správný král a otec, splní mi to."

Zazněl hrom. Nejen venku, ale zdálo se, že přímo v místnosti. Celý dům se otřásl a plameny v krbu vysoko vyšlehly.

„Teda." Dana ztěžka polkla a vsunula ruku do Jordánovy. „Doufám, že to má být ano."

Rowena se s tlumeným výkřikem přitiskla k Pittovi. Promluvila neznámým jazykem, plným emocí, a on stejnou řečí zašeptal odpověď.

Na jeho tváři se rozhostil dokonalý mír. Pak zabořil tvář do Roweniných vlasů.

„Já bych řekl, že je to hodně velké ano," usoudil Jordán. „Jsi nezdolná ženská, Zoe."
„No." Zvedla skleničku a pobaveně sledovala, jak se jí chvějí prsty. „Na zdraví."
„Za celou dlouhou dobu, co jsem tady," promluvil Pitte tiše. „za ty nekonečné hodiny a dny toužení po domově mě nenapadlo, že by se mi po něčem odsud mohlo stýskat. Ale bude, po vás." Stále držel Rowenu kolem ramen, ale sehnul se a políbil Zoe. „Po vás všech."
„Nikdy na vás nezapomeneme." Rowena ustoupila stranou a hluboce se uklonila. Pak se zahihňala, protože jí Moe olízl tvář. „Mně se bude stýskat po mnohém. Chraň je dobře, můj krásný bojovníku." Políbila Moeovi čenich. „Starejte se o sebe navzájem. Bohové jsou vám všem vděční."
Napřímila se a nádherně se usmála. „Sestry a bratři, přátelé, máte naše díky a požehnání." Vztáhla ruku k Pittovi.
Jejich prsty se propletly a pak oba náhle zmizeli.
Nazítří ve tři čtvrtě na sedm večer zavřela Dana dveře Požitků a zamkla je. Obrátila se do haly, usmála se na své přítelkyni a pak se svezla na podlahu.
„Jste si jisté, že všichni odešli? Že už jsme tady samy?" zeptala se Zoe.
„Už jsme tu jen my," ujistila ji Malory.
„Matičko skákává!" vykřikla Zoe a vyskočila do vzduchu. „My to dokázaly!"
„Dokázaly, roztočily a daly obchodníkům na prdel." ozvala se Dana z podlahy. „Ještě nikdy jsem se necítila tak unavená. Možná se vyspím přímo tady, než budeme zase ráno otvírat."
„Je z nás trháček! Vidělas? Vidělas, jak to funguje?" Malory se hihňala a točila dokola. „Přesně jak jsme doufaly. Jedna z dam na manikúře si ode mě koupila mísu z foukaného skla."
„A dva lidi, co kupovali umění, se ke mně přišli objednat na celodenní lázeňskou kúru."
„Já prodala knížku snad všem, co tady žijí," zahlaholila Dana a složila si ruce pod hlavou.
„A každý z nich prošel cestou do salonu taky mým obchodem. A líbilo se jim to. Kolikrát jsi dneska slyšela, jak říkají, že je to všechno hezké, veselé a že je to nejlepší věc, co jsme pro Valley mohly udělat?"
„To bych nespočítala." Dana nadzvedla hlavu. „Budu potřebovat další prodavačku. S Joanne jsme vůbec nestíhaly."
„Já budu muset objednat víc zásob." Zoe pohlédla ke schodům. „Asi bych měla začít s inventurou."
„Nech to plavat," popadla ji Mal za paži. „Teď oslavujeme. V kuchyni je ještě šampaňské."
„Za poslední tři měsíce jsem vypila šampaňa víc než předtím za celý život." Dana prudce vydechla. „Ale co? Kdopak mě tam donese?"
Zoe ji vzala za jednu ruku, Malory za druhou a pak ji zvedly na nohy. „Bohudík, že nemusíme domů a ještě vařit večeři," řekla Zoe. „Zbylo nám tolik jídla od včerejška. Nemůžu se dočkat, až budu Bradleymu se Simonem všechno vyprávět. To, co viděli ráno, ještě nebylo nic."
„Já doufám, že přemluvím Jordana, aby mi aspoň hodinku masíroval nohy." V kuchyni Dana strčila hlavu do lednice a hledala šampaňské.
„Hlavně nezapomeň, že v neděli začínáme plánovat svatbu. Únor je blíž, než si myslíš."
„Otrokářko." Dana vytáhla láhev. „Copak to tam máš, Zoe?"
„To už tu leželo." Zvedla z pultu krabici ve stříbrném papíře, ovázanou zlatou stuhou. Na smyčce se houpaly tři zlaté klíčky. „Tohle není tvůj balicí papír, vid', Malory?"
„Ne. Ale je nádherný, měla bych zjistit, kde ho mají. Ale nikdo z mých zákazníků to tady určitě nezapomněl."
„Třeba sem vklouzl některý z kluků a nechal to tady pro nás," napadlo Danu. Strčila do balíčku a pak se natáhla pro sklenice. „To by od nich bylo hezké."
„Je jediný způsob, jak to zjistit." Zoe opatrně rozbalovala hezký papír. „Škoda ho zničit."
„Nespěchej, tím roste napětí." Malory se opřela o přepážku a Dana otvírala šampaňské.
„Bože, jsem tak utahaná, ale tím nejpříjemnějším způsobem. Jako bych měla fakt super sex." Malory pohlédla na Zoe a ta zvedla víko. „Tak copak to tady máme?"

„Jsou tam tři menší krabičky a vzkaz.“

Nejdřív vyndala krabičky. „Jsou pro nás. Na každé je jméno. Páni, vypadají jako ze zlata.“

Dana uchopila svou krabičku, ale vypískla, když ji Malory plácla po ruce. „Neotvírej to. Nejdřív si přečteme dopis.“

„Teda, ty jsi děsně přísná. Tak co tam stojí, Zoe?“

„Ach! To je od Roweny.“ Zvedla list papíru tak, aby mohly číst společně.

Nejdražší přítelé,

vím, že Vás dopis zastihne šťastné a spokojené, a jsem tomu ráda. Posíláme Vám s Pittem výraz své lásky a vděčnosti. V našem světě zbývá ještě hodně práce, ale rovnováha byla obnovena. Začínáme s oslavami. Třebaže stíny nikdy nemohou být docela rozptýleny, jen díky nim může světlo jasně zazářit.

Zasílám Vám tento pozdrav, zatímco sedím v zahradě a naslouchám hlasům, které byly na tak dlouho umlčeny. Je v nich stejná radost jako ve mně.

Tyto tři dárky jsou právě od sester a posílají je jako důkaz, že stále oslavují a uctívají pouto, které mezi Vámi vzniklo.

Vězte, že ve Váš svatební den proběhnou oslavy i zde, na této straně Opony a že bohové požehnají Vám i Vaším blízkým.

S láskou zdravím Vás, Vaše muže a ostatní Vám drahé.

Rowena

„Zní to tak... pokojně,“ vzdychla si Malory. „Jsem šťastná za ni.“

Zoe odložila vzkaz a pohládila ho. „Měly bychom krabičky otevřít najednou.“

Zvedly je, přikývly a pak zvedly víčka s panty.

„Jé.“ Stejně jako ostatní i Zoe vytáhla přívěsek na dlouhém zlatém řetězu. „Tyhle náhrdelníky mají na obraze. To jsou ty, co jim podle Roweny věnoval otec.“ Lehce se dotkla jasně zeleného smaragdu.

„Jsou výjimečné.“ Malory ohromeně zírala na sytý safír. „Nádherné.“

„A osobní,“ dodala Dana a zvedla k očím svůj rubín. „Něco jako rodinné dědictví. Víte, může být docela blázinec sehnat jako nevěsta něco nového, něco starého a tak dále. Ale tyhle náhrdelníky jsou staré stoprocentně. Myslím, že bychom si je všechny měly vzít na svatbu.“

„To je báječný nápad, co, Zoe?“

„Perfektní.“ Přehodila si řetěz přes hlavu a jednou rukou jemně svírala kámen. „Taky bychom si měly připít. Napadá vás něco?“

„Na krásu,“ řekla Malory a zvedla sklenici, „na pravdu a odvahu.“

„Na sestry ze skla,“ dodala Dana.

„A co, kruci, na nás!“ Zoe také natáhla ruku se sklenicí.

Když křišťálové sklo cinklo, stříbrná mlha Opony snů se lehce uzavřela.

Prozatím.